SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Yıl: 15 / Sayı: 175 / Temmuz 1996 / 5,- DM

ÖZGÜR KÜRDİSTAN VERİLMİŞ SÖZÜMÜZDÜR

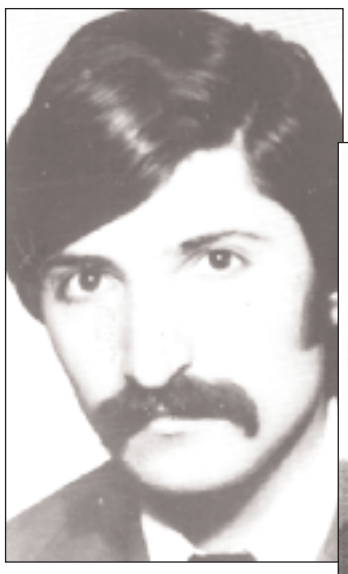

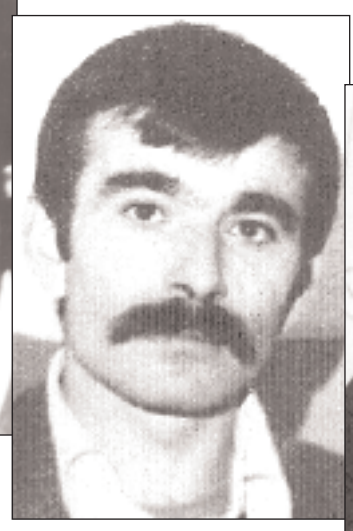

"Biz öleceğiz! Ardımızdan gelenler de... Direniş ne kadar güzel"

Kemal Pir

"Partimiz PKK'ye, Başkan APO'ya, büyük direniş şehitlerimize, zindan direnişçilerimize, dağlarda özgürlük savaşı veren yoldaşlarıma, ülkeme, halkıma bağlılığın bir gereği olarak 'intihar' eylemini gerçekleştireceğim."

Zeynep Kınacı (Zilan)

● Başkan APO'nun Zilan yoldaşla ilgili değerlendirmesi 12. sayfada

RP-DYP HÜKÜMETİ ÖZEL SAVAŞ REJİMİNİ KURTARAMAZ

Türkiye'de HADEP kongresiyle başlayalan yeni bir süreç yaşanıyor. Geliştirilen bayrak provokasyonunun ardından, yeni bir siyasal açılımla RP-DYP hükümeti gündeme sokuldu. 2 Mart benzeri bir darbeyle kurulan bu hükümet, aslında özel savaş rejiminin oluşturduğu yeni bir hükümetti. Hütümetin kendisi yeni olmasına rağmen uygulamaları ve planamaları yeni değildi. CHP'nin yerini RP aldı. "Milli mutabakat" hükümetinin yerini "milliyetçi cephe" hükümeti aldı. Asıl yönetim gücü olarak kontrgerilla ve onun siyasal ifadesi alan MGK iktidardadır. Bazılarının ortaoyuncusu gibi daha önce söylediklerinin aksine konuşmaları işin tiyatral yönüdür. Başbakan Necmettin Erbakan ve Refah Partisi şu anda bir tiyatro oynuyor. "Biz iktidarda değiliz, koalisyondayız. Bunun için dediklerimizi yapamıyoruz" gibi söylemler işin komedyasıdır. Oturdukları koltuklar, işgal ettikleri noktalar zaten sahipsiz değildir.

● *Devamı 2. sayfada*

Zilan heval Bir emir! Bir sembol! Bir tarzdır!

Savaş tarihimizde ölümlerde yaşamı yaratma geleneğine, yeni bir eylem tarzı eklenmiş ve **Zeynep KINACI** (Zilan) yoldaş, Dersim'deki soylu eylemiyle bu ilkin onurlu kahramanı olmuştur. İntihar gerillacılığının yeni tarzının yüce temsilcisi Zilan yoldaşın şahadeti ve gerçekleştirdiği tarihsel eylemi, açık ki mücadelemizde yeni bir aşamayı ifade etmektedir. Bu görkemli kahramanlığın nasıl yaratıldığına bakarak, verdiği mesajları anlamak ve gerekli sonuçları çıkarmak zorunlu bir görev olarak önümüzde durmaktadır.

Partimize bakıldığında, tarih yaratan bir parti olduğunu görüyoruz. Biliniyor ki, işgalci-sömürgeci güçler tarafından, ülkesiyle, halkıyla, değerleri ve insanlarıyla kendisi olmaktan çıkartılmış, kendisine düşman hale getirilmiş, başkasının çıkarı için savaştırılmış, ölmüş, fedakarlık göstermiş bir halk durumundaydık. Partimiz bize ait olmayan bütün bu olumsuzlukları bertaraf ederek, yeni bir tarih yaratma ve bu anlamda sömürgeciliğin bize zorla dayattığı, ama bizim olmayan her şeyi tersine çevirerek ayakları üzerine oturtma hareketidir. Dikkat edilirse, partimizin ilk ortaya çıkışı, tarih ile güçlü bir hesaplaşma, tarihi ve kendisini yargılama, halkının gerçekliğini çözümleme ve iradesini güçlendirme temelinde gerçekleşmiş ve gelişmiştir. Yine partimizin ilk çıkışı, yüreğini güçlendirme, önderliğe layık olma, öncüsünü güçlendirme, kendisini var etme ve di-

● *Devamı 18. sayfada*

Başkan APO'nun PKK 4. Ulusal Konferans'a sunduğu Politik Rapor'dan

Yeni dönem planlanmasında doğruların amansız savaşçısı olalım!

Dönemin taktik-plan hedefi üzerinde yoğunlaşmaya çalışırken, bunun en önemli alanlarda yol açtığı ve bir yerde red anlamına gelen yaklaşım oldukça düşündürücüdür. Dönem planlamasını bütünü gücümüzle yakalamaya çalışıyoruz. Alışılagelmiş ve başarı şansı olmayan yaklaşım ve uygulamalardan insanın anlamakta güçlük çektiği tutumlar ısrarla sürdürülüyor.

Öfkelenmemek elde değil. En önemlisi de buna boyun eğmeyi basit veya sıradanmış gibi ele almanın da affedilir bir yönü yoktur. Çoğunuz devre görmüş ve komutanlıkta iddialı kişiler olmanıza rağmen, kendinizi ölü bir yaklaşım içinde tutuyorsunuz. Hangi anlayış ve nasıl savaşmanız gerektiği konusunda bütün devre boyunca yoğunlaşmamıza, yine konferans kararlılığına rağmen, taktik değeri olmayan, boşa çıkarmaya açık olan yetersizliklerle bir kez daha uzlaşmanın tehlikesinin büyük olduğu açıktır.

Sizi anlamak çok güç!

Kendinizi bu kadar sistem dışı, plan dışı bırakmanız, hatta böyle daha da problemli bir biçimde yaşatmanız en az diğer anlayışlar kadar tehlikelidir. Son ayları, hatta son yılları hayatımızın en yoğunlaşmış ayları, yılları olarak değerlendirdik. Ama sizlerin tutumları ise "sen istediğin kadar söyle, biz bildiğimizi okuruz.

● *Devamı 24. sayfada*

ZİLAN YOLDAŞIN PARTİ ÖNDERLİĞİ'NE, KÜRDİSTAN HALKINA VE KADIN SAVAŞÇILARINA MESAJLARI

●16 ve 17. sayfalarda

Siyasal çözüm süreçlerinin sorunları

"Silahlı mücadele devrimci savaş sürecinin belirleyici, ön açıcı öğesi ve omurgasıdır. Bu kendini gerilla biçiminde somutlaştırıyor. Ancak devrimci savaş süreci, sadece gerilladan ibaret değildir. Devrimci savaş süreci, sayısız ideolojik, siyasal, örgütsel, diplomatik, kültürel ve psikolojik mücadele biçimlerini de içeriyor."

● Yazısı 9. sayfada

BAŞARDIK BAŞARDIK ONBİNLERLE, YÜZBİNLERLE...

Her halkın tarihinde önemli günler, yıllar vardır. Bu süreçler, genelinde o halkın kaderini belirleyen kararların alındığı, yok oluş ile var oluş arasında kesin bir tercihin yapıldığı önemli tarihsel dönemeçlerdir. Dolayısıyla halkların gelişiminde belirgin olarak bu süreçlerin damgası görülür. Halk olarak bizim tarihimizde de böylesi önemli kader anları söz konusudur ve bunlar öncünün Kürdistan'da başlattığı tarihsel hesaplaşmanın birer aşamasıdırlar. İşte **14 Temmuz 1982** yılı da böyle bir süreçtir. Ve kader anı olarak halk tarihimizde şimdiden yer edinmiş ve kitlelere mal olmuştur. Bugünün önemi kuşkusuz gerçekleştiği sürecin

● *Devamı 15. sayfada*

www.

Serxwebûn'dan...

RP-DYP HÜKÜMETİ ÖZEL SAVAŞ REJİMİNİ KURTARAMAZ

Baştarafı 1. sayfada

Yeni hükümet uzun tartışmaların ardından kuruldu. Birçok parti RP'yi kullanarak seçimlerde oy toplamaya çalıştı. Neredeyse RP gelirse düzen değişir, "Adil düzen gelir" gibi değerlendirmelere gidildi. Bu değerlendirmeler Avrupa'da da tekrarlandı. Refah Partisi kullanılarak kontrgerilla cumhuriyetinin bütün uygulamalarına destek bulunmaya, gelen eleştiriler yumuşatılmaya çalışıldı.

Durumun böyle gelişmesinde baştan itibaren yeni Başbakan Necmettin Erbakan'ın ve RP'nin rolü belirleyicidir. İktidar olmadan önce iç politikada kardeşlikten, barıştan, işçi haklarından ve yapılan haksızlıklardan bahsederek, "solcu-demokrat" bir üslup kullanırken, dış politikada ise Batı'ya (emperyalizme) ve İsrail'e (siyonizme) karşı tutumuyla yurtsever bir üslup kullandılar. Gümrük Birliği'ne karşı çıktılar, olağanüstü hal ve Çekiç güç'e hayır yaklaşımı sergilediler.

Bu yaklaşımlar RP gerçeğini kamuoyunun nezdinde gizledi ve farklı bir konumda gösterdi. Bütün partilerin başta Kürdistan olmak üzere Türkiye'de de teşhir olmaları ve kamuoyunun desteğini yitirmeleri, RP'nin ise eşitliği, demokrat ve yurtsever bir söylemle hareket etmesi ve dayandığı sermaye kesiminin giderek palazlanması sonucu kullanılan imkanlar RP'yi seçim sonuçlarına göre birinci parti yaptı. Tabii ki, kontrgeerilla rejiminin planı RP'yi büyütmek değildi. Kürdistan için böyle bir planı vardı, ancak Türkiye için bunu istemiyordu.

Aslında özel savaşın daha çok üzerinde durduğu DYP-SHP koalisyonunun bir versiyonu olan Ana-Sol koalisyonuydu. Kontrgerilla partisi olarak Tansu Çiller ve ekibini de gözden düşürmek istemiyorlardı. Ancak RP'nin bu gelişimi planları bozdu. Aralık seçimlerinin amacı siyasi tıkanıklığı aşmaktı. Ancak sonuçlar siyasi tıkanıklığı derinleştidi. HADEP'in Kürdistan'da birinci parti olarak çıkması RP'nin ise Türkiye genelinde birinci parti olması ve diğer özel savaş partilerinin ise beklenen oranda oy almamaları özel savaş rejiminin işini zorlaştrdı.

Seçimlerden sonra RP'yi iktidar yapmama temelindeki yaygın görüş ANAYOL hükümetini gündeme getirdi. Mesut Yılmaz'ın başkanlığındaki ANAYOL hükümeti tam bir vaat hükümeti oldu. Avrupa'ya insan hakları konsunda vaatler verildi. Kürt halkına verilen vaatler vardı. Bunlar aslında gelişmeleri ve Kürt halkına karşı geliştirilen savaşın boyutuna gizlemek içindi. ANAYOL hükümeti söylemde yenilik ifade ediyordu, ancak yürüttüğü gizli faaliyetler çılgınlık boyutunu vardı. Emperyalizm ile birlikte geliştirilen "PKK'yi Oradoğu'da etkisiz ve önderliksiz kılma" planı ve o çerçevedeki uygulamalar, Parti Genel Başkanımıza düzenlenen suikast girişimiyle su yüzüne çıktı. 1996 bahar planının başarısız olması ve sonuç alamaması, aslında ANAYOL'un başarısız olmasıdır. Her ne kadar ANAYOL'un gidişi Çiller ve Yılmaz'ın anlaşamaması, örtülü ödenek, yolsuzluk, TEDAŞ, TOFAŞ tartışmaları ve Yüce Divan olgusuna bağlansa da aslında en önemli etkin bahar planının başarısız olmasıdır. ANAYOL'u götüren de budur. Daha başlangıçta yıpranmış ve giderekte yıpranan bu hükümet, "merkez sağın" başarısızlığı olarak rejimi oldukça zorlayan bir noktaya geldi. Bu noktada hükümet düştü.

Kürdistan'da yürütülen kirli savaşta DYP-SHP hükümeti döneminde yenilginin mimarı olan ve kontrgerilla ile iç içe geçmiş DYP kanadı, bahar planındaki başarısızlığı hazmedemedi. ANAYOL hükümetinin başarılı olamayacağını ve teşhir olduğunu anlayan bu kanat hükümeti düşürerek yeni tezgahlara yöneldi. Son yapılan DYP kongresinde Tansu Çiller, alternatifsiz olarak seçilirken kongrede yaptığı konuşmada ANAYOL sürecini şöyle ifadelendirdi; *"devleti İstanbul'un göbeğinde teröristlere teslim etti. Ankara'da ise bayrağı indirdiler. Böyle bir iktidara ülkeyi teslim edemezdik."* Bunu belirttikten sonra da şimdiki Refah-Doğru Yol hakümetine de tam hakim olduklarını söylemeden edemedi.

Tansu Çiller'in bahsettiği İstanbul ve Ankara olayları, aslında yeni hükümetin ve yeni sürecin planlandığı süreçler olmaktadır. İstanbul'un teröristlere teslim edilmesinden kasıt 1 Mayıs olaylarıdır. 1 Mayıs'ta onbinlerce insan yürüyüşe katılarak özel savaş uygulamalarının boşa çıktığını gösterdi. Bu olaylarla birlikte özel savaş harekete geçerek yeni dönemi adım adım yaşama geçirmeye başladı. Her alanda bir baskı politikası geliştirilerek bu yenilgili süreç tersine çevrilmeye çalışıldı. Bu saldırılardan cezaevleri, okullar, gecekondu mahalleleri ve kitlesel hareketlenmenin olduğu her alan nasibini aldı. Bu süreç bayrak provokasyonuyla tamamlanarak, süreci daha da ilerletebilecek olan Refah-Yol hükümeti işbaşına getirildi. Çiller'in verdiği iki olay bu açıdan önemlidir. Yenigili sürecin anlaşılması ve sürece darbe tarzından müdahale. Refah-Yol hükümeti özel savaş rejiminin bu operasyonu ve darbenin sonucudur.

Bu gelişmeleri değerlendirmeden, Refah-DYP hükümeti konusunda yapılan değerlendirmeler eksik olur. Bu koalisyon yolsuzlukların örtülmesi, kişilerin kendisini kurtarma çabası veya sadece Tansu Çiller'in kişisel tavrı olarak değerlendiren anlayışlar eksik ve sığdır. Belki kişisel açıdan bakacak olursak, özel savaş Çiller'e sahip çıkmıştır. Aslında Özel savaş rejimi sürece müdahale anlamında mevcut parlamento koşullarında çıkarabileceği en iyi hükümeti çıkarmıştır. Düzen içi çelişkilere, yolsuzluklara ve ssyasi istikrarsızlığa laik-antilaik çelişkisine dayanarak bu hükümete 3 aylık, 6 aylık ömürler biçmek gerçekçi değildir. Bu hükümetin ömrünü belirleyecek olan Kürdistan'daki savaş ve Türkiye'deki devrimci-demokratik muhalefettir. Eğer özel savaş planlarını yaşama geçirebilirse bu hükümet orta vadeli de olabilir. Ancak başarısız olursa Refah-Yol'un sonu ANAYOL'dan farklı olmaz. Hükümetin icraatları ve gelişen muhalefet giderek bu hükümetin ömrünü kısaltıyor.

Refah Partisi Kürdistan'da kaybetti

Son dönemlerde RP konusunda yapılan yorum ve değerlendirmeler bilinç bulanıklığı yaratacak düzeydedir. Düzen içi parti ve güçlerin RP'yi düzen dışı olarak lanse etmeleri, basının RP ile ilgili yaptığı yorum ve değerlendirmeler özel savaşın bilinçli çabaları olmaktadır. "Batı Refah'ı istemiyor, halk Refah'ı istemiyor, ordu Refah'ı istemiyor" biçimindeki yaklaşımlar gerçeği yansıtmıyor.

RP sanki sistem dışında bir siyasal oluşummuş gibi bir imaj, sinsice ve bilinçli olarak yaratılıyor. Refah Partisi bir sistem partisidir. İslamcı söylemiyle bugüne kadar özellikle halkımıza karşı özel savaş rejiminin kendisine biçtiği misyonu yerine getirme çabasında olan bir partidir. Aynı şekilde "sistem dışı bir parti olma" imajını, aslında çok iyi kullanarak ve "adil düzen" türü, içi boş, demogojik bir söylemle, rahatsız olan kitlelerin, tepkilerini kendinde somutlaştırıp, etkisiz hale getiren bir partidir.

Genel Başkanımız Abdullah Öcalan yoldaş, **"Sömürgeci Cumhuriyet Kirli ve Suçludur"** adlı kitabında Refah Partisini şöyle değerlendiriyor; *"Yine eski MSP'nin devamı olan Refah Partisi vardır. Biliniyor ki, bu parti de toplumda güçlü olan dini duyguları kullanarak cumhuriyeti kurtarmak istiyor. Biraz anti-kemalistlik, biraz anti-siyonistlik yaparak ve bu temelde din maskesini bir araç biçiminde kullanarak, Müslüman halkın duygularını kullanarak, halkın duygularını örgütleyip, devleti bir de bu yönden takviye etmek ve güçlendirmek istiyor. Erbakan öncülüğündeki Refah Partisi'nin amacı özünde devleti din veya şeriat yoluyla yıkmak, ele geçirmek değil, tersine çok istismarcı bir tarzda dini kullanarak devlete bu yönde bir yama vurmak ve ömrünü uzatmaktır. Katı bir şovenizmle ve sahte bir dincilikle halkı aldatamayacakları ortaya çıkmıştır."*

"Bu ülkede komünist partisi olacaksa onu da biz kurarız." Bu söz TC yönetici ve kurucu kadrolarına aittir. Türkiye'de kurulan partiler özel savaş rejiminin ve yönetici asker-sivil kesimlerin bilgisi dahilinde kurulmuşlardır. Onların bilgisi ve istemi dışında kurulan partiler zaten uzun ömürlü olmamış ve kapatılmışlardır. Kapatılmakla da kalınmamış kadroları da etkisizleştirilmeye çalışılmıştır. Sistemi sağdan, soldan ve dini açıdan takviye etmek ve güçlendirmek için kurulan bu partiler, yaşanan her askeri cunta deneyiminde daha da güçlendirilmişlerdir. Ortadoğu'da gelişen radikal islamın gerici rejimleri tehdit ettiği ve bu rejimlere devrimi dayattığı bir süreçte TC bunun önüne geçmek için tarikatlar eliyle 1969 yılında **Milli Nizam Partisi**'ni (MNP) devreye soktu. Halkın dini temelde gelişen tepkisini kontrol etmek ve kemalizmden rahatsız olan, inançlı kesimleri kontrol altında tutmak, öfkenin sistem dışına çkmasını engellemek amacıyla oluşurulan bu partinin kurucuları, başta Necmettin Erbakan olmak üzere devletin gözde kadrolarıydı. Eski cumhurbaşkanı Turgut Özal, Korkut Özal, Mehmet Keçeciler ve bugün merkez sağda olduğunu söyleyen birçok siyasetçi bu ekibin etrafındaydı. Kurucu kadrolarının çoğunluğunun tarikatlarla ilişkisi vardı. En belirgin olanı Nakşibendi tarikatıdır.

12 Mart 1971 tarihli askeri darbeden sonra ismini **Milli Selamet Partisi** olarak değiştiren Milli Nizam Partisi, solcu ve demokrat kitlelere yönelik saldırıların direk içerisinde yer aldı. MHP ile birlikte milliyetçi Cehpe hükümetlerinde yer alırken, sivil faşist kesimler ve tabanı aracılığıyla da cihat adına cinayetler işletti. Faşist bir kadro partisi olarak tarikat kitleleri ve onun sermayesi üzerine oturan MSP, hem bu kitleleri devletin yardımına koşturttu, hem de tarikatları geliştirdi. Kıbrıs, Türk orduları tarafından işgal edildiğinde MSP iktidar ortağıydı. Bu işgal hareteki sırasında MSP'nin takındığı şoven-milliyetçi tutum bugün halen hatırlardadır.

MSP, Türk-İslam sentezini ideolojik yaklaşım olarak benimsiyordu. Türk egemenlerinin tarihinde olduğu gibi İslamiyeti Türk milliyetçiliğinin ve Türk barbarlığının elinde bir kılıç olarak kullanmak istiyordu. Bu anlamıyla Osmanlı mirasına sahip çıkan ve Osmanlının egemenliği altında olan topraklarda hak iddia eden faşist ve sömürgeci bir yaklaşımı benimsiyordu. Erbakan'ın "ümmet kardeşliği" gibi masum bir gerekçenin ardına gizlenerek *"İslam dünyasının öncü ülkesi Türkiye"* yaklaşımı sömürgeci ve yayılmacı Türk politikasının kendisi olmaktadır.

MSP ve MHP başlangıçta birbirine oldukça yakın duran iki partidir. Aralarındaki fark çok belirgin değildir. MSP daha fazla tarikatlara dayanıyor ve İslamı öne çıkaran bir görüntü veriyor. MHP ise Türkçülük yanına ağırlık veriyor. Ancak ikisi de ırkçıdır. İkisinin de altında geleneksel Türk istilacılığının akıncı geleneği vardır. İkisi de devlet kaynaklı hareketlerdir. İttihat ve Terakki Osmanlının son dönemlerinde hasta adamı kurtarmak için çeşitli yaklaşımlar, geliştirir. Osmanlıcılık, Turancılık, İslamcılık vs. Aslında bunların fazla fikri temeli yoktur. İmparatorluk topraklarını Türklerin elinde tutmak için düşünülen çarelerdir. Ancak 1,5 milyon Ermeni'nin ve Rumların katledilmesi konusunda hepsi hem fikirdir. Bu noktada Enver ve Talat paşalar arasında fark yoktur. Ancak biri Turancılığı, diğeri ise İslamcılığı öne çıkarır. MHP ve MSP arasındaki fikir farkı Talat ve Enver paşa arasındaki fark kadardır. Amaçları devleti kurtarmaktır. İkisi de özel savaşın faşist partileridir. Kuruluşları böyledir. İkisinin ortak noktası BBP (Büyük Birlik Partisi)'dir. Geçmişte Ermenilere layık görülenler, bugün Kürtlere layık görülüyor.

MSP'nin diğer bir ayağı da emperyalizm ile olan ilişkileridir. Ortadoğ'da radikal İslam'ın gelişmesi ABD'yi oldukça ürkütüyordu. Bu radikal İslam İran örneğinde olduğu gibi anti-emperyalist, anti-ABD yaklaşımlı devrimler bile gerçekleştiriyordu. Ortadoğu'nun emperyalizm açısından önemi bulunuyor. ABD bu tehlikeli gelişmeyi önlemek için düzen içi İslamı geliştirme çabasına girdi. Bunun için de başta Suudi Arabistan olmak üzere gerici Arap rejimlerinden ve onların sermayelerinden faydalandı. Rabıta örgütü, Faysal Finans ve İslam Kalkınma Bankası gibi kuruluşlar Türkiye'de çok tartışıldı daha çok da bunların Refah Partisi ile bağlantıları üzerinde duruldu. RP-DYP koalisyonunun en gözde adamı Abdullah Gül, bu kuruluşların temsilcisi olan bir kişiliktir. Refah Partisinin yaptırdığı birçok cami, imam hatip liselerinde ve ögrenci yurtlarında bu sermayenin etkisi vardır. Suudi Arabistan

> "Düzen içi çelişkilere, yolsuzluklara ve siyasi istikrarsızlığa laik-antilaik çelişkisine dayanarak bu hükümete 3 aylık, 6 aylık ömürler biçmek gerçekçi değildir. Bu hükümetin ömrünü belirleyecek olan Kürdistan'daki savaş ve Türkiye'deki devrimci-demokratik muhalefettir."

www.arsivakurd

Serxwebûn'dan...

bağlantısı Refah Partisi'nin ABD bağlantısı olmaktadır. Dolayısıyla Refah'ın sözde anti-siyonist, anti-emperyalist yaklaşımı oynamaya çalıştıkları asıl misyonu gizlemek içindir. Refah Partisi hükümet olduktan sonra ABD'nin açıklamaları herkesi şaşırttı. Herkes farklı bekliyordu. Ancak ABD, RP'yi oldukça tanıyor ve onun kendi politikalarıyla çelişmediğini biliyor. "Bizim için laiklik değil, demokrasi önemlidir" açıklaması ve her gün Erbakan ile görüşme yapmaları bunu gösteriyor. Erbakan'ın kişi olarak Almanya'ya yakınlığı Milli Görüş-Almanya ilişkisi Refah Partisi'nin Avrupa ayağı olmaktadır. Herkes Avrupa'dan Refah iktidarına tepki bekliyordu, ancak Almanlara yakın **Konrad Adeneur Vakfı**'nın hükümete verdiği destek gerçeğin Avrupa cephesinden kendisi oluyor.

Refah Partisi'nin en önemli ayağı ordudur. "Refah Partisi iktidar olursa darbe olur, ordu iktidarı eline alır" söyleminin adatmaca olduğu bugün açığa çıkmıştır. RP, cumhuriyetin yetmezliklerini gidermek, aşırı Batı yanlısı Türk tutumunun zararlarını telafi etmek ve halkın cumhuriyetten kopmaması için geliştirildi ve bu temelde de çalışıyor. Ordu ve düzen dışında bir parti değildir. "Türk-İslam Sentezi" ordunun da yaklaşımıdır. Bu yönüyle Refah Partisi aslında bir ordu partisidir. "Ordu-Millet" kavramına en fazla sahip çıkan ve tabanını kirli savaşın, ordunun hizmetine en fazla sunmaya çalışan partidir. Savaşa en fazla maddi destek sunan kesim de budur. Seçimlerden önce toplu olarak Refah Partisi'ne katılan subaylar vardı. Ordunun içerisinde örgütlü olduğu bir partiye karşı niye darbe yapılsın? Bu aldatmacalar bugün daha fazla gün yüzüne çıkıyor.

12 Eylül 1980 askeri-faşist darbesiyle birlikte MSP kapatıldı. Hatta darbeye gerekçe olarak irticanın hortlatılması bile gösterilmiştir. Erbakan'ın darbeden kısa bir süre önce Konya'da yaptığı mitingi darbeci şefler sık sık kullandılar. Oysaki darbe Küdistan'da gelişen Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine ve Türkiye devrimci hareketine karşı geliştirilmişti. Dönemin darbeci şefi Kenan Evren: *"Biz müdahale etmeseydik Apocular doğuyu kasıp kavuracaktı"* diyerek asıl niyetlerini ortaya koydu. Aynı dönemde faşist Türkeş *"biz içerdeyiz, fakat düşüncemiz iktidardadır"* diyordu. Aslında bu belirleme Erbakan ve arkadaşları için de oldukça yerindedir. Düşüncenin iltidarda olmasıyla da yetinmediler. İlk oluşturulan hükümetlerde MHP ve MSP kadroları ağırlıktadır. ANAP İçindeki birçok kişinin MHP ve MSP ile ilgileri vardı. Bunların tarikatlarla da ilişkileri vardı. Nakşibendi ve Süleymancılar tarikatları ANAP'ın en güçlü tabanı ve destekçileridir.

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi geliştikçe MHP ve RP'ye önemli roller yüklendi. Bunlar bizzat devlet ve generaller tarafından gelişirildiler. MHP'nin vurucu gücü kullanılırken, RP ise sömürgeci misyonerler kılığıyla, "İslam kardeşliği" aldatmacası altında Kürdistan'da geliştirilmeye çalışıldı. Halkımızın dini duyguları kullanılarak bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi engellenmeye çalışıldı. Hem din istismarı, hem de katliam iç içe yürütüldü. Olağanüstü hal bölgesinde görevli devlet personelinin büyük kısmı askerdir, geriye kalanlar ise imamdır. Dönemin İçisleri Bakanı Abdülkadir Aksu; *"bölgede eli tespihlilerin sayısını artırırsak PKK biter"* derken bu anlayışın ne kadar tehlikeli geliştirildiğini gösteriyor. Aslında MHP'de, Refah'ta, Hizbi-kontra'da generaller ve özel harp tarafından bugüne kadar kullanıldı. Kullandıkça da daha fazla geliştirdiler. Dolayısıyla Refah orduyla, özel savaş ile en fazla iç içe geçmiş bir özel savaş partisidir.

Genel Başkanımız Abdullah Öcalan yoldaş özel savaş rejiminin Kürdistan'da dinin mücadelemize karşı nasıl kullandığını, **"Sömürgeci Cumhuruyet Kirli ve Suçludur"** adlı kitabında şöyle dile getiriyor: "12 Eylül faşizminin elindeki bütün silahlar işlevsiz kaldı. Hiç şüphesiz yeni saldırı silahlarına ihtiyacı vardı. Kürdistan'daki özel savaşta sadece askeri araçlarla yürütülen çıplak savaşımın yetmediğini, ideolojik-siyasi biçimlere de ihtiyaçc duyduğunu fark etti. Bin yıllık ideolojik saldırı silahını yeniden kullanmak istedi. Kürt toplumunun geri özellikleri ve hâlâ bunun olumsuz rolünün devam etmesi; özellikle tarikatlar eliyle Kürt halkının çok yönlü parçalanmışlığı; toplumun milli nitelikteki sosyal gelişmeden uzak bırakılışı, 12 eylül faşizminin aklına eski Türk milliyetçiliğinin silahı olan, hatta bütün Türk sultanlık veya egemenlik rejimlerinin silahı olan dini getirdi. Dini bir kez daha kullanalım dediler. Zaten Özal'ın tarikatçılığı, Evren'in dinciliği bu nedenle anlamsız değildir. Böylelikle Türklüğe bir atılım kazandırılmak isteniyor. 12 Eylül döneminde tarikatlara olağanüstü ilgi gösterildi. Mali destek sunuldu. Özellkle Suudi'nin desteği alındı. Sözde birçok din adamı maaşa bağlandı. Batman, Diyarbakır, Urfa, Silvan gibi tanınmış Kürt şehir merkezleri tarikat merkezleriyle dolduruldu."

Aynı kitabında Refah Partisi'ne ilişkin de şunları belirtiyor: *"Milli Selamet, yeni adıyla Refah Partisi'nin Kürdistan'daki halkın dini duygularını nasıl istismar etmek istediği, 12 Eylül'de neredeyse Kürdistan'da birinci parti haline getirilmeye çalışıldığı bilinmektedir. Aslında düzenin kendilerine verdiği bir görev olduğu, Kürdistan'da kemalizmin artık kabul edilemez ve oldukça teşhir ve tecrit edildiği açıktır. Bunun yerine Refah Partisi tarafından din kullanılarak doldurulmaya çalışılıyor. Amaç bir yandan PKK'yi darbeleyerek zayıf düşürmek, diğer yandan sözümona TC'nin laik anlayışına karşı halk kitlelerinin dini duygularını istismar ederek etkin bir güç haline gelmekir. Böylelikle hem savaşan iki güç arasında ucuz bir hesapla, çok sinsi ve planlı bir süreç izleyerek sıyrılmak, hem de mücadelemizin yarattığı birçok değere konmak hedefleniyor. Kürdistan'da PKK'nin, Türk özel savaşı tarafından geriletilmesi veya güçten düşürülmesi durumunda tümden değerler gaspedilerek, devrim potansiyelini sözü edilen dış İslami destekle devletin hizmetine çekmek amaçlanıyor. Hizbikontra bunun öncesi, Refah Partisi'de bugünü olmaktadır."*

Özel savaş rejiminin bütün çabalarına rağmen Refah Partisi Kürdistan'da istenen gelişmeyi yaşamadı. Refah Partisi Türkiye cephesinde gelişti ve birinci parti oldu. Sağıyla soluyla yapranan özel savaş partilerinin yerine, "demokrasi, insan hakları, barış, adil düzen, anti-emperyalizm" gibi sloganlar sahte bir temelde kullanan Refah Partisi'nin Türkiye'de birinci parti olması ve Kürdistan'da da bekleneni verememesi düzen açısından asıl sıkıntının nedeni olmaktadır. Özel savaş açısından bir anlık şaşkınlık yaratan budurum Refah'ın Kürdistan'da kaybetmesi, dolayısıyla devletin kaybetmesidir. Kürdistan'da kaybeden Refah'ın Türkiye'de kazanması ise özel savaşın planlarını etkilemiştir. Onun dışında Refah sanki özel savaş dışı bir partiymiş gibi yaklaşımlar bilinçli bir saptırmadır. Nitekim Özel savaş ortaya çıkan duruma ilişkin olarak Refah'ı Kürt sorunu konusunda en iyi şekilde kullanmaya başlamıştır. Refah'ın tabanına karşı duyulan güvensizlik yerini o tabanı en iyi şekilde kirli savaşta kullanma çabasına terk etmiştir.

Başbakan Erbakan, Refah-Yol hütümetine karşı oldukları söylenen ordu ve ABD'ye ilişkin şunları söylemiştir: *"Biz askerlikten sadece yurt savunmasında değil, her türlü icraat hususunda ders almalıyız. Teröre karşı mücadele bütün ciddiyetiyle sürdürülme mecburiyetindedir. Ülkemizin güvenliği buna bağlıdır."*

ABD'ye ilişkin olarak da; *"ABD, Avrupa ve Arap ülkeleriyle işbirliği yaparak terörü bitireceğiz."* Ordudan ve ABD'den ders almak isteyen iyi öğrenci Erbakan'ın pratiği, geçmiş hükümetten başbakanlık yapmış "ya bitireceğiz, ya bitireceğiz" naraları atan Çiller'den farklı olmaz.

Bu koalisyonun diğer ortağı DYP'dir. DYP "milli mutabakat" hükümeti pratiğiyle tam bir kontrgerilla partisi olduğunu gösterdi. Son yapılan seçimlerde de bütün faşist şefleri saflarına topladı ve kısmi olarak muhalif olanları partiden attı. Kürdistan'daki kirli savaşın en baştan gelen suçlularının ve geçen dört yıllık süreçte "Topyekün savaş" adı altında soykırım suçu işleyen bu kesim yenilmenin ve teşhir olmanın hezeyanını ve saldırganlığını yaşıyor. Geçmiş süreci kat be kat geliştirerek soykırımı tamamlamak istiyor.

> "Özel savaş rejiminin bütün çabalarına rağmen Refah Partisi Kürdistan'da istenen gelişmeyi yaşamadı. Refah Partisi Türkiye cephesinde gelişti ve birinci parti oldu. Refah Partisi'nin Türkiye'de birinci parti olması ve Kürdistan'da da bekleneni verememesi düzen açısından asıl sıkıntının nedeni olmaktadır. Özel savaş açısından bir anlık şaşkınlık yaratan bu durum Refah'ın Kürdistan'da kaybetmesi, dolayısıyla devletin kaybetmesidir. Kürdistan'da kaybeden Refah'ın Türkiye'de kazanması ise özel savaşın planlarını etkilemiştir."

Kirli Savaş Hükümeti İş Başında

Uzun tartışmalardan ve saptırma girişimlerinden sonra Refah-Yol hütümeti işbaşına geldi. Basına ve kamuoyuna yansıyan yönü, bu koalisyonun MGK'den, ABD'den, Avrupa'dan ve toplumdan çok tepki göreceği biçimindeydi. Hatta darbe tartışmaları ve ordunun idareyi eline alacağı biçiminde tartışmalar yürütüldü. Refah Partisi'nin yavaş yavaş şeriatı getireceği ve düzen değiştireceği bile yoruldu. Bu tartışmaların sahte olduğu ve Refah Partisi gerçeğini yansıtmadığı ortaya çıktı. Özel savaş rejimi mevcut parlamento aritmetiğinde çıkarabileceği en iyi hükümeti kendine göre çıkarmıştır. Geçmiş milli mutabakat hükümetinin yerini daha da gözü dönmüş olan Milli Cephe hükümeti almıştır. Generallere en yakın olan üç parti (BBP'de dahil) bir araya gelmiştir. Aslında bir generaller koalisyonudur. Erbakan onun için, askerlerden alacağımız çok şey var diyor.

DYP-CHP "milli mutabakat" hükümetinde savaşı yürüten kanat DYP kanadıydı. CHP ise kirli savaşı Batı nezdinde gizleme görevi yapıyordu. Mevcut durumda Refah-YOL hükümetinde savaşı geliştirecek kanattır DYP'dir. Refah Partisi'nin rolü ise CHP'den daha kapsamlıdır. İçeride ve dışarıda dini kullanarak özel savaşa en büyük desteği sağlama çabasındadır. Türkiye'nin Ortadoğu ülkeleriyle olan sorunlarını, İslamiyeti kullanarak azaltma ve Ortadoğu'da PKK'yi yalnızlaştırmak istiyor. İçeride ise kendi kitlesini ve kontrol ettiği sermayeyi özel savaşın hizmetine daha fazla sunacak. Özel savaş rejimi savaşa kaynak bulmakta zorlanıyor. Bu anlamda Refah Partisi iyi bir kaynaktır. Refah Partisi milli ve şoven bir orta burjuvaziye dayanıyor. Özellikle RP'nin belediyeleri almasıyla birlikte bu sermaye tekelleşmeyi de yaşıyor. Müsiad'ın her gün hükümete ekonomik raporlar sunması danışmanlık yapması bunun göstergesidir. Bu sermaye özel savaşa kaynak yaratma konusunda imkanlarını seferber edecektir. Hatta "Doğu'ya yatırım" aldatmacasının içinde de bu sermaye rol oynayacaktır.

Kürdistan'da bir taraftan vahşi ve kirli savaş yürütülürken, diğer taraftan din kardeşliği ve reform vaatleriyle RP sömürgeciliğin misyonerliğini yapacak. DYP-RP hükümetinin tarafları "Cellat-İmam" rollerini oynayacaktır. Bu hükümetin süresini belirleyecek Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi ve Türkiye devrimci hareketidir. Yoksa düzen muhalefetinin bu hükümeti götüremeyeceği açık. Daha şimdiden düzen içi hiçbir muhalefetin olmadığını görüyoruz. Günlük olarak katliam ve zulümler yaşanıyor, ancak konuşan ve eleştiren kimse yok. Muhalefetsiz bir hükümettir. Zaten işlevsiz olan parlamento da hükümetin denetimindedir. Hükümette olmayan partilerin parlemento oturumlarına katılmamaları ve olaganüstü hal, Çekiç Güç gibi konularda görüş bile belirtmemeleri, cezaevlerinde insanlar ölürken, bir eleştiri bile yapmamaları nasıl bir süreci yaşadığımızı gösteriyor. Milli mutabaakat hükümeti sürecinde bile burjuva partileri ve burjuva basını bu kadar suskun kalmamıştı. Bu yeni sürecin özelliğidir.

Kürdistan'daki katliamlar ve imha operasyonları devam ediyor. Baskı ve zulüm politikası Türkiye'de de sürdürülüyor. Kürt halkına ve Türk halkının demokratik kesimlerine karşı yürütülen saldırı politikaları hükümetin politikaları olarak işliyor. Buna karşı cezaevlerinde gelişen ölüm orucu direnişlerinde şu ana kadar oniki devrimci tutsak şehit düştü. Bu eylemler kahramanlık örnegidir ve tarihidir. Böylesine vahşi ve saldırgan özel savaş politilalarına verilmeş bir cevap olarak, kitleler nezdinde gerekli karşılığı bulacaktır. Yeni hükümetin sindirme politikalarına verilmiş bir cevap olarak gelişmeleri kesin etkileyecektir. Türkiye solunda gelişen inançsızlığa darbe vurarak devrimci moral ve cesaret yaratmıştır. Kararlıca şehadeti seçenler özgürlüğün nasıl gelişeceğini dosta düşmana göstermişlerdir. Devrimci tutsaklar bu kirli savaş rejiminin bütün saptırma girişimlerine rağmen hükümetin gerçek yüzünü açığa çıkarmış ve teşhir etmişlerdir.

Bu hükümet işbaşına gelir gelmez bütün özel savaş politikalarını, kendi roform politikalarıymış gibi süsleyerek uygulamaya koydular. Oldukça sinsi olan ve daha kanlı bir süreci esas alan bu politikaları kısaca açmakta fayda var.

"Doğu'ya göç" politikası özel savaşın hükümete mal edilen yeni dönem politikasıdır. Korucu olan kesimleri geri götürerek yeniden savaşa sürmeyi hedefliyorlar. Daha önceden stratejik köyler olarak ifade edilen ve özel savaş rejiminin 1992 yılından beri uygulamak istediği bu politika yeni değildir. Askerlerden bu konuda izin aldığını Erbakan'ın kendisi belirtmiştir. Yani özel savaşın kirli ve denenmiş politikalası, Refah Partisi tarafından masum bir görüntü verilerek yeniden uygulanmak isteniyor.

Bunun dışında Doğu Holding, Doğu'ya yatırım seferberliği gibi projeler de yeni hükümetin kendi politikaları değildir. Her yıl "Doğu seferi" adı altında Kürdistan'a seferler düzenlenir. Ekonomiyi canlandırma ve terörü bu yolla bitirme mantığı özel savaşın belli bir süredir denemek istediği aldatıcı planları Kürt halkının gerçeğiyle bağdaşmıyor.

Olağanüstü hal ve koruculuk sistemi geliştirilerek sürdürülüyor. Seçimlerden önce "Olağanüstü hali kaldıracağız" diyen Refah partisi şimdi olağanüstü halin en koyu savunucusudur. Çekiç Güç'ün Türkiye için faydalarını anlata anlata bitiremiyorlar. Bu konuda da özel savaş politikalarına olduğu gibi sahip çıkmışlardır.

Faili meçhul cinayetler, köy yakmaları "yargısız infazlar" devlet terörü olduğu gibi ve gelişerek devam ediyor. Metropollerde polis şiddeti gelişiyor. Kürdistan'da asker terörü giderek imha boyatuna ulaşıyor. Özel savaş basını ise verdiği yalan haberlerle gerçekleri saptırmakla meşgul. Her gün Erbakan'ın hangi camide namaz kıldığı basın için en önemli haber olmaktadır.

Memura verilen zamlar, muhalefeti azaltmak ve özel savaşa desteği artırmak amacı güdüyor. Bu konuda özel savaş kısmi başarı da sağladı. Kirli savaşa kaynağın nereden bulunacağıyla ilgilenmeyenlerin zamın kaynağını tartışma konusu yapmaları ise toplumu oyalamaktan başka bir şey değildir. Kirli savaşa her gün giden paranın miktarının yanında bu zamlar deveden kulak kalır. Bu tür aldatma çabaları önümüzdeki dönemde sürecektir.

TC içine girdiği siyasi, ekonomik ve sistemsel krizi geçmişte uygulanan ve başarısız olan yöntemlerle aşmakta ısrar ediyor. Askeri şiddet politikasının çözüm olmadığı anlaşıldığı halde, önümüzdeki dönem uygulanacak olanda budur. RP-DYP hükümeti de bunun için vardır. Bu politikalar daha önceki hükümetleri bitirdi. Bu hükümette bitecektir. Üstelik TC'nin direnci de kalmamıştır. Özel savaş politikaları bu hükümeti çok hızlı bir yıpratma sürecine sokacaktır. Bu süreç şimdiden başlamıştır. En çok yıpranacak olan da RP'dir. Çok şiddetli geçecek bu sürecin sonucunda TC ile birlikte, RP'de gerileyecek, DYP'de bitecek. Mevcut durumda hükümet dışı kalan merkez sağ ve merkez sol olarak ifade edilen partiler güçlenecek ve siyasi istikrara sağlayacaktır. Şu anki siyasi parçalanmışlık bu şekilde aşılmak isteniyor. Özel savaşın planında bu da var. Ancak RP'nin planı ise bu süreçte başarılı olup, merkez sağa yerleşmek ve devleti bu temelde kurtarmaktır.

RP hesaplarını doğru yapmalıdır. Sekiz aydır devam eden tek taraflı ateşkes süreci vardır. Bu RP için bir şanstır. Ateşkese ve Kürt sorununa yaklaşım RP'nin ve hükümetin geleceğini belirleyecektir. DYP hangi partiye el attıysa sona götürdü. CHP'nin durumu budur. ANAP ile yapılan üç aylık koalisyon sonrası ANAP'ın durumu budur. Aynı şey RP için de gündemdedir. Gidişat teşhir olmuş özel savaş politikalarını daha da geliştirerek uygulama biçiminde gelişirse sonuç diğer partiler gibi olur.

Kirli savaştan ısrar daha önceki hükümetlerde olduğu gibi bu hükümeti de bitirecektir. Kürt halkının imhasını bu hükümette başaramayacaktır. Kürt halkının ulusal kurtulu mücadelesi ve Türkiye devrimci hareketi daha da gelişerek halk iktidarlaşmasını başaracaklardır. Özel savaş yenilgi ile karşı karşıyadır. Ancak bunun için emek, çaba ve zengin taktiklerle sürece müdahale gerekiyor. Bunun için de gerekli olan herşey vardır.

www.kurdishvakfi.org

Kemalizmin Muhalefeti Bitirme Taktiği

PROVOKASYONLAR

● *Bayrak provokasyonunda da faşistler sokaklara döktürüldü, her tarafta bayraklar asıldı. PKK ve Kürt halkı aleyhine sloganlar atıldı. 'Gururumuz incindi, bayrak saldırıya uğradı' kandırmacasıyla, Kürtlere saldırıyı esas alan 'güdümlü halk tepkisi' geliştirilmek istendi, ancak TC bu konuda başarılı olamadı.”*

Bizans oyunları kavramı çok kullanılır. Bunu aslında Osmanlı'ya ve kemalist cumhuriyete uyarlamak gerekir. Osmanlı oyunu veya kemalizmin oyunu demek en doğrusudur. Aradaki farklar, sadece daha çağdaş olan, yöntemlerini daha da inceltmiş ve geliştirmiş olmaktır. Bu oyunların özelliği; hile, entrika ve provokasyonlarla iktidarı ele geçirmek, elde tutmak veya muhaliflerini tasfiye etmektir. Osmanlı'da da kemalizmde de muhalefet, hele hele halk muhalefeti sevilmez veya yaşam hakkı tanınmaz.

Osmanlı İmparatorluğu'nda Fatih Sultan Mehmet ile başlayan kardeş katli, bir siyasi gelenektir. Taht'a ve taca karşı, gelişecek bir muhalefet daha büyümeden ortadan kaldırılıyor. Bu kardeşin, taht ve tac iddiasında olup olmadığı da önemli değildir. Bu Osmanlı'da iktidarı korumanın yöntemidir. Kan bağına dayanan böylesi bir imparatorlukta iktidar için kardeşin katledilmesi, gelişen halk hareketlerine karşı tavrın ne kadar şiddetli olduğunu gösteriyor. Amacımız Osmanlı İmparatorluğu'nun tarihini açmak değildir. Kemalizmin muhalefete karşı provokatif tavrının kökenine kısaca değinmektir.

Türkiye'de sömürgeci iktidarı ciddi anlamda tehdit eden Kürdistan ulusal kurtuluş muhalefeti var. Bu muhalefet giderek rejimi siyasi, ekonomik ve sosyal açıdan krizlere soktukça, Türkiye cephesinde cılız da olsa rejimi tehdit eden bir halk muhalefetini ortaya çıkardı. Bu iki muhalefet iktidarı hedefleme temelinde giderek de birleşiyor. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı 13 yıldır kirli bir savaş yürüten TC, her türlü hile, entrika ve provokasyonu da geliştirdi. Bu özel savaş uygulamaları, muhalefeti bitiremediği gibi, gelişmesine de engel olamadı. İktidarı hedefleyen bu devrimci muhalefet giderek, TC'yi yönetemez bir konuma getirdi. Özel savaşın ardındaki halk desteği zayıfladı. Gerçi özel savaş kendisini faşist kesimler içinde örgütlemiş, ancak halkın devlete olan güveni kalmamıştı. “Tek bayrak, tek millet” temelindeki resmi ideoloji giderek geçerliliğini yitirdi. Buna bir de içinde bulunulan siyasi istikrarsızlık eklenince; TC, hem siyasi istikrarsızlığı aşmak, şovenizmi körükleyerek kitle desteğini kazanmak ve gelişen muhalefetin önünü kesmek için provokasyona başvurdu.

HADEP kongresinde “Türk bayrağının” indirilmesi ve ardından geliştirilen olaylar böyle değerlendirilebilir. Polis, bizzat bayrağı indirerek, saldırı kampanyası geliştirdi. Bayrak sadece bir gerekçe olarak kullanıldı. HADEP Genel Başkanı dahil, parti meclisi üyelerinin de içinde olduğu birçok yöneticinin tutuklanması 3 parti delegesinin katledilmesi, parti binalarının bombalanması bu tertibin çerçevesini gösteriyor.

Bayrak provokasyonu olarak adlandırılabilecek bu olay ardında özel savaş basını şovenizmi körükleyen bir yaklaşım sergiledi. Faşist kesimler sokaklara çıkarak “Türk bayraklı” gösteriler yaptılar. Bu arada, Kürt bayrağını da yakmayı unutmadılar. Pişkince bir tavırla, “ülkemizi beğenmeyenler çekip gitsinler” diyerek, ince bir tarzda Kürdü ve Kürdistan'ı inkar etmeye devam ettiler.

Bu provokasyonun amacını ilk anda yöneldiği HADEP ile sınırlı tutmak doğru değildir. Sadece HADEP'in kapatılması girişimi değildir. Elbette provokasyonu gerçekleştirenler, bunu söyleyecekler, bunu HADEP'in yanlışlarına bağlayacaklar, bu asıl amacı gizlemek içindir.

Tarihte de bu tür provokasyonlara verilecek örnekler vardır. En çarpıcı olan iki örnek anlaşılmasına yardımcı olur. Köleci Roma İmparatorluğu ile, Hıristiyan dininin temsilcileri arasındaki mücadele tarihin en şiddetli mücadelelerindendir. Yeninin temsilcileri olarak Hıristiyanlığın önderleri giderek sona doğru yaklaşan Roma İmparatorluğu'nu tehdit edecek derecede örgütlendiler, düşüncelerini yaydılar. Roma İmparatorluğu bu düşünceleri engellemek için katliam, zindan, işkence yöntemlerini kullandı, ancak Hıristiyan düşüncesinin yayılmasını engelleyemedi. Çağını dolduranlarla yeninin bu mücadelesinde, Roma'nın bu yöntemlerle başarı kazandığını söylemek doğru değil, Roma belki kelle aldı, ama düşünceleri engelleyemedi. Sonuçta Neron, Roma'yı yaktırarak bunu Hıristiyan önderlerinin üzerine attı. Onları katletmenin ve düşüncelerini engellemenin gerekçesi yapmak istedi. Neron Roma'yı yaktırdığı için ona çılgın veya deli denilir. Oysa Neron yıkılmakla tehdit edilen impartorluğu koruma telaşındadır.

Roma, Hıristiyanları katletti, baskı uyguladı, ancak Roma'ya Vatikan Kilisesi'nin dikilmesine engel olamadı. Hıristiyanlara karşı provokasyon geliştiren, baskı uygulayan, katliam yapan Roma, yıkılmaktan kurtulamadı. Roma'yı yıkanlar ise kuzeyden gelen barbar kavimlerdi. İçte giderek karışıklığı yaşayan ve zayıflayan Roma İmparatorluğu dıştan gelen saldırılara dayanamadı ve yıkıldı.

Aynı şekilde Hitler'in geliştirdiği **Reichstag** provokasyonu vardır. Reichstag'ı (Meclis) yaktıran Hitler bunu parlamentonun içinde yer alan komünistlerin üzerine atarak planlarını gerçekleştirmek istedi. Komünistler bunun için yargılandılar. Halkın gözünde parlamento ve demokrasi düşmanı olarak gösterildiler. Hitler böylece komünistleri tasfiye etti. Karşısında hiçbir ciddi muhalefet kalmadı. Ancak bu provokosyonlar da Hitler'i kurtaramadı. Roma için tarihin hükmü ne olduysa Hitler için de aynı oldu.

Bayrak provokasyonu da, bu çerçevede Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine ve Türkiye'deki devrimci-demokratik mücadeleye karşı geliştirilen bir komplodur. TC bununla saldırılarını meşrulaştırmaya çalıştı. Yakınlaşan Kürdistan ve Türkiye devrimlerinin bu gidişatı şovenizm temelinde durdurulmak istenildi. “Halk bayrağına bağlıdır, kimse bu bayrağı indiremez” edebiyatıyla, Kürt halkına “siz sömürgeciliği kabul etmek istemiyorsunuz, ancak çoğunluğu oluşturan biz Türk halkı bunu sürdüreceğiz” mesajı verildi.

Bir dönemler Türkiye'nin Adalet Bakanı şunu söylemişti: ***“Bu ülkede Türk olmayanların iki şeye hakkı vardır: Ya Türk'e köle olmak, ya da ölmek.”*** Coşkun Kırca bunu TBMM'de tekrarladı. Sergilenen ruh-hali ve mantık budur. Bu mantık için de Kürde yaşam hakkı yoktur. Bayrak provokasyonuyla, Türkiye'de bu düşüncenin değişmediği ve Kürt halkının köleliği tercih etmekten başka şansının kalmadığı anlatılmak istendi. Kürt halkına karşı böylesine vahşi bir saldırı geliştirilmiştir. Bütün bunlar “bir halkın bayrağına saygı göstermek” gibi masum bir gerekçenin ardına gizlenerek geliştirilmiştir.

Koparılan fırtınalara, gösterilen tepkilere bakılacak olursa, sanki Kürt halkı Türkiye'yi sömürgeleştirmiş sanırsınız. Sanki kabul edilmeyen Türk varlığıdır, yasaklanan Türk dilidir. Türkler çocuklarına Türkçe isim veremiyor, köyleri yakılıp yıkılanlar Türklerdir. Renklerini kullandıkları için gözaltına alınanlar Türklerdir. Ordu Türkiye'de operasyon geliştiriyor, orman yakılıyor, insanlar katlediyor. Tepkiler insana bunları düşündürüyor. Her türlü vahşet Kürt halkına uygulanıyor, ama Türklerin hakarete uğradığı belirtiliyor. Gerçekleri bu kadar tersyüz edenlerin, gerçeğin suratlarına çarpacağını unutmamaları gerekir.

Bayrak provokasyonu kafaları o kadar karıştırdı ki, değer verdiğimiz bazı aydınlar bile, bayrak savunmasına giriştiler. Geliştirilen bu provokasyon ve komplonun anlamını veremediler. Özel savaşın geliştirmek istediği tartışma ortamına girdiler.

Bayrak provokasyonuyla Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı ideolojik bir dayatmada bulunuldu. Bayrağa saygı adı altında, mevcut sömürgeci sisteme saygı göstermemiz isteniyor. Sömürgeci sisteme saygı göstermek, halkımıza, ülkemize, ideolojimize, şehitlerimize ve önderliğimize ihanettir. Dayatılan teslimiyettir. Türk ve Kürt halkının çıkarı ve iki halkın birbirine saygı ölçüsü, sömürü ve baskı unsurunun son bulmasından geçer. Bu da eşit, özgür ve gönüllü bir ilişkiden geçer. Halklar birbirinden saygı bekliyorsa ölçüsü budur. Kürt halkının istemi budur, mücadelesi bunun içindir.

Direnişi esas almış, özgürlük için her şeyini ortaya koymuş Kürt halkını, tekrar eski ilişkilere zorlamak özel savaşın işi olsa gerek.

Özel savaş rejimi Türk halkına ait olan ne kadar değer varsa kirletiyor. İçini boşaltıp yozlaştırıyor. Halklara karşı her gün suç işliyor. İsrail karşısında, ABD karşısında kısaca emperyalizm karşısında Türk bayrağını çaput haline getirdi. Türkiye'de satılmadık, kirletilmedik değer bırakmadı. Özel savaş rejimine karşı savaş Türk halkını yüceltmektir. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi, özel savaşa darbe vurduğu ölçüde Türk halkını ve onun değerlerini yüceltiyor. Gelişecek özgür ve eşit ilişki, halkların yücelmesinin ölçüsüdür. Bunu kabul etmeyen, bunun için çalışmayanlar aslında, halkların onuru için fazla düşünmüyordur. Onur ve şeref diyenler, en büyük onur ve şeref olan halkların özgürlüğüne karşı durmaz. Aksi sahtekarlık olur.

Kemalizmin tarihinde de muhalefeti tasfiyeyi hedefleyen en küçük gelişmeyi bile çarpıtmak isteyen provokasyon örnekleri vardır. Bunlardan birkaç tanesini açmak, bayrak provokasyonun daha da anlaşılmasını sağlar.

12 Eylül 1980 askeri darbesinin Erbakan'ın Konya mitingindeki gövde gösterisinden sonra kararlaştırıldığı söylendi. Buna irticayı engelleme çabası deniliyordu. Oysa bugün Erbakan başbakandır. Dinci örgütlenme, tarikat örgütlenmesi Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı en fazla bu dönemde geliştirildi. Bu mitingin bilinçli bir tertip olduğu sonradan anlaşıldı. Faşist general Kenan Evren Kürdistan'da yaptığı konuşmada; ***“müdahale etmeseydik Apocular her tarafı kasıp kavuracaklardı”*** diyerek, asıl amacı gösterdi. Bu olay bile gelişmeleri değerlendirirken ne kadar dikkatli olmamız gerektiğini gösteriyor. Çünkü kemalizmin tarihi, gerçekleri gizleme üzerine inşa edilmiştir. Oluşturulan resmi tarih gerçekleri çarpıtma, suçluları kahraman gösterme tarihidir. Bu konuda da kullanılan en önemli araç provokasyonlar ve komplolardır.

Çerkez Ethem'in tasfiyesi, **Mustafa Suphi**lerin öldürülmeleri ve Terakki Perver Cumhuriyet Fırkası'nın kapatılması, Menemen olayı, kemalizmin provokasyonlar konusundaki tecrübesini gösteren birkaç örnektir.

“Türk Kurtuluş Savaşı” yıllarında gelişen provokasyonlara en önemli örnek teşkil edecek olaylar, Çerkes Ethem'in tasfiyesi ve Mustafa Suphilerin katledilmesidir. Bu halk muhalefetinin ve komünist muhalefetin tasfiyesi veya saptırılması sürecine de denk düşüyor.

Çerkez Ethem, gerek içerideki gerici ayaklanmalara karşı, gerekse Yunanlılara karşı geliştirdiği savaşta gösterdiği başarılardan dolayı önemli bir askeri ve siyasi kişilik haline geldi. O dönemde Yozgat Ayaklanması gelişmiş ve Ankara kapılarına dayanmıştı. Batı cephesinde Kuvay-ı Milliye'nin başında savaşan Çerkez Ethem, Yozgat Ayaklanması'nı bastırması için Mustafa Kemal tarafından Ankara'ya çağrılır. Anlatılanlara göre Ankara'da Mustafa Kemal, İsmet İnönü ve Fevzi çakmak, Yozgat'a gitmesi için Çerkez Ethem'e yalvarırlar.

Bunun üzerine Çerkez Ethem şu konuşmayı yapar: ***“Bizleri düşman cephesinden gerilere ayırmak ve sırf gerilerde size düşen görevlerle uğraştırmak zorunda bıraktınız. Şimdi görüyor ve siz de itiraf buyuruyorsunuz ki, Orta Anadolu'da ve bir köşede hiçbir yabancı ile ve İstanbul hükümeti ile bağlantısı kalmayan Yozgat İsyanı'nı bastırmaktan acizsiniz. Anladığım şudur ki, başlangıçtan beri hâlâ durumu kavrayamadınız ya da kişisel ve daha önemsiz şeylerle uğraşıyorsunuz. Ve belki de Heyet-i Temsiliye ve Ankara hükümeti adına yaptığınız genelgelerle, bildirilerle, konferanslarla her şey olup bitecek sandınız ve aldandınız.”*** (Doğan Avcıoğlu, Milli Kurtuluş Tarihi, sf. 562, Cilt 2)

Çerkez Ethem, Yozgat Ayaklanması'nı bastırır. Ankara Valisi Ali Galip'in ayaklanma ile ilgisi olduğunu düşünür. Ankara valisini Mustafa Kemal'den ister. Mustafa Kemal vermeyince onun da ayaklanma ile ilgisi olduğunu düşünür. Anlatımlara göre Çerkez Ethem, Mustafa Kemal'i kastederek şunu söylemiş: ***“Gidip meclis başkanını meclisin önünde astıracağım.”***

Anzavur Ayaklanması'ndan sonra Yozgat Ayaklanması'nı da bastıran Çerkez Ethem, toplumsal devrim yanlılarının umudu olur. Bunlar mecliste de vardır. Yeşil orducular ve gizli komünist parti üyeleri, askeri bir lider olarak Çerkez Ethem'in etrafında toplanmaya başlarlar. Muzaffer olarak Ankara'ya dönüşü mecliste güçlü bir Ethem yanlısı grup yaratır. Anadolu ihtilalinin liderliği düşü görülmeye başlanır.

“Ethem'in gözü artık Ankara'dadır. Sık sık Ankara'ya gelmekte ve meclisteki gücüne güvenerek Mustafa Kemal'e karşı sonuç almayı ummaktadır. Nitekim 4 Eylül'de içişleri bakanlığı gibi önemli bir yere, Atatürk'ün adayını yenerek, Ankara komünistlerinin liderlerinden Yeşil Ordu kurucusu Tokat milletvekili Nazım'ın 89'a karşı 98 oyla seçilmesi, mecliste muhaliflerin ve Ethemcilerin gücünü ortaya koymuş ve Atatürk için tehlike canları çalmaya

● *Bayrak provokasyonundan hemen birkaç gün sonra RP-DYP koalisyonunun kurulması tesadüfi değildir. HADEP şahsında muhalefete karşı bir saldırı içerisine girilerek, siyasi tıkanıklık aşılmaya çalışıldı. 'Bayrak-millet” edebiyatı milliyetçi cephe hükümetini işbaşına getiren ve muhalefete karşı geliştirilen sivil bir darbeye dönüştürüldü.”*

www.serxwebun.org

başlamıştı." (Doğan Avcıoğlu, Milli Kurtuluş Tarihi, sf 585, cilt 2)

Liderliği giderek tehlikeye giren Mustafa Kemal, kendisi için büyük tehlike oluşturan Çerkez Ethem'i ve komünistleri tasfiye etmek için komplo ve provokasyonlara başvurmaya başladı. Yeşil ordunun kuruluşu sırasında en güvendiği adamlarını kurucu olarak koymuştu. Bunlarla kontrol altında tutmak istiyordu. Ayrıca bir komünist parti kurdurttu. Bunlar hep tasfiye planlarıydı. illegal bir komünist partinin gelişmesine engel olmak istiyordu.

İlk iş olarak Ethem'i safdışı bırakmak istedi. Komünist partisi kurduğunu ve Çerkez Ethem'i de yönetim kuruluna aldığını Ethem'e mektupla bildirir. Ethem'in çıkardığı gazete olan Yeni Dünya'nın Ankara'ya naklini ister. Ankara'ya nakil edilir ve Türkiye Komünist gazetesi olarak çıkar. Mustafa Kemal'in planı bitmemiştir. Çerkez Ethem'i Moskova'ya göndererek tasfiye etmek ister. Ethem bu planı anlar ve karşı çıkar.

Ondan sonra Ethem'in Mustafa Kemal'e suikast düzenlemeye çalıştığı söylenerek, Mustafa Kemal'in planlarını yaşama geçirmesi süreci hızlanır. Ethem'i İsmet İnönü'nün kuvvet yığdığı Bilecik'e zorla götürmek ister. Bu Ethem'i öldürmek için bir provokasyondur. Ethem yolda kaçarak birliklerinin başına geçer. Kütahya'da Yunanlıları durdurur. İsmet İnönü, Çerkez Ethem kuvvetlerini Yunanlılarla kendi kuvvetleri arasına alarak, Ethem'i tasfiye etmek ister ve Ethem Yunanlılara sığınmak zorunda bırakılır. Böylece Çerkez Ethem'i bir provokasyon ve komployla Yunan ajanı ilan ederek tasfiye ederler. Mustafa Kemal en güçlü muhalifini boşa çıkarmış ve halk hareketinin önderini ajan ilan ederek konumunu güçlendirmiş oldu.

Tarihte 1. İnönü zaferi olarak geçen durum budur. Aslında orada Yunanlılarla savaşma durumu yoktur, kazanılmış bir zafer de yoktur. Ethem'in tasfiye edilmesinden duyulan memnuniyetin ifadesi olarak 1. İnönü zaferi ilan edilmiştir. Mustafa Kemal meclis kürsüsünde ***"sizler orada sadece düşmanı yenmediniz, aynı zamanda milletin makus talihini de değiştirdiniz"*** diyerek gelişmelerden duyduğu memnuniyeti dile getirmiştir. Bu sevincin nedeni halk hareketinin önderliksiz bırakılmasıdır.

Çerkez Ethem'den sonra sıra komünistlere geldi. Zira komünist parti hâlâ iddialıdır. Mustafa Suphi ve arkadaşları, Bolşeviklerin onayıyla, Mustafa Kemal'in çağrısı üzerine dönüş kararı alırlar. Mustafa Kemal'in amacı onları ortadan kaldırarak tasfiye etmektir. Böylece komünist partiyi ve komünistleri kontrolüne alarak iktidarını sağlamlaştırmış olurdu. Çerkez Ethem'in tasfiyesinden 12 gün sonra, 25 Ocak 1921'de, Mustafa Suphi, karısı ve 17 arkadaşı Kars'tan giriş yaparlar.

Onları Erzurum'da bir sürpriz bekler. Onları öldürtme emri bizzat Mustafa Kemal tarafından verilmiştir. Kars'tan giriş yaptıkları süreçten katledilmelerine kadar bir dizi provokasyon birbirini izler.

Kazım Karabekir ve Mustafa Kemal'in onayıyla ilk raund Erzurum Valisi Hamit tarafından başlatılır. **"Güdümlü halk tepkisi"** dedikleri provokasyonla, önceden hazırlanmış gösteri ve tepkilerle, Türkiye'ye girebilmelerinin ve kalıp çalışmalarını yürütmelerinin olanak dışı bulunduğu izlenimi yaratılmak istenilir. Erzurum'da bütün esnaf bilinçli olarak protesto eder. Polislerin öncülüğünde halk taşlayarak onları parçalamak ister. Halkı buna sevk etmek için de komünizmle ilgili bazı karalamalar basın yoluyla yaydırılmıştır. Erzurum'da 19 kişiden ikisi vatana bağlılıktan dolayı kemalistler tarafından gruptan koparılır. İkisi de Samsun'da koparılır. Biri de Trabzon'da. Yani grup zaten kontrol altındadır.

Trabzon'da lise öğrencileri Mustafa Suphi ve arkadaşları için tören düzenlerler. **Topal Osman**'ın adamlarından kayıkçı kahyası Yahya'nın yaptığı bir provokasyonla bir motora binmek zorunda bırakılırlar. Motorla Karadeniz'e açılırlar ve orada öldürürler. Kayıkçı Yahya daha sonra Mustafa Kemal tarafından öldürtülür. Topal Osman çok şey bilmektedir ve Mustafa Kemal tarafından o da öldürülür.

Böylece Mustafa Kemal komplo ve provokasyonlarla Çerkez Ethem'den sonra komünist liderleri de tasfiye etmiş oluyor. Mustafa Kemal halifelik ve saltanat konusunda gerekli düzenlemeleri yaptıktan ve muhalifleri zayıflattıktan sonra sıra Kürdistan'a geldi. Şeyh Sait Ayaklanması bu ortamda gelişti.

"Türk Kurtuluş Savaşı" sırasında Urfa, Antep ve Maraş'ta halk örgütlenerek direnişler geliştirmiş, Fransızların Kuzey Kürdistan'ı işgal etmesi bu şekilde halk tarafından engellenmiştir. Misak-ı Milli sınırları Kürt halkının direnişiyle oluşmuştur. Mustafa Kemal'in buraya herhangi bir müdahalesi olmamıştır. Cumhuriyet kurulduktan sonra, Mustafa Kemal ilk iş olarak Kürdistan sorununu çözmek istemiştir. 1925 yılında bir provokasyonla Şeyh Sait Ayaklanması erken başlatılmış ve kısa sürede eritilmiştir.

İsyanın erken başlamasına neden olan olay şöyle gelişti: Piran'a gelen bir jandarma müfrezesi Şeyh Sait'in yakın adamları için tutuklama emri olduğunu ve bunları tutuklamak istediğini belirtti. Şeyh Sait kendisi Piran'dan ayrılıncaya kadar adamlarına dokunulmamasını istedi. Bu isteği kabul görmedi. Haklarında tutuklama kararı bulunanların kaldığı ev zaten önceden sarılmıştı. Çıkan çatışmada iki asker öldü, iki asker de yaralandı.

Böylece Şeyh Sait'in ve isyan planı yapan diğer Kürtlerin planladıklarından önce isyan başladı. Mevsim kıştı. 13 Şubat'la beklenmedik bir tarzda başlatılan isyan, 15 Nisan'da Şeyh Sait'in yakalanmasına kadar iki ay sürdü.

Kemalizmin provokasyonuyla erken doğum yaptırılan Şeyh Sait ayaklanması ardından geliştirilen "tedip ve tenkil" harekatı ile tam bir katliam geliştirilmişti. Takrir-i Sükun Yasası ve İstiklal Mahkemeleri uygulamaları adı altında, TC için tehlike arzeden herkes ortadan kaldırıldı.

Eğer erken başlatılmasaydı, hazırlıklar ve çatışmaların seyri farklı gelişecek ve feodal önderliğine rağmen, TC'yi oldukça zorlayacaktı. Provokasyon ve ardındaki "temizlik harekatı" kemalizmin siyaset tarzı olmaktadır.

Halk hareketi ve komünist hareket tasfiye edildikten, saltanat ve halifelik meselesi halledildikten ve Şeyh Sait Ayaklanması bastırıldıktan sonra, sıra Kazım Karabekir, Rauf Orbay ve Ali Fuat Cebesoy gibi muhalif paşalara gelmişti. 1924'de kurulan Terakki Perver Cumhuriyet Fırkası, Haziran 1926'da kapatılır. Terakki Perver Cumhuriyet Fırkası'nın, kapatılması Mustafa Kemal'e karşı olan muhalefeti ve eski ittihatçı kadroları bitirmedi. Bunun için yeni bir provokasyon ve komplo devreye sokuldu.

Tarihe İzmir suikastı olarak geçen bu provokosyonla, Takrir-i sükun ile başlayan muhalefeti susturma süreci tamamlanmış oldu. Meclis içinde ve dışında Mustafa Kemal'e muhalif görülen hemen hemen herkes yargılandı. Bir kısmı idam edildi, bir kısmı tutuklandı, bir kısmı da sürgüne tabi tutuldu. Aslında İzmir suikastı diye bir şey yoktur. Bu suikast senaryosu kemalistler tarafından geliştirilmiş ve muhalefete yapılacak uygulamalar için gerekçe haline getirilmiştir. Bu taktik daha sonra CHP-DP çatışması döneminde yine kullanılmış, Milli Şef İsmet İnönü'ye suikast planlandığı belirtilerek, siyasi amaçlara ulaşılmaya çalışılmıştır.

Mustafa Kemal'e suikast provokasyonunun siyasal sonuçlarını değerlendiren Cemil Koçak, "Çağdaş Türkiye 1908-1980" adlı kitapta şunları yazıyor: ***"Takrir-i Sükun konusundan sonra hükümet her ne kadar tüm muhalif basın organlarını ve kuruluşları yasaklamış ve kapatmışsa da, muhalefet dağınık bir biçimde de olsa varlığını sürdürüyordu. İzmir suikastı davası ve istiklal mahkemeleri kanalı ile, mecliste Terakki Perver Cumhuriyet Fırkası'ndan yana milletvekili grubuyla meclis dışında ve içinde toparlanmaya çabalayan eski ittihatçı siyasal kadrolar tasfiye edilir. Bu arada milli mücadelenin önder kadrosu içindeki parçalanma da son aşamasına erişmiş ve Mustafa Kemal Paşa'nın yanında kalan grup diğer grubu yargılama noktasına kadar gelmişti. Davanın sonucunda Mustafa Kemal Paşa'nın iktidarına karşı geriye kalan cılız nitelikteki son muhalefet de siyaset sahnesinden tamamen silindi.***

Türkiye Cumhuriyeti, Takrir-i Sükun Yasası ile girdiği süreci İzmir suikastı davası ile tamamladı. Bu süreçten sonra ülkede açık muhalefet kalmadı ve Mahmut Galoğlu'nun deyimi ile 'tekpartili Cumhuriyet' kurulmuş oldu."

Görüldüğü gibi suikast çok planlı ve kapsamlı sonuçlara yol açmıştır. Yargılananlar sadece yaptığı söylenenler değil, Mustafa Kemal'e karşı ve kemalist diktatörlüğe karşı olan herkestir. Suikast provokasyonuyla birlikte, artık Mustafa Kemal karşısında hiç kimse kalmamıştır. Suikasti Mustafa Kemal muhalefete yapmıştır.

Muhalefet bitince Mustafa Kemal, Refet Bele'yi çağırarak bir parti kurmasını, güdümlü bir muhalefet oluşturmasını ister. Refet Bele bunun üzerine Serbest Cumhuriyet Fırkası'nı oluşturur. 12 Ağustos 1930 tarihinde kurulan parti kısa sürede güçlenir. Mustafa Kemal partinin yöntemine güvendiği adamları getirir. 15 milletvekili Cumhuriyet Halk Partisi'nden istifa ederek Serbest Cumhuriyet Fırkası'na geçer. Yapılan yerel seçimlerde güçlü çıkan Serbest Cumhuriyet Fırkası'nın kendisini bir iktidar seçeneği alarak ortaya koymaya çalışması, Mustafa Kemal'in partiye karşı tavır almasına neden oldu. Mustafa Kemal'in komplo ve provokasyonlardaki ustalığını iyi bilen Refet Bele, partiyi 17 Kasım 1930'da kapatır. Partinin ömrü 3 ay olur.

Partinin kapatılması Mustafa Kemal'in öfkesini dindirmedi. Bir ay sonra gelişen Menemen olayı Mustafa Kemal için iyi bir fırsat oldu. Nakşibendi tarikatı üyesi bir grup, Derviş Mehmet öncülüğünde 23 Aralık 1930'da ayaklandı. Asteğmen **Mustafa Fehmi Kubilay** ve bir bekçiyi öldüren grup, Kubilay'ın kafasını mızrağa geçirerek sokak sokak dolaştırdı. Halkın kandırılarak "din elden gidiyor" sloganıyla geliştirilen bu provokasyon sonucunda büyük bir katliam yapıldı. Derviş Mehmet ve yanındakiler öldürüldü. Bu olay günümüzde bile "laik, antilaik" çelişkisinde bilinçli bir temelde kemalistler tarafından kullanılmaktadır.

Daha sonra Mustafa Kemal olayın siyasal kaynaklarının araştırılmasını ve ilişkisi olanların şiddetle cezalandırılmasını, verilen ölüm cezalarının hemen yerine getirilmesini, olaylara seyirci kalan Menemen halkının sürgün edilmesini, Serbest Cumhuriyet Fırkası'nı destekleyen muhalif basına karşı sert önlemler alınmasını ve Kazım Karabekir gibi eski Terakki Perver Cumhuriyet Fırkası'nın önde gelen kişilerinin olayla ilgisinin araştırılmasını istedi.

Nitekim tümgeneral Mustafa Muğlalı da, Kürdistan'da daha sonra katliamlar yapmış bir kişidir. (33 kurşun olarak bilinen olayın baş sorumlusudur) başkanlığında oluşturulan sıkıyönetim mahkemesi onlarca kişiyi idama mahkum etti. Yüzlerce kişiyi de çeşitli cezalara çarptı. İdam edilenlerin bir kısmı başka illerdeydi olay anında. Mahkeme daha sonra olayda siyasal yönün bulunmadığına ve bölgesel düzeyde kaldığına karar verdi.

Eğer halk bu olaya katılmayıp seyirci kaldıysa ve olayın siyasal boyutu olmadığına mahkeme karar verdiyse, nasıl oluyor da Menemen olayı bugün bile kemalistler tarafından kullanılıyor. Halk katılmadıysa bunu kim yaptı ve o kadar insan neden öldürüldü. Bu olay da açık bir provokasyon ve muhalefete karşı bir tasfiye girişimidir. Serbest Cumhuriyet Fırkası'nı Mustafa Kemal kurdurttu, ancak destekleyenlerin cezalandırılmasını istedi. Bu olay nasıl bir durumla karşı karşıya olunduğunu gösteriyor.

"Türkiye Cumhuriyeti inkılap tarihinde" Menemen olayı olarak geçen, irticanın hortlaması olarak değerlendirilen durum, provokasyondan başka bir şey değildir. Kemalizm ondan sonra kendisini zorlayan İslami kesimlere bunu malederek, tasfiye işine girişiyor. Yani kemalizm sürekli provokasyonlarla işleri götürmek istiyor. Aradan 50 yılı aşkın bir süre geçmiş ancak, ne zaman ki, irtica tehditinden bahsedilse, hemen Menemen olayı hatırlatılır. Ancak provokasyonlar geliştiren kemalizm, feodalizmi gerçek anlamda tasfiye etmemiştir, kendisi için ayak bağı olmaktan çıkarmış, hatta yedeğine almıştır. En güçlü tarikat örgütlenmeleri ve Refah Partisi bugün kemalizmin yedeğinde bu kirli cumhuriyeti biraz daha yaşatma çabasındalar. Erbakan'ın deyimiyle cumhuriyete pansuman tedbirler uygulanmaktadır. "Laik-anti laik" tartışması sahtedir.

Kemalizmin komplo ve provokasyonlarla muhalefeti tasfiye etme çabaları günümüze kadar durmadı. Mücadelemize karşı da sürekli bir şekilde özel savaş uygulamaları biçiminde devreye sokulmuştur. Gerillaların bastığı gerekçesiyle Şırnak ve Lice yerle bir edildi. Alanya'da, Manisa'da, Çanakkale'de ve metropollerde çeşitli provokasyonlarla, faşist kesimler kullanılarak Kürt halkına karşı saldırılar geliştirildi.

Son olarak HADEP kongresindeki bayrak provokasyonuyla zirveye ulaştırıldı. Partimiz ve Genel Başkanımız direkt hedeflenerek, aleyhte bir kampanya yaratılmak istendi. Diğer provokasyonlarda olduğu gibi amaç yine kemalist cumhuriyete karşı olan muhalefete saldırmak hatta başarılabilirse tasfiye etmekti.

Bayrak bunun için ideal bir araçtır. Mustafa Kemal'e İzmir suikastinin ardından muhalefete son darbe vuruldu. Bayrak provokasyonundaki amaç, suikast ile aynı değil, burada muhalefeti sınırlandırmak ve bu vesileyle TC'nin ömrünü biraz daha uzatmaktır. Saldırılar aynı pervasızlıktadır. Düzenin elinin yetiştiği her taraf saldırıdan nasibini aldı. Ancak artık düzenin eli uzun değildir. İzmir suikastında, muhalefet Mustafa Kemal'in elinin içinde ve çaresizdi. Ancak şimdi, muhalefet TC'nin kontrolünün dışındadır. Legal, illegal, askeri, siyasi ve diplomatik boyutuyla iktidar yürüyüşündedir. Burada kıyasladığımız sonuç değildir yöntemdir. Yöntem aynıdır. Fakat aynı yöntem aynı sonucu vermemiştir. TC muhalefete ciddi bir darbe vuramadığı gibi, kendisi bu olayla daha fazla yıpranacaktır.

Mustafa Suphilere karşı Erzurum'da yapılan olaylar bir kez daha karşımıza çıktı. Erzurum'da **"güdümlü halk tepkisi"** adı altında polislerin ve faşistlerin önderliğinde halk sokağa dökülmüş ve Mustafa Suphilere saldırtılmıştı. Bununla kanıtlanılmak istenen, "halk sizi ve komünizmi istemiyor" gibi bir yaklaşımdı. Mustafa Suphilere bu gösterilmek isteniliyordu. Böylece daha başlamadan umutları kırılmak hedefleniyordu. Bayrak provokasyonunda da faşistler sokaklara döktürüldü, her tarafa bayraklar asıldı. PKK ve Kürt halkı aleyhine sloganlar atıldı. "Gururumuz incindi, bayrak saldırıya uğradı" kandırmacasıyla, Kürtlere saldırıyı esas alan **"güdümlü halk tepkisi"** geliştirilmek istendi, ancak TC bu konuda başarılı olamadı. Polisler ve faşist kesimler dışında bu gösterilere kimse katılmadı, medyanın ve bürokratların bütün çabalarına rağmen.

Bununla PKK'ye, PKK önderliğine ve Kürt halkına şu mesajlar verilmek istendi. "Başarılı olamazsınız, halk size karşıdır, bayrağa ve devlete sahip çıkıyor. Kürtlük taleplerinden vazgeçin. TC'nin sömürgeci egemenliğini kabul edin." HADEP'e de "bir Türkiye partisi olun, Kürtlük söylemlerinden ve özgürlük mücadelesiyle ilişkilerden vazgeçin" denilmek isteniyor. "Halk böyle istiyor, halk sizi onaylamıyor" gibi yaklaşımlar bunun için sergileniyor. Bu bir psikolojik savaş yaklaşımıdır. Psikolojik savaşla sonuç alma istemidir. Kafalarda güçlü devlet imajı yaratılarak mücadele eden kitlelere umutsuzluk aşılanmak isteniyor.

Kürdistan ulusal kurtuluş hareketiyle ilişkisi olan Türk çevrelerine veya hak arayan kesimlere karşı da bir baskı ve sindirme taktiği oluyor.

TC bu amacına ulaşamamış ve ulaşamayacaktır da. Kürt halkı kendi kaderini kendisi tayin edecektir. Kürt halkının nasıl yaşayacağına ancak Kürt halkı karar verebilir. Faşist kesimlerin bayraklı gösterileriyle bunu engellemek mümkün değildir.

Bayrak provokasyonundan hemen birkaç gün sonra RP-DYP koalisyonunun kurulması tesadüfi değildir. HADEP şahsında muhalefete karşı bir saldırı içerisine girilerek, siyasi tıkanıklık aşılmaya çalışıldı. "Bayrak-millet" edebiyatı milliyetçi cephe hükümetini işbaşına getiren ve muhalefete karşı geliştirilen "sivil bir darbeye dönüştürüldü."

Bu gelişmeleri görmeden, provokasyona anlam vermeden yapılan değerlendirmeler düzen sınırları içerisinde kalır, hatta özel savaşa hizmet eder. Saldırı oldukça kapsamlıdır ve başta Kürdistan ulusal kurtuluş muhalefeti olmak üzere bütün devrimci-demokrat muhalefeti hedefleyerek, düzeni reorganizasyona tabi tutma amacı taşıyor. Ancak bu provokasyon amacına ulaşamamıştır.

Kemalizm tarihindeki provokasyonlar ilk kez olarak çok açık bir biçimde ters tepmekle yüz yüzedir. Yukarıda açıkladığımız daha önceki örnekler başarıya ulaştı ve kemalist düzen iktidarını muhalifsiz olarak kurumlaştırdı. Fakat bu kez giderek zayıflama durumuyla karşı karşıya kaldı. Bayrak provokasyonuna beklediği halk desteğini alamadı. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine ve muhalefete darbe vurmaktan ziyade kendisi çözümsüz kaldı. Provokasyon TC sahasında patladı ve etkileri önümüzdeki dönemde daha fazla görülecektir.

● Bayrak provokasyonu kafaları o kadar karıştırdı ki, değer verdiğimiz bazı aydınlar bile, bayrak savunmasına giriştiler. Geliştirilen bu provokasyon ve komplonun anlamını veremediler. Özel savaşın geliştirmek istediği tartışma ortamına girdiler.

● Kemalizm tarihindeki provokasyonlar ilk kez olarak çok açık bir biçimde ters tepmekle yüzyüzedir. Kemalist düzen iktidarını muhalifsiz olarak kurumlaştırdı. Fakat bu kez giderek zayıflama durumuyla karşı karşıya kaldı. Bayrak provokasyonuna beklediği halk desteğini alamadı. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine ve muhalefete darbe vurmaktan ziyade kendisi çözümsüz kaldı."

www.serxwebun.org

15 Ağustos Atılımı'nın 13. Yıldönümüne

ZENGİN TAKTİKLERLE GİRİYORUZ

■ ARGK Genel Karargah Komutanlarından Cemal (Murat Karayılan) yoldaşla sürece ilişkin yaptığımız röportaj

● *Baştarafı 28. sayfada*

liği daha fazla gelişti. Fakat buna, müdahaleler de durmadı. Sürekli yeni müdahaleler geliştirmeye çalıştılar. Özellikle TC bağlantılı olarak ABD kaynaklı müdahaleler alanda durmaksızın gelişti. TC bir taraftan askeri açıdan yönelirken, kitleleri hedeflerken, diğer taraftan da Güney'de egemen olan her iki güçlü, baskı ve ekonomik imkanları kendi politikalarına çekme çabalarını kullanarak alabildiğine geliştirdiler. Yine bu müdahalelerin bir sonucu olarak fiilen ortamı, muğlaklaştırma ve bu temelde kendi politikalarına ortamı hazır hale getirme amacıyla bir savaş hazırlıkları geliştiriliyor. Özellikle TC ve ABD kaynaklı bir politikanın uzantısı ve sonucu olarak YNK'nin TC sınırları ile birleştirme planları var. Bundan dolayı YNK'nin desteklenmesi söz konusudur. Bu gücün kendi sınırlarını TC'ye kadar dayandırma çabaları pratikte de görülüyor. Bunun için de bazı aşiretler üzerine hem YNK'nin, hem KDP'nin çekişme durumları var. Giderek gerginleşen ve savaşa doğru giden bir hazırlık süreçleri başlamış bulunuyor. Mevcut durumda karşılıklı savaşa hazırlanma durumları söz konusudur. Bu aynı zamanda halkın özgürlük ve demokrasi taleplerinin yerle bir edilmesi anlamına da gelmektedir. Geliştirilmekte olan bu dış kaynaklı müdahaleler sonucu, yeniden doğan bu gerginlik ve savaş olasılığına karşı kuşkusuz ki, bizler de kayıtsız kalmayacağız. Savaşın gelişmemesi için gerekli çabaları geliştireceğiz. Bir de herkes tarafından kabul edilirmelidir ki, **Ulusal Demokratik Birlik** eğilimi artık Güney Kürdistan'da etkinliği olan bir eğilimdir. Bu eğilim şu veya bu yönden tavrını ortaya koyması sonuç açısından belirleyicidir. Hemen şu veya bu kesimden yana tavır alınmayacaktır. Daha çok birlikten, kardeşlikten, özgürlük ve demokrasiden yana tavır konulacaktır. Bu iç savaş, boğuşma, kördöğüş halkın özgürlük ve demokrasi talebini hiçe saydığı için buna karşı durulacaktır. Temel tutum doğru yurtsever-devrimci yaklaşım olacaktır. Mümkün olduğunca bu iç savaş durdurulmaya çalışılacaktır. Fakat dışa dayalı, önceden hazırlanmış bazı planların bir parçası olarak geliştirilmekte olan savaş hemen durdurulabilecek gibi de değildir.

Bu çerçevede gelişen Güney Kürdistan'da ulusal demokratik birlik çalışmaları; birlik ruhu, birlik eğilimi, birlik istemi bugün her zamankinden daha güçlüdür. Halk kesiminde bu çok yoğun bir biçimde gelişmektedir. Hatta savaşan peşmerge kesimlerinde de böyledir. Bunun temsil gücü olarak Ulusal Demokratik Birliği'nin bu anlamda belli bir prestiji de söz konusudur. Ancak örgütlülük düzeyi henüz istenilen düzeyde değildir. Gelişmiş bir örgütlülük düzeyi tam anlamıyla yakalanmış değildir. Fakat çok güçlü bir potansiyel de söz konusudur. Bundan dolayı ulusal birlik çalışmaları geneli de etkilemektedir. Ulusal birlik anlayışımız ve yaklaşımımız giderek pekişiyor. Ulusal birlik esprisiyle mevcut durumda bütün güçlere, herkesi ulusal birlik ve yurtseverlik çizgisine çekmek için çaba harcamaktayız. Bu çabalarımıza KDP'nin de şu veya bu biçimde karşılık verme durumu söz konusudur. Büyük ihtimalle bu yönlü gelişmeler daha da yaşanabilir. Böylesi bir yaklaşımı diğer güçlerden, özellikle de YNK'den bekliyorduk. Mevcut savaş durumu, savaş hazırlıkları bu yaklaşımla çelişmektedir. Savaşın olduğu bir ortamda kapsamlı, geniş bir birlikten bahsedilemez. Yine de birlik eğilimi doğrudur ve her zamankinden daha fazla güçlüdür. İnanıyoruz ki, mevcut güçlü potansiyel geliştirilir ve örgütlendirilirse bütün Kürdistan sathında birlik düzeyi gelişir. Ve bunu daha da yoğunlaştırarak Ulusal Kongre'yle taçlandırmak mümkündür. Ancak bunun için daha güçlü çabalara da ihtiyaç vardır.

Düşmanı felç edecek bir savaş taktiği olacak

● *15 Ağustos'un 13. yıldönümüne doğru giderken ARGK'nin Kürdis-tan'daki hareketliliğinde ne gibi sıçramalar bekleniyor. Hangi yeni taktik yönelimlerden bahsedilebilir?*

● ***Cemal yoldaş:*** Kürdistan'da silahlı mücadelenin resmi başlangıcı olan şanlı 15 Ağustos Atılımı'nın 12. yılını tamamlamak üzereyiz. Bilincini yitirmiş, gücünden yoksun bırakılmış, yok olmakla karşı karşıya olan bir halkı yeniden yaratmanın ilk adımı olarak geliştirilen 15 Ağustos Atılımı'nın halkımızın tarihinde çok tarihi ve önemli bir dönüm noktası olmaktadır. Yine yok edici, sömürgeci planlara karşı devrimci bir atılım biçiminde gelişen bu adımla birlikte Kürdistan'da o zamandan bu yana gelişen silahlı mücadelemiz 15 Ağustos Atılımı'nın ruhuna ulaşmaya çaba göstermiştir. Bu mücadelemiz çeşitli aşamalardan geçerek ve yine yoğun tecrübeler edinerek, olgunlaşarak, büyük bir tecrübe birikimine ulaşmıştır. 15 Ağustos Atılımı'nın yarattığı gelişmelere bugün daha iyi anlamlar biçmekle karşı karşıya olduğumuzu belirtmek gerekir.

Yok olmanın eşiğinden, bugün varılan düzeye şanlı 15 Ağustos Atılımı sayesinde gelindiği bilinmektedir. Kimliğine, onuruna, ulus gerçeğine, insanlığına sahip çıkan ve bütün bunlar için direnen, savaşan, örgütlenen, ayağa kalkan bir halk gerçekliğine doğru hızla ilerlenmektedir. Kuşkusuz bütün bunlar yoğun emek ve çabayla geliştirilmiştir. En başta da Parti Önderliğimizin sürecin başından, yani PKK hareketinin yaratılışından bugüne kadar göstermiş olduğu yoğun çabaların hangi düzeyde olduğu kamuoyu tarafından da bilinmektedir. Yine gerillanın ve halkın da yoğun emekleri olduğu da bilinmektedir. Bütün bu çabaların ve emeklerin yoğunlaşmış sonucu olarak bugün gerilla her zamankinden daha fazla yoğunlaşmanunla beraber ordu esaslarında derinleşme biçiminde anlamalıyız. Her zamankinden daha fazla böyle bir yoğunluğu yaşadığımız açıktır. Yine 12 yıl boyunca yaşanan yoğun savaş tecrübelerinden dolayı gerilla taktiğe egemen bir pozisyondadır. Kürdistan'da yürütülen savaşın temel mücadele biçimi gerilladır. Mevcut durumda gerilla yoğunlaşmış savaş düzeyini yakalamıştır.

Bu yeni süreçte yaygın gerilla savaşı planlanmaktadır. Bazı yönleriyle de yoğunluklu gerilla savaşı söz konusu olacaktır. Botan, Zağros ve Güney hattında kurtarılmış alanların netleştirilmesi ve alan tutma taktiğinin yaşama geçirilmesi biçiminde ARGK güçleri yeni bir savaş modeli ile 15 Ağustos'un Atılımı'nın 13. yıldönümü karşılamaktadır. Bu savaş modeli düşmanın geliştirmiş olduğu savaş taktiklerine karşı topyekün bir cevap olarak da planlanmaktadır. Hem düşmanın savunma sistemini boşa çıkaracak, hem de düşmanın saldırı yöntemlerini felç edecek bir savaş taktiği olacak. Araziye, üsse dayalı, adım adım kurtarılmış alanları sağlamlaştıran, genişleten bir savaş taktiği olmaktadır. Aynı zamanda bu yeni modelin Kürdistan'ın belli başlı alanlarında yaşam bulması ile birlikte mücadelemizde yeni bir süreci, yeni bir taktik aşamayı beraberinde getireceğini de belirtmek gerekiyor. Geçen 12 yıllık savaş süreci boyunca askeri açıdan sağlanan sonuçlar, elde edilen mevziler, kazanımlar ve tecrübeleri yoğunlaştırarak, yeni bir savaş modeli biçiminde pratiğe yansıyacaktır. Bu aynı zamanda bizim için taktiksel açıdan stratejik bir çıkıştır. Gerilla bu taktiksel çıkış üzerinde yoğunlaşırken, esas olarak da Kürdistan genelinde yaygınlaştırılmış, hemen her yere ulaşabilen, ulaşmayı esas alan bir gerillayı da yoğunlaştırarak geliştirecektir. Bununla birlikte çeşitli kollar biçiminde, daha önce yapılan hazırlıklar temelinde Türkiye içlerine doğru uzanmayı da içine alan kapsamlı bir planla ARGK güçleri 13. yıla girmektedir.

Sözü edilen taktiksel çıkışın yoğun bir biçimde yaşam bulması halkımız ve ulusal kurtuluş mücadelesi açısından önemli bir dönüm noktası, yeni bir taktik aşama olacaktır. Bu açıdan da gerilla 13. yılı böylesine stratejik bir taktiği gerçekleştirerek selamlayacaktır. Mevcut durumdaki bütün çabalar, çalışmalar ve hazırlıklar bu temelde gelişmektedir.

> "Bu yeni süreçte yaygın gerilla savaşı planlanmaktadır. Bazı yönleriyle de yoğunluklu gerilla savaşı söz konusu olacaktır. Botan, Zağros ve Güney hattında kurtarılmış alanların netleştirilmesi ve alan tutma taktiğinin yaşama geçirilmesi biçiminde ARGK güçleri yeni bir savaş modeli ile 15 Ağustos'un Atılımı'nın 13. yıldönümü karşılamaktadır. Bu savaş modeli düşmanın geliştirmiş olduğu savaş taktiklerine karşı topyekün bir cevap olarak planlanmaktadır."

Zeynep yoldaş yeni taktiksel çıkışın öncüsüdür

Dersim'de Zilan yoldaşın geliştirdiği eylemi yeni dönem için nasıl bir işaret olarak değerlendirmek mümkün?

● ***Cemal yoldaş:*** Zeynep Kınacı (Zilan) yoldaşın geliştirdiği eylemine anlam biçmek gerekiyor. Esas olarak bu, 4. Ulusal Konferans ile birlikte başlayan bir süreçtir. Böyle bir çıkışın gerçekleştirilmesini Zeynep yoldaş kendi özgün eylemiyle yapmıştır. Taktik ustalığı ve yoğunluğu yaşayan bu eylem oldukça önemli ve ciddi bir mesajdır. Zeynep yoldaş bu yeni taktik çıkışın bir öncüsüdür. Öncü bir eylemdir. Sadece Kürdistan halkına ve dünya kamuoyuna değil, esas olarak da bütün gerilla güçlerine ve partililere çok önemli ve ciddi mesajlar vermiştir. Mesajdan da öte koyduğu eylemiyle ve yaşamını gözünü kırpmadan buna katmasıyla bir emirdir, bir talimattır. Zeynep yoldaş ve eylemi PKK'nin gerçek özü olmaktadır. Doğru partileşme, kişinin kendini partiye doğru katması, yaşamsal düzeyde halkın davasına, parti çizgisine ve önderlik hattına nasıl yaklaşması gerektiği hususunda en açık ve en çarpıcı bir örnek olmaktadır. Bu anlamda gerilla için ciddi bir mesaj durumundadır. Sürecin ve dönemin görevlerine doğru sarılmanın ve partiye doğru katılmanın, önderlik çizgisine ve militan yaşama doğru yaklaşmanın bir mesajıdır, bir talimatıdır. Biz Zilan hevalin bu eylemini yeni sürecin taktiksel çıkışının bir öncüsü olarak algılıyor ve pratikte onun gereklerine ulaşabilmekle karşı karşıya olduğumuzu belirtmek istiyoruz.

Bütün PKK'lilerin ve gerilla güçlerinin bu talimatın gereği olarak kendilerini partiye ve savaş çizgisine doğru katmalıdır. Yoksa herkes Zeynep yoldaşın yaptığı gibi bir eylem yapacak değildir. Önemli olan Zeynep yoldaş gibi partiye, halka, önderlik çizgisine sahip çıkmaktır. Bunun mücadelenin süreklileşmesi temelinde yapılmasıyla karşı karşıyayız.

Bu çeşit eylemlilikleri bir intihar olarak değerlendirmek doğru değildir. Mazlumların, Hayrilerin, Kemallerin, Ferhatların, Rahşanların, Ronahi ve Berivan yoldaşların eylemleri de var. Bütün bunların bir son halkası olarak da Zeynep yoldaşın eylemi söz konusu. Bunların hiçbirisi intihar eylemleri değildir. Her biri bir mesaj, bir talimattır. Tarihsel bir süreci başlatma, ya da bir tarihsel sürecin gereklerini yerine getirmektir ve uyarmaktır. Zeynep yoldaşın eylemini ancak bu

www.serxwebun.org

biçiminde değerlendirebiliriz.

Yine bu çeşit eylemlilikler mümkündür. Böylesi eylemler uygun zaman ve koşullarda geliştirilebilir. Ancak temel mücadele taktiğimiz bu değildir. Fakat bu eylemle birlikte bu tür çıkışları dıştalamayacağımızı da belirtmek gerekiyor. Böyle eylemlerin geliştirilmesi mümkündür. Ama esas olarak hedefimiz ordunun yoğunlaştırılması, derinleştirilmesi, yürütülen savaşın başarılı kılınması ve partileşmeye ulaşmaktır.

Cephe çalışmaları daha da gelişecektir

Önümüzdeki süreçte Kürdistan'daki cephe çalışmaları ve halkın siyasal örgütlenmesi nasıl ve hangi araçlarla geliştirilecek?

● ***Cemal yoldaş:*** Mücadele yöntemlerinin hizmet ettiği temel olgu halk örgütlenmesi, cephe çalışmalarının özgünleştirilmesidir. Silahlı mücadele başta olmak üzere bütün mücadele yöntemleri halkın örgütlenmesine hizmet etmektedir. Son tahlilde halkımızın siyasal ordusunun geliştirilmesi temel ve stratejik hedeftir. Diğer bütün mücadele yöntemleri ve araçları buna hizmet etmek durumundadır.

Bu dönemde gerilla, kitle ve cephe çalışmalarına direkt katılmayacaktır. Biz bu konudaki tecrübesizlikleri ve gerilikleri aşmak durumundayız. Geçmişte bu konuda oldukça büyük gerilik, amatörlük ve toyluklar yaşandı. Bu gerilikler ve cephe çalışmalarında yaşanan yetmezlikler başta yurtsever halkımız olmak üzere bizleri de oldukça zor durumlarla karşı karşıya getirdi. Gerillanın bu konuda bazı sonuçlar çıkarmış olma gerçeği söz konusudur. Her zamankinden profesyonel, dönem koşullarının dikkate alındığı tarzlarla örgütlemeyi geliştirmek daha gerçekçi ve daha doğrudur. Gerilla bizzat yürütülmekte olan cephesel faaliyetlere katılmayacaktır. Fakat gerilla cephe organının geliştirilmesi için de bütün gücünü ortaya koyacaktır.

Kitleselleşmiş bir gerilla gerçeğinden bahsediyoruz. Düşman bunun önüne geçmek için Kürdistan'da insan bırakmadı. Bundaki tek amaç gerillayı kitlesizleştirmekti. Ama düşmanının yanıldığı bir nokta var. Gerillanın sadece kendi yakınında bulunan kitle ile kitleselleşme yanılgısına düştü. Halbuki böyle değildir. Eğer gerilla halkın, geniş kitlelerin umudu olabiliyorsa, kitlenin güvenini kazanabiliyorsa, inanç, cesaret kaynağı olabiliyorsa, kitleye eylemleriyle ruh, güç, perspektif verebiliyorsa ancak gerilla o zaman ancak kitle selleşmiş bir gerilladan bahsedebiliriz. İster kitleler Kürdistan'da olsun, ister başka yerde olsun eğer gerilla kitleleri gözetiyorsa, kitlelerin gözü de gerilladaysa aralarında kilometrelerce mesafe de olsa bu bir şey yapmaz. Özel savaş rejiminin yanıldığı en önemli noktalardan biridir bu.

Başta da belirttiğimiz gibi, gerilla fillen cephe çalışmalarına katılmayacak, ama eylemleriyle, doğru yaklaşımlarıyla, doğru savaş tarzıyla kayıp vermeyen, düşmana kayıp verdiren, halkı bu temelde boğmayan, yükünü ağırlaştırmayan, halk üzerindeki her türlü baskıya karşı devrimci gücü kullanan, halk için bir güven, inanç kaynağı olan, halkı koruyan, kollayan bir güçe ulaşarak gerilla cepheye en güçlü katkıyı yapacaktır. Bizzat gidip köy köy dolaşmayacak, köyün yakınında üslenmeyecek, insanlarla direkt irtibata geçmeyecektir. Ama gerilla esas olarak kitleselleşmenin, kitle propagandasının, kitle çalışmalarının temel dinamosu olacaktır.

Bu konuda geçmiş pratikten sonuçlar çıkarmaya çalışıyoruz. Gerilla kitle içine karışmasıyla, halkın işlerine el atmasıyla hem kendi kendini, hem de kitleyi zor durumda bırakıyor. Bir de köylere giriş ve çıkışta önemli darbeler aldığımız da göz önüne getirilirse bu yeni dönemde bunların önüne geçmeye çalışacağız. Gerilla bir ordudur ve ordu temel olarak kendi sahasında hareket eder, kendi sahasında üslenmesi, mevzisini, lojistiğini geliştirir. Kendini korur ve zaman zaman politik çıkışlarla, askeri taktiksel çıkışlarla halkın istem ve taleplerinin bir temsilcisi olur.

Gerillaya bağlı olarak bazı politik kadroların olması olasılık dahilindedir. Gerilla ile kitlenin bağını sağlayan çeşitli biçimlerde kitle içerisinde kendini kamufle edebilen, kitleden biri olabilen bazı politik kadroların gerilla ile kitle arasında bir halka rolü oynaması ve böylece cephesel çalışmaları geliştirmesi olacaktır.

Kuşkusuz cephesel çalışmalar bu süreçte daha fazla önem kazanıyor ve cephe çalışmaları daha da gelişeceştir. Kürdistan'ın köylü-kırsal alanı hemen hepsi göç ettirildi. Buradaki halkın mevcut kaldıkları yerine özgülüne uygun olarak kendi iç örgütlenmelerini, organize etmeleri, geliştirmeleri gerekiyor. İşte burada gerilla bu örgütlenmeye karışarak değil, çeşitli biçimlerde, mesajlarla geliştirecektir.

> "Gerilla kollarını üç ana noktadan Türkiye'ye uzatmış ve yerleştirmiştir. Karadeniz halkası gerillanın yoğunlaştığı bir saha haline getirildi. Sivas'tan başlayarak İç Anadolu halkası da aynı şekilde gerillaya kavuşturulmuştur. Buradan da hareketle Karadeniz sınırına kadar Kürdistan gerillası ulaşabilmiştir."

Yine mevcut durumda Kürdistan şehirlerine ve Türkiye metropollerine yığdırılmış onbinlerce, yüzbinlerce insanımız var. Özellikle metropollerdeki insanlarımız varoşlarda, sokaklarda büyük zorluklarla karşı karşıyadır. Bütün bunlara siyasi kadrolar, temsilciler, cephe çalışanları aracılığıyla ulaşılmaya çalışılacaktır. Gerek metropoller, gerek Kürdistan'daki şehirle bu biçimde askeri mücadeleden ayrı olarak bir siyasi mücadele ortamında ele alınarak, kendi iç örgütlemelerini geliştirmeleri en uygunudur. Bunlar hem illegal olur, hem legal olur. Legal imkanlar ve fırsatların değerlendirilmesi imkan dahilindedir. Kısacası her Kürdün, Kürdistanlının bulunduğu her yer bir örgütlenme sahasıdır. Hiçbir insanımız örgütsüz kalmamalıdır. Herkes kendi örgütünü, siyasal ordusunu geliştirmelidir. Hatta zaman zaman gerilla ile bile ilişkiye geçebilir.

Kısacası cephesel çalışmaları yurtseverler kendi içinde geliştireceklerdir. Bazı kadrolar buna perspektif sunabilir, ancak bizzat içinde değil, esas olarak yurtseverler faaliyetleri yürüteceklerdir. Artık halkımızın her bir ferdi aynı zamanda gerektiğinde kendi kendini örgütlemede de bir kadro gibi kendini işletebilecek, çalıştırabilecek bir düzeyi yakalamıştır. Dolayısıyla cephe çalışmalarının geliştirilmesi projesi hem gerilladan ayrı, hem de gerillayla çok yakın bağlar içinde çok çeşitli kanallarla dayanışma içerisine girerek kendini örgütleyebilmelidir. Yine buna düşman tarafından örgütlendirilmiş olan korucuları da dahil etmek mümkündür. Bunlar da kendi içinde yurtseverlik temelinde örgütlerini geliştirebilirler. Yurtsever olanlar hepsi bir araya gelerek kendi örgütlemelerini yaratabilirler. Zaten bunlarla olur-olmaz ilişki geliştirmemiz mümkün değildir. Ancak gizli kanallarla, çeşitli yol ve yöntemler yaratarak gerillayla irtibat halinde olmalıdırlar. Bu irtibat oldu mu gerillanın öyle fazla yönelimi olmaz.

Kitlesel mücadele taktikleri zenginleşecek

Kürdistan'da köylerin boşaltılmasıyla birlikte Kürdistan şehirlerine büyük bir yığılma var. Buralara yönelik çalışmalar ne düzeydedir?

● ***Cemal yoldaş:*** Mücadele olanakları artıyor ve yöntemleri de zenginleşiyor. Gerilla bugün artık tek bir yöntemle savaşmıyor. Çapı oldukça genişletilmiş ve zengin yöntemlerle savaşma durumundadır. Şimdi bu gerilla içinde olduğu gibi bir bütünen parti-cephe mücadelesi için de böyledir. Mücadelenin taktikleri oldukça zenginleşmiştir. Böyle tek cepheden, yani salt gerilladan ya da salt cezaevinden gelişmesi doğru değildir. Bu yankısını kitlede de bulmalıdır, bulmak zorundadır. Kitlenin kendi içinde çok zengin mücadele yöntemleri vardır. Özellikle kendi iç örgütlemesini yaratabilmesi önem taşımaktadır. Bu sağlandı mı mücadele yöntemleri de zaten kendisini günlük olarak dayatıyor.

Kitlesel mücadele, kitlenin devrimci doruğu yeniden gündeme gelecektir. Bunun olanakları ve koşulları her geçen gün gelişiyor. Bu konuda belli yoğunlaşmalar yaşanıyor. Son dönemlerde ortaya çıkan pratikler de bunu gösteriyor. Kitlesel mücadele dönemi artık başlayacaktır. Zaten bunun belirtileri vardır. Biz buna, serihildan da diyebiliriz, fakat eski biçimiyle böyle bayraklarla sokağa çıkıp yürüyüş tarzındaki bir serihildanlar olmayabilir. Yeni dönem kitlesel eylemlilikleri daha değişik olabilir. Çok değişik mücadele biçimlerinin devreye girmesi söz konusudur. Bütün bunlar sonuç itibariyle zaten bir direniş ha-

reketi biçiminde şekillenirse, bunlar serihildandır. Pasif direnişlerden daha aktif, daha radikal direnişlere kadar boyutlanan bir eylemlilikler zinciri olabilir. Örneğin geçen yıl Gazi Mahallesi'nde yaşanan eylemlilik en ileri düzeydeki biçimi olmaktadır. Kitlenin zengin mücadele yöntemleri vardır, biz bunların birisine takılıp kalmayacağız. Sadece kepenk kapatma bir de serihildanla yetinilmeyecektir. Zaten bu tarz daha sonra bir tıkanmayı yaşadı. Taktik zenginlikler uygulanamadı. Bu tıkanma daha sonradan bir gerilemeyi de beraberinde getirdi. Mücadele taktiklerinde büyüğüne, küçüğüne takılmadan pasifi, aktifi, ilerisi, gerisi demeden her kazanın, her şehrin, her köyün uygun koşullarına göre taktikler gelişecektir. Elbette ki, bu taktiklerin gelişmesi biraz da düşman taktiklerine göre belirlenir. Oldukça geniş, esnek, politik, yine durumları gözlemleyebilen, en uygun tarzı uygulayan bir düzeyi yakalamak gerekiyor. Bunlar adım adım gelişti mi, biribirini takip ederek bir tırmanışı yaşar.

En sıradan pasif bir direnişten, bir açlık grevine kadar, bir yürüyüşe kadar, hatta bir silahlı isyana kadar mücadele taktikleri vardır. Burada önemli olan siyasal, askeri denge koşullarını gözeterek taktik tutumu belirleyebilmektir. Ve bütün bunlar önümüzdeki dönem için imkan dahilindedir.

Gerilla Türkiye'ye girmiştir

Metropollere ve Türkiye devrimine ilişkin partimizin hazırlıkları ve çalışmaları hangi düzeydedir?

● ***Cemal yoldaş:*** Savaşın, taktiğin ileri düzeyde uygulandığı koordineli gerilla savaşının ve araziye dayalı olarak geliştirilen kurtarılmış alanların netleştirildiği, genişletildiği bir sürece gireceğimizi belirttik. Yaygın ve yer yer yoğunluklu gerilla savaşımı geliştirilecektir. Bu bütün Kuzey-Batı Kürdistan'ı kapsayan bir halkadır.

Bu yeni mücadele sürecinde Türkiye metropollerini ele aldığımızı belirtmek gerekiyor. Mücadeleyi Türkiye'ye kaydırmaya çalışıyoruz. Bu yeni dönemin en temel çalışma sahalarından biri de Türkiye sahasını mücadele sahası haline getirmektir. Karşımızda özel savaşı yürüten rejim, Kürdistan'da alabildiğine savaşı geliştirirken önemli oranda Türkiye'deki emekçileri de sömürerek, kullanarak, yanıltarak savaşı geliştirmektedir. Türkiye emekçi kesimleri yoğun bir sömürüye, baskıya, faşizan şiddete tabi tutulmaktadır. Geçmiş yıllarda ileri düzeylerde yaratılan bir şovenizm dalgası söz konusuydu. Gelinen aşamada şovenizm dalgası önemli oranda boşa çıkarıldı. Türkiye halkının özel savaş rejiminin gerçeğini kavramaya çalıştığı ve önemli oranda tanımaya çalıştığını belirtmek mümkündür.

Yine çeşitli devrimci-demokrat çevrelerin Kürdistan devrimini, Kürdistan gerillasını daha doğru tanıma durumları söz konusudur. Bütün bunları dikkate alarak geçmiş yıllardan bu yana biz, salt siyasi bir saha olarak değil, aynı zamanda askeri bir saha olarak da Türkiye'yi değerlendirme çalışmalarını pratikte yürütüyoruz. Gerilla sadece Kürdistan halkı için bir ulusal kurtuluş aracı değildir, aynı zamanda Türkiye halkı içinde bir demokratik araç durumundadır. Geçmiş süreçler çok iyi göstermiştir ki, faşist-kontra klik fırsat buldukça Kürt-Türk demeden katliamlar gerçekleştirmektedir.

Kürdistan'da gelişen savaş rejimi boğuyor. Eğer katılım gelişebilirse Türkiye sol güçlerinin de katılımıyla ortak cepheler, mücadele birliklerini geliştirerek Türkiye sahasını da gerilla sahası haline dönüştürüp rejimi zorlayacak, mevcut yaşadığı tıkanıklığı daha fazla tıkatacak, çıkmazını derinleştirecek ve esas olarak da alaşağı edecek bir ortak devrimci çalışmayı geliştirebiliriz. Bunun koşulları olgunlaşmıştır, hatta zamanı bile geçmiştir. Bu nedenle gerilla Türkiye için de çok açık bir biçimde bütün diğer araçlardan daha fazla bir demokrasi aracı haline gelmiştir. Kuşkusuz bunu ilkin Türkiye devrimci hareketinin görmesi ve geliştirmesi gerekir. Bazılarının şu veya bu düzeyde çabalarının olduğunu biliyoruz. Ancak biz birleşik bir cephe biçiminde geliştirilmesi gerektiğine inanıyoruz. Zaten Parti Önderliğimizin Türkiye devrimci güçlerine bu yönlü çağrıları söz konusudur. Parti Önderliğimiz artık savaşın bu cephesine de gereken önemin verilmesi gerektiğini her defasında vurgulamaktadır. Bu çağrılarla birlikte gelişen pratiklerimiz de söz konusudur. Ordu faaliyetleri çerçevesinde son birkaç yıldan beri yürütülen hazırlıklar ve pratik çalışmalarımız var.

Nitekim bu yıla ilişkin olarak planlama çerçevesinde şunu belirtebiliriz ki, artık fazla sakınca da görmüyoruz. Gerilla kollarını üç ana noktadan Türkiye'ye uzatmış ve yerleştirmiştir. Gerilla kollarını üç ana noktadan Türkiye'ye uzatmış ve yerleştirmiştir. Karadeniz halkası gerillanın yoğunlaştığı bir saha haline getirildi. Sivas'tan başlayarak İç Anadolu halkası da aynı şekilde gerillaya kavuşturulmuştur. Buradan da hareketle Karadeniz sınırına kadar Kürdistan gerillası ulaşabilmiştir. Nitekim Karadeniz Eyaleti'de oluşturulmuştur.

Hemen belirtmeliyiz ki, gerilla Türkiye içlerine doğru yapmakta olduğu bu devrimci çalışmalarda Türk halkından önemli bir ilgi, destek görmektedir. Beklediğimizden daha fazla ilgi ve destek söz konusudur. Bu da Kürdistan gerillasının halkın öz taleplerine cevap olduğunu; halkın kurtuluşu düzende değil de, düzene karşı en radikal savaşım biçimi olan gerilla da gördüğü anlamına gelmektedir. Hemen şunu belirtmeliyiz ki, Türkiye sol güçlerinin buna, **Birleşik Cephe** esprisiyle katılma olasılığı her zaman vardır, kapılar açıktır, destekte sunulabilir ya da direkt katılım da olabilir. Bütün bunlara paralel olarak partimizin, Parti Önderliğimizin siyasal çalışmalara ve ortak cephe esprisine uygun çağrıları söz konusudur. Sadece çağrılar değil, aynı zamanda bu

> "Güney Kürdistan'da ulusal demokratik birlik çalışmaları birlik ruhu, birlik eğilimi, birlik istemi bugün her zamankinden daha güçlüdür. Halk kesiminde bu çok yoğun bir biçimde gelişmektedir. Hatta savaşan peşmerge kesimlerinde de böyledir. Bunun temsil gücü olarak Ulusal Demokratik Birliği'nin bu anlamda belli bir prestiji de söz konusudur."

yönlü bazı çabaların geliştirildiğini de belirtmek gerekir.

Ayrıca diğer bir önemli konu da, metropollerdeki Kürdistanlıların ERNK çerçevesinde örgütlendirilip, Türkiye halkı ile dayanışma biçiminde savaşın, mücadeleyi geliştirmenin koşullarını yaratma çalışmalarıdır. Esas olarak hem şehire dayalı, hem de kıra dayalı birbirini tamamlayan, destekleyen böyle iki cephede gelişen savaşımla Türkiye ve Kürdistan halkının gerçekçi birlikteliği ile özel savaş rejiminin daha fazla sıkıştırılması, hatta sonuca doğru götürülmesi mümkün olacaktır.

● *Bu çerçevede Türkiye metropollerindeki Kürdistanlılara yönelik bir çağrınız var mı?*

● ***Cemal yoldaş:*** Halkımızın ezici bir kesimi, düşman uygulamaları sonucu metropollere göç etmek zorunda kaldı. Bu insanlarımız kendi istemleri sonucu metropollere gitmediler, zorla göç ettirildiler. Bir nevi bir Kürdistan Türkiye'ye taşırıldı. Dolayısıyla en kapsamlı cephesel, siyasal çalışmaların Türkiye'de gelişmekte olduğu biliniyor. Türkiye metropollerindeki insanlarımız kendilerini daha örgütleyerek, gerilla ile her koşul altında bütünleşme mücadelesini yürütebilmelidirler. Yine gerektiğinde katılımı da sağlayabiliyorlar. Her şeyden önce şu açıkça bilinmektedir: Göç ettirilen insanlarımızın gerillaya destek sunmamaları, gerillaya katılım yapmamaları için göç ettirildiler. Yurtseverlik deniliyorsa ve düşmana inat deniliyorsa ve yapılan bütün bunların intikamı sorulmak isteniliyorsa o zaman biz oradan da olsa daha fazla gerillaya katılımı sağlamalıyız, gerilla savaşına destek sunmalıyız. Olanaklar ve imkanlar el verdiğince gerilladan bağımızı koparmamalıyız. Gerilladan bağımızı koparmak, düşmanın istemlerine uymaktır. Bunu herkes bilmek zorundadır. Ve bu çerçevede bulunduğumuz her yerde mutlaka örgütlülük ve mutlaka gerillayla bağı esas alarak bir çalışma geliştirmek zorundayız.

> "Eski biçimiyle böyle bayraklarla sokağa çıkıp yürüyüş tarzındaki serihildanlar olmayabilir. Çok değişik mücadele biçimleri devreye girebilir. Bütün bunlar sonuç itibariyle zaten bir direniş hareketi biçiminde şekillenirse, bunlar serihildandır. Pasif direnişlerden daha aktif, daha radikal direnişlere kadar boyutlanan bir eylemlilikler zinciri olabilir. Kitlenin zengin mücadele yöntemleri vardır, biz bunların birisine takılıp kalmayacağız. Sadece kepenk kapatma ve bir de serihildanla yetinilmeyecektir."

Kürt gerçeği kendisini Türkiye'ye her yönüyle dayatmıştır

● *HADEP'e ve legal sahaya yönelik devletin yönelimleri daha çok bir darbe biçiminde değerlendirildi. Bu konudaki görüşleriniz hangi çerçevededir?*

● ***Cemal yoldaş:*** Özel savaş rejimi her fırsatta Kürdistan ve Kürtlük adına hiçbir şeye tahammülünün olmadığını bu son saldırıda bir kez daha göstermiştir. Yine uluslararası hukuk kurallarını, evrensel yasaları çiğnediği gibi, kendi iç hukukunu ve yasalarını da bir çırpıda çiğnemektedir. Kürt ve Kürdistan hususunda özel savaş rejimi tam bir kural tanımazlık içerisindedir. Tahammülsüzlüğünü, çirkefliğini çeşitli yöntemlerle göstermektedir. Aslında birkaç yıldan beri sürdürülmekte olan bu kontra savaşımı var. Yüzlerce yurtsever insanımız sokak ortasında öldürüldü. Bu insanlarımızın bilinen bu odaklar tarafından katledilmelerinin amacı, Kürt halkının ve Türkiye halkının demokrasi mücadelesini boğmaya yönelik bir çabadan başka bir şey değildir. HADEP'e yönelik bu son uygulama legal süreçleri, olanakları kapatmayı esas almaktadır. Legal sahadaki örgütlenmeleri kendi egemenliğine alma, nefes alış-verişi bile denetimine alma girişimleri ve kontra katliamlarıyla işi çığırından çıkardılar. Bütün bu katliamlara, infazlara rağmen HADEP'in geliştirdiği mücadele onurlu bir mücadeledir, bir demokrasi mücadelesidir. Bu kadar insan öldürüldü, bu kadar tutuklamalar gerçekleştirildi, ama HADEP'in demokrasi ve özgürlük mücadelesi durdurulamadı. Son olarak özel savaş rejimi bayrak provokasyonu ile darbe biçiminde kapsamlı bir yönelimi gerçekleştirmeye çalıştı ve bu hâlâ devam etmektedir de. HADEP bir yurtsever-demokrasi çalışmasından başka bir şey değildir. Planlı bir provokasyon geliştirilerek, özel savaş yönelimleri için imkan ve fırsatlar yaratılmak istenilmektedir. Gelinen aşamada özel savaş rejimi ne yaparsa yapsın bu mücadele mevzisi kapatılamaz, durdurulamaz, sindirilemez. Kürt halkı sadece illegal mücadele yöntemlerine değil, legal mücadele yöntemlerine de alışmıştır. Legal platformlarda da kendisini ifade etme sürecine ulaşmıştır. Bu, düşmanın bütün baskı, sindirme ve katliamlarına rağmen gerçekleşen bir durumdur. Özel savaşın artık bunu kabul etmesi gerekiyor. Kabul etmemeleri, körükörüne bir inatçılıktır. Türkiye Cumhuriyeti bir tarafan demokratik olduğunu söyleyecek; Avrupa Birliği'ne entegre olduklarını söyleyecek, demokrasi havarisi kesilecek, diğer taraftan da bir halkın legal sahada kendini ifade etmesine fırsat vermeyecekler. Özel savaşın böylesi tutumları kendisini zorlayacaktır. Devletin legal partilere, cezaevlerine, insan hakları kurumlarına yönelimleri politik bir yaklaşım değildir. Aslında rejimi son tahlilde zorlayacak girişimlerdir. Özel savaş yıllardır illegal sahalardaki mevzileri yok etmekle uğraşıyor ve buna rağmen, hiçbir sonuca ulaşamadıklarına göre, legal sahadaki demokrasi ve özgürlük mücadelesini bastırması, sindirmesi ve yok etmesi oldukça zordur.

Mevcut durumda Kürt gerçeği kendini Türkiye'ye her yönüyle dayatmıştır. Bunu engellemek gelinen aşamada artık mümkündür değildir. Rejimin HADEP ve cezaevleri başta olmak üzere diğer özgürlük ve demokrasi kurumlarına yönelmesinin çok mantıklı ve uzun vadeli olarak hesaplanan bir politika olduğunu söylemek zordur. Mevcut durumda bu sahalara yönelim daha çok kemalist komplolar tarzında olmaktadır. Politik açıdan bu yönelimler fazla stratejik bir değer ve anlam taşımamaktadır. Bütün bunlar aslında özel savaş kliğinin mezarını hazırlayan durumlardır. Gerek gerillanın bu kadar yoğunlaşması, Türkiye'ye açılması, kurtarılmış alanlara ulaşması ve gerekse de legal platformlarda, legal kurumların düzeni bu kadar zorlamaları olurken körükörüne bu kurumların üzerine gitmek doğmuş bir güneşi palazlarla kapatmaya benzer. Ki, bu da gerçekçi değildir. Sonuç itibariyle devlet artık bazı gerçeklikleri görmek zorundadır.

Refah-Yol en tehlikeli özel savaş hükümetidir

● *Rehaf ve DYP hükümeti ile birlikte önümümüzdeki süreç genelkurmaylığın savaşın planı nasıl gelişebilir? "Kürtçe TV, Doğuya yatırım, Doğu'ya seferberlik, köylere tekrar geri dönüş" gibi projeleri nasıl değerlendiriyorsunuz?*

● ***Cemal yoldaş:*** 1990'lara gelindiğinde özel savaş rejimi oldukça zorlanmıştı. Bundan dolayı bütün sağı ve solu kapsayan bir milli mutabakat hükümeti oluşturuldu. Bu hükümet baştan sona bir özel savaş hükümetiydi ve bütün amacı Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini imha etmeye yönelikti. Yine Türkiye'de gelişebilecek radikal kitle muhalefetinin önüne geçebilmekti. 1990'lardaki özel savaş hükümeti faşist Türkeş'i de yedeğine alarak, faşist kesimleri özel savaşın aktif bir gücü haline getirerek tam bir terör yaratmak istedi. 1990'larda özel savaş rejimi böyle bir taktiğe başvurmuştu. Bu taktiğe dayalı olarak aynı zamanda sadece içte kendi mevzilerini genişletme değil, aynı zamanda uluslararası kamuoyunu da yanıltma ve oyalamak temel bir hedefti. Böylelikle özel savaşın Kürdistan ve Türkiye'de geliştireceği katliamları gizleme tutumu söz konusuydu. Nitekim bunda kısmen de olsa başarılı olmuşlardı. Özel savaş bu hükümet ile oldukça planlı bir biçiminde bir iktidar biçimini hedefliyordu. Tabii ki, bu süreçte geliştirilen katliamlar ve terör ortamı ağırlıklı olarak sosyal demokrat maske adı altında geliştirildi. Bilindiği gibi bu hükümet 5 yıl gibi bir süre iktidarda kaldı. Sonuçta görüldüğü gibi sosyal demokrat çevreler tükendi, hatta faşist odağı bile tükettiler. 24 Aralık seçimlerinin sonuçları bu konuda oldukça yerinde bir örnektir. CHP'nin yüzde onlara düştüğü görüldü, yine Türkeş'in meclise giremediği bilinmektedir. Özel savaş rejimi bu güçleri kullana kullana bitirdi, teşhir etti. Bütün katliamlarında bu güçleri sonuna kadar kullandı. 24 Aralık seçim sonuçlarıyla birlikte açığa çıkan; özel savaşın artık kitlesel tabanının kalmadığıdır. CHP'nin, DYP'nin ve diğer bütün partilerin bu kadar düşüşü başka nasıl ifade edilebilir!

İlk başlarda ordu, genelkurmaylık Refah Partisi'nin iktidarına karşı olmasına rağmen, yine özel savaş kliğinin sözcüsü gibi gözüken Tansu Çiller'in her fırsata Refah'a karşı olduğunu dile getirmesine rağmen Refah Partisi özel savaş rejimi tarafından iktidara getirildi.

Özel savaş hiçbir dönemde olmadığı kadar zorlanmıştır. Refah-DYP koalisyonunun hükümete getirilmesi başlıca nedenleri var. Bunları iki nokta temelinde özetleyebiliriz:

Birincisi, DYP iktidarda tutulmak zorundadır. DYP iktidardan düştü mü özel savaş rejiminin bu dört yıllık süreçteki bütün kirli çamaşırları açığa çıkar. Katliamalar başta olmak üzere diğer birçok gizli ve kirli faaliyetlerinin deşifre olmaması için DYP iktidarda tutuldu. DYP'nin iktidarda olması Özel Harp Dairesi'nin fiili olarak iktidarda olmasıdır. İkincisi ise, yıpranan rejime yeni bir güç, yeni bir kitle tabanı ve iç kamuoyu desteği gerekiyordu. Bundan dolayı Refah Partisi iktidara getirilerek rejime nefes aldırmak istendi.

Elbette ki, Refah Partisi'nin iktidara getirilmesinde ulusal kurtuluş mücadelemizin Türkiye halk kesimlerinde yarattığı etki de önemlidir. En önemlisi de mücadelemizin bölge halklarıyla geliştirdiği ilişkiler ve sıcak dostluklar gerçeği de söz konusudur. Gelinen aşamada mücadelemiz Ortadoğu halklarıyla daha sıcak ilişkiler ve bu zemine dayanma sürecini yaşamaktadır. Ve bu da özel savaş rejimini oldukça zorlamaktadır. Bundan dolayı hem yurt içinde, hem de yurt dışında Türk stratejisinin ciddi bir zorlanmayla karşı karşıya olduğunu söylemek gerekir. Stratejik düzeyde Türk stratejisi zorlanmıştır. Her şeyden önce Türkiye tarihinde ilk kez kendisini bu denli Amerika'ya peşkeş çekmektedir. Rejimin mevcut Kafkasya, Balkanlar ve Ortadoğu planları boşa çıkmıştır. Rejimin Ortadoğu halklarına emperyalizmin çıkarlarını taşırma ve temsil etme planı da boşa çıkmıştır. Kendi içinde de her geçen gün güç kaybetme durumu söz konusudur. Bütün bunlar Türk stratejisinin çok büyük bir zorlanmayı yaşadığını göstermektedir. İşte bunlardan dolayı özel savaş rejimi Refah'a yönelik yargılarını bir tarafa iterek, içte ve dışta zorlanan Türk stratejisine yeniden güç verme, taze kan sağlama ihtiyacından dolayı Refah iktidara getirildi. Aslında buna zorunludur da. Bu özel savaş rejimi daha fazla kendisini yürütebimek ve savaşı geliştirebilmek için içte yeni bir kitle desteğine ihtiyacı var. En canlı, en taze kan olabilecek kitle ise dini çevrelerdir. Dolayısıyla dini çevrelere dayanma ihtiyacı vardır. Bunun için Refah'ı iktidara getirmek kendileri açısından zorunluluk ve tek çıkar yol olmuştur. İkinci bir durum ise mücadelemizin Ortadoğu'da sağlam zeminlere dayanmasının getirdiği sorunların TC'yi zor duruma düşürmesidir.

Özel savaş sosyal demokrat, faşist espriyi kullandı. En son olarak da İslami espriyi, yani Refah'ı kullanacaklar. Bundan hareketle Refah-Yol iktidarına ordu ve genelkurmaylık onay vermiştir. Özel savaş bununla hem yeni bir kitle zeminine kavuşmuştur, hem de dış kamuoyunda, özellikle de Ortadoğu'da gelişen mücadelemizin etkisini sınırlamak için başvurulan bir taktiksel çıkış olmaktadır. Mevcut hükümet adı-sanı ne olursa olsun en büyük ve en tehlikeli özel savaş hükümeti olmaktadır. RP-DYP koalisyonu hükümeti özel savaş rejiminin denetiminde oluşturulan günlük bir hükümet konumundadır. Bu hükümetin de fazla bir etkinliğinin olacağını söylemek mümkün değildir. Özel savaş rejimi isterse daha fazla inisiyatif verir, istemezse vermez. Bu hükümete de fazla inisiyatif verme durumları söz konusu değildir. Bunun en belirgin yönü ise özel savaşın maskesi durumundaki Çiller ve ekibi inisiyatifi ele geçirmekle göstermiştir. Bir de mevcut Refah'ın karakteri şimdi daha iyi anlaşılmaktadır. İktidara gelmeden önce savundukları birçok şeyden vazgeçmek zorunda kalıyorlar. Bu da, Refah Partisi'nin özel savaş rejimine ne kadar açık olduğu ve onların denetimine giren yedek bir mercii olduğunu gösteriyor.

Yine Refah Partisi'nin dini olarak Kürdistan kitlesi üzerinde de şu veya bu biçimde belli bir etkisi vardı. 1991'de Erbakan-Türkeş ittifağı yapıldığında Kürt kitlesi hemen hemen hiç oy vermedi. Kürt kitlesi zaman zaman Refah'a oy veriyorsa bu da şartlıdır. Mevcut durumda gözüken, özel savaş uygulamalarının devam edeceği yönündedir. Ordu savaşı geliştirebildiği kadar geliştirecek. Yine katliamlar devam edecek. Hemen belirtelim ki, bugün haberini aldık, Hakkari'de gelişen bir operasyonda "bu kadar insan öldürdük" diyorlar. Bizden kimseye bir şey olmamıştır. Temas bile olmamıştır. Bugün arkadaşlarımız 4 cenazeye rastgeldiler ve bunlar da sivil-savunmasız köylülerdir. Katliamlar bütün hızıyla devam ediyor, yine cezaevlerine yönelik ha keza öyle.

Mevcut hükümetin getireceği herhangi bir yenilikten bahsetmek mümkün değildir. Köylülerin tekrar köylerine dönüşü ise hikayeden başka bir şey değildir. Köylerine dönmenin tek şartı korucu olmalarıdır. Zaten bu köylüler korucu olmadıkları için köylerinden göç etmişlerdir. Bu bir propaganda oyunudur. Bu kadar işkenceye, baskıya, evinden-köyünden olmasına rağmen, bu insanlarımız koruculuğu kabul etmediklerinden dolayı metropollere göç etmek zorunda kaldılar. "İşte korucu olursanız köylerinize dönebilirsiniz, bizlerde köylerini onarırız, gerekli düzenlemeyi yaparız" diyorlar. Buradaki temel şart koruculuktur. Bu insanlarımız onurlarını ayaklar altına almamak için göç ettiler. Bu insanlarımız para, iş göçmenleri değildir, onur göçmenleridir. Bu hükümetin diğer bir yeni taktiği de; bu son dönemlerde korucuları oldukça fazla öne çıkarmaya çalışmalarıdır. Bütün yollara korucuları diziyorlar. Bütün karakolların çevrelerine korucuları yerleştiriyorlar. Tek amaçları, bizim koruculara yönelik olan politikamızı boşa çıkarmak içindir. Bizim bu konudaki son dönem politikamız korucuları direkt hedeflemiyor. Bu politika, muhtemelen Erbakan'ın geliştirdiği bir taktik olabilir. Bunun için bizim bütün eylem hatlarımıza korucuları yerleştirmiş bulunmaktadırlar. Elbette bunu da boşa çıkarmaya çalışacağız. Fakat Erbakan hükümetinin geliştirmekte olduğu Kürdistan planı oldukça sinsidir. Bu hükümetin de diğer hükümetlerden farklı yürüteceği herhangi bir politikası yoktur, özel savaşı alabildiğine yürütmeye hız verecektir. Doğru devrimci yaklaşımlarımızla yetkin politik ve diplomatik çalışmalarımızla bu hükümet etkisiz kılınacaktır. Bundan dolayı bu hükümetin de fazla uzun süreli olmayacağını belirtmek gerekir.

Tarihi süreçte halkımız rolünü oynamalıdır

● *Son olarak halka yönelik bir mesajınız var mı?*

● ***Cemal yoldaş:*** ARGK olarak, 15 Atılımı'nın 13. yıldönümüne giriş yaparken, Kürdistan halkına ve diğer halklardan bütün kesimler ARGK Genel Karargahı adına selam ve saygılarımızı sunuyoruz. Mücadelemiz çeşitli zorlu aşamaları geçerek 13. yıllına dayanmış bulunmaktadır. Bu 13. yıllık zorlu mücadele sürecinin doğru anlaşılması ve kavranılması gerekiyor. Halklarımız için önemli bir süreçten geçmekteyiz. Özel savaş rejiminin bu son hükümet manevrasıyla kendisini yenilemek ve tazelemek istediği bir dönemde halklarımızın temel demokrasi ve özgürlük mücadelesinin gerilla cephesinde kendisini yenileyerek, yeni taktiksel stratejik bir çıkışın hazırlığını sonuna doğru götürerek düşmanın bu son manevrasını bu biçimde karşılamak ve ARGK olarak halklarımıza bağlılığın bir gereği olarak bu 13. yıl girişini stratejik bir taktiksel çıkışla yapacağız. Taktiksel çıkışın başarılı olması çok önemli bir sürecin başlatılması anlamına geliyor.

12 yıldır bir savaşım geliştirmiş bulunuyoruz. Çok iyi biliyoruz ki, bu 12 yıl boyunca çeşitli aşamalardan, zorluklardan geçtik. En önemlisi de çeşitli gerilikleri, yetmezlikleri ve hataları da yaşadık. Çok çetin bir savaş oldu. Bu savaşta büyük kahramanlıklar yaşandı. Hemen her eylem aslında kahramanlıklarla doludur.

İşte ordumuzun mensuplarından Zeynep arkadaşın son eylemi bunun en büyük zirvesi oluyor. Kısacası kahramanlıklar çokça sergileniyor, sergilenmektedir. Ancak, hiçbir zaman Parti Önderliğimizin talimatlarına uygun, onun temposuna, çalışma tarzına ve planlama anlayışına ulaşamadığımızı belirtmek zorundayız. Bunu çok geriden takip eden bir pratik gerçekliğin yaşandığı bilinmektedir.

Yakın geçmiş süreci bütün bu yetmezlikleri, gerilikleri aşmak için hayli yoğunlaşarak bu dönemde, 13. yıla giriş sürecinde her zamankinden daha fazla tecrübeye kavuşmuş, olgunlaşmaya yakınlaşmıştır. Şunu belirtebiliriz ki, her zamankinden daha fazla önderliğin çağrılarına ve talimatlarına cevap verebilecek ve yine halkımızın istemlerine karşılık olabilecek bir pozisyonu yakalamak için uygun koşullara ve imkanlara sahibiz. Bundan dolayı içine girmekte olduğumuz bu yeni ve tarihi dönemde kendimizi daha fazla geriliklerden arındırarak; çizgiye, hizaya gelmeyen, keyfi ve benzeri her türlü anlayış ve yaklaşımlardan kendimizi arındırarak (ki, arındırma süreci başlamıştır) daha güçlü, daha derinlikli kılarak bu tarihi süreçte, Parti Önderliğimizin ve halkımızın istemlerine cevap vermenin bütün gereken çabalarını ordu ve gerilla olarak daha fazla karşılayabileceğimizi belirtmek istiyoruz.

Bu tarihi dönemde halkımızın da bulunduğu bütün alanlarda kendisini yeni sürece doğru katabilmenin esaslarını geliştirmesi yurtseverliğin gereğidir. Kürdistan halkının ve dostların gerillanın ve partimizin geliştirmekte olduğu savaş sürecinde üzerlerine düşeni yapacaklarına her zamanki gibi inanıyoruz. Ancak bu konuda gereklerin yerine getirilebilmesi için herkesin kendi geri konumunu, geriliklerini, yetmezliklerini bilince çıkarmaları ve var olan gerilikleri aşmaları, özel savaşın dayatmalarını bu biçimde boşa çıkarmaları, eylemleriyle, yaşamlarıyla özel savaşa değil, devrimci savaşa hizmet etmeleri hizmet eder hale gelmeleri büyük bir önem taşıyor. İşte bizim de halktan bu beklentiyle görevlerimizin üzerine daha fazla yöneleceğimizi ve bu temelde elimizden gelen her şeyi yapacağımızı belirtmek istiyor, tekrardan selam ve saygılarımızı sunuyoruz.

www.arsivakurd.org

Siyasal çözüm süreçlerinin sorunları

M. Can Yüce

12 yılı aşkın bir süredir ülkemizde devrimci bir savaş yaşanıyor. Bu savaş bugüne kadar sürekli bir gelişme eğilimi içinde oldu. Devrimci savaş süreci bir bütündür. Bunun en temel biçimi, kuşkusuz silahlı mücadeledir. Silahlı mücadele devrimci savaş sürecinin belirleyici, ön açıcı öğesi ve omurgasıdır. Bu kendini gerilla biçiminde somutlaştırıyor. Ancak devrimci savaş süreci, sadece gerilladan ibaret değildir. Devrimci savaş süreci, sayısız ideolojik, siyasal, örgütsel, diplomatik, kültürel ve psikolojik mücadele biçimlerini de içeriyor, içermek durumunda. Anılan bu mücadele biçimleri, devrimci savaş sürecini, gerillayı tamamlayan, onu destekleyen ve mutlaka geliştirilmesi gereken öğelerdir. Bunlarsız bir devrimci savaşın gelişme ve başarma şansı yoktur.

Elbette devrimci savaş bir devrimci programı, devrimci politik hedefleri gerçekleştirmenin temel aracıdır. Başka bir ifadeyle devrimci savaş, politik hedefleri şiddet araçlarıyla düşmana kabul ettirmenin somut ifadesinden başka bir şey değildir. Burada asıl olan, devrimci program hedefleridir. Bizim ülkemizde bu program, asgari düzeyde kendisini bağımsızlık ve özgürlükle, halkın devrimci-demokratik iktidarı biçiminde somutlaştırıyor. Dolayısıyla bütün mücadele biçimleri, araçları ve yolları bu hedeflere bağlanmak ve ona hizmet etmek durumundadır.

Fakat şunu çok iyi biliyoruz ki, bu program hedeflerine ulaşmanın barışçıl ve demokratik yolları, araçları yok edilmiştir. Geriye tek bir mücadele yolu bırakılmıştır: Silahlı mücadele biçimi! Siyaset yapmak, en sıradan bir sorunu ve talebi ifade etmek, en sıradan bir örgütlenme çalışmasını yapabilmek olanaksızlaştırılmıştır. Siyaset yapmanın, kendini ifade etmenin, örgütlenmenin, hatta ayakta kalmanın yolu ancak gerilladan geçebilirdi. Bunun başka bir yolu ve olanağı yoktu. Yani gerilla, bir tercih değil, yaşamın ve imha koşullarının dayattığı kaçınılmaz bir zorunluluktur!

Kürtler, silaha kendi keyifleri öyle istediği veya çok istedikleri için sarılmadılar. Silaha sarılmak, onlar için ulus olarak var olmanın, özgürleşmenin, kendi kaderine hükmetmenin, uluslararası camiada kendilerine onurlu ve saygın bir yer tutmanın vazgeçilmez ve kaçınılmaz yoludur! Bu basit, ama katı gerçeklik, pratik içinde de defalarca doğrulanmış ve kanıtlanmıştır. Kürtler açısından kaçınılmaz bir zorunluluğa parmak basmak istiyoruz. Kürtlere politikayı silahlı yapmak dışında başka bir çare, yol ve yöntem bırakılmamıştır. Elbette onlar da var olmak için bu aracı en yetkin bir şekilde kullanacaklardı...

Ancak bu gerçeklik, başka bir gerçekliği ortadan kaldırmaz. Devrimci savaş sürecinin tamamlayıcı biçimleri, araçları, taktikleri ve yöntemleri yerinde ve zamanında devreye girmek durumundadır. Devrimciler, silaha tapmıyor. Zorunlu oldukları için kullanmak durumunda kalıyorlar. Onlar, aynı zamanda hiçbir mücadele biçimini de peşinen reddetmezler. Burada esas olan ideolojik-politik çizgileridir, program hedefleridir. Elbette yeri ve zamanı geldiğinde uygun mücadele taktiklerini, geliştirici, ön açıcı siyasal açılımları devreye sokmasını bilirler. Yani kendilerini mücadele araçları ve taktikleri konusunda yoksullaştırmazlar, bu konuda dar ve sekter davranmazlar.

Devrimci savaş sürecinde siyasal görüşmeler, ateşkes ve "siyasal çözüm" taktiklerine bu bağlamda yaklaşır ve anlam vermeye çalışırlar. Öngördüğümüz politik görüşmeler, ateşkes ve siyasal çözüm yöntemleri, devrimci savaş sürecinin bir parçasıdır; öyle değerlendirilmelidir.

Politik görüşmeler ve siyasal çözüm yöntemleri değerlendirilirken iki temel noktaya bakmak gerekiyor.

Bir: Bu taktikler neye ve hangi siyasal güce dayanıyor, hangi siyasal koşulların ürünüdür ve hangi çemberlerle gündeme getirilmiştir?

İki: Bu taktikler hangi ideolojik-politik çizginin yoğunluğunda ve hangi taktik hedeflere bağlanmıştır, ne bekleniyor? Bu sorulara verilecek yanıtlar, aynı zamanda anılan taktiklerin rengini, niteliğini, siyasal anlam ve yönünü de ortaya koyacaktır. Sadece yöntem ve aracın kendisine bakarak siyasal bir sonuca ulaşmak, siyasal bir değerlendirme yapmak mümkün ve doğru değildir. Salt kendi başına iyi veya kötü araç yoktur; mücadele araçlarına iyi veya kötü niteliğini veren onun hedefi, bağlandığı siyasal çizgi ve parçası olduğu, hizmet ettiği bütünsel sürecin kendisidir.

Politika, iktidara yürüme sanatıdır!

Politika, iktidara yürürken güç biriktirme ve gücü doğru ve yerinde kullanma sanatıdır.

Politika, iktidar yürüyüşünde doğru ve sonuç alıcı taktikler, mücadele araçları ve yöntemleri kullanma sanatıdır!

Aynı zamanda politika, iktidar mücadelesinde ortaya çıkan fırsatları ustaca kullanma becerisi, zekası ve sanatıdır!

Politika, doğru ve ilkeli ittifaklar kadar, çelişkilerden ustaca yararlanmasını bilme sanatıdır!

Bu anlamda devrimci savaş, iktidar yürüyüşünün, yani politikanın en yoğun ve en şiddetli biçimidir ve bütün politik mücadele biçimleri ve araçlarıyla beslenmek durumundadır. Dolayısıyla devrimci savaş sürecinde politik görüşmelerin gündeme getirilmesinin yadırganacak bir yanının olmaması gerekir.

Bizim devrimci savaş sürecimizde de, özellikle 1993'ten bu yana politik görüşmeler, siyasal çözüm ve ateşkes taktikleri gündeme dayatılıyor. Pratik, bu taktiklerin doğru ve devrimci özünü ortaya koymuş ve doğrulamıştır. Ancak öyle de olsa bu devrimci savaş sürecinde gündeme getirilen bu taktikler döneminde, hiçbir ideolojik, politik ve askeri, psikolojik sorunun çıkmadığı anlamına gelmiyor. Tersine doğrudan anılan taktiklerden kaynaklanmasa da gündeme geldiği dönemlerin birçok sorunları oluyor.

" Orta sınıf partisi, siyasal çözüm süreçlerinde özellikle savaş, barış, iktidarlaşma, diplomasi ve siyasal görüşme yöntemi gibi can alıcı konularda, devrimci savaş açısından ciddi bir sapmayı ifade eder ve tehlikeli bir tasfiyecilik haline gelir. Dolayısıyla bu tür dönemlerde devrimci savaş, devrimci barış, devrimci siyasal çözüm ve görüşmeler konularında parti anlayışını, ideolojik mücadele ile egemen kılmak, orta parti eğilimlerini tasfiye etmeye çalışmak çok büyük bir önem kazanıyor. "

Geçmeden bir noktanın altını tekrar çizmek istiyoruz. Bizde gündeme gelen siyasal çözüm, ateşkes ve siyasal görüşmeler taktiği, devrimci savaşın politik birikimine, politik-askeri gücüne dayanıyor; doğru bir önderlik tarafından yönetiliyor ve bu taktik, devrimci savaş sürecinin tamamlayıcı bir parçasıdır. Yani anılan bu taktik, barışçıl mücadelelerin bir uzantısı ve barış dönemlerinin bir parçası değildir, devrimci sürecin güç verici bir unsurudur.

Siyasal Çözüm Sürecine ya da Yöntemine Nasıl Gelindi?

Siyasal çözüm sürecine nasıl gelindiği; siyasal görüşmeler taktiğinin nasıl ve hangi koşullarda, hangi gerekçelerle gündeme geldiği veya dayatıldığı sorusu çok önemlidir. Bu, aynı zamanda bu süreçte ortaya çıkan sorunları anlamamızı kolaylaştıracaktır. Çeşitli siyasal çözüm deneyimlerinin yaşandığı ülkeler var. Konunun daha doğru ve sağlıklı kavranması açısından kısaca bu deneyimlere göz atabiliriz. Önce El Salvador.

Bilindiği gibi 1980'li yılların başlarında El Salvador'da gelişen devrimci savaş sonucunda, devrimci güçler ülkenin üçtebirini denetimleri altına aldılar. Bu ülkede devrimci savaşla özel savaş arasındaki amansız mücadele aralıksız sürdü. 1989'a gelindiğinde devrimci güçlerle özel savaş arasında bir tür denge durumu yakalanmıştı ve taraflar bir türlü birbirlerine üstünlük sağlayamıyorlardı. Stratejik saldırılar ve stratejik-karşı saldırılar mevcut kilitlenmeyi değiştirmeye yetmiyordu. 1989'dan itibaren reel sosyalizmin çözülüşü, Nikaragua'da devrimci iktidarın korunamaması, Latin Amerika ülkelerinde devrimci hareketlerin gerilemesi ve El Salvadorlu devrimci güçleri olumsuz etkiledi. İdeolojik ve psikolojik olarak gerilemelerine etkide bulundu. Ayrıca devrimci mücadeleye önderlik eden cephe kendi içinde çelişkili ve parçalı durumdaydı. Devrimdeki kilitlenme ile dünyada esen ters rüzgarlar iç çelişkilerini artırıyordu.

Öte yandan özel savaş aygıtı da savaş boyunca epey yıpranmış, içte ve dışta teşhir olmuş, askeri açıdan gerillalar üzerinde üstünlük kuramamıştı. Ekonomik ve politik olarak bunalım içine girmiş, dış politikada yalnızlaşmıştı.

Aslında her iki taraf da zor durumdaydı ve yaşadıkları kilitlenmeyi ancak siyasal yollarla aşabileceklerini düşünüyor ve buna kendilerini mecbur hissediyorlardı. Burada her iki taraf zor durumda olsa da kendini dayatan siyasal görüşmeler sürecinde devrimci güçlerin dezavantajları daha fazladır. Dolayısıyla kısmi devrimci kazanımlar korunsa da devrimin tasfiye olasılığı büyüktü. Kaldı ki, gerillalar kendi içlerinde parçalı ve farklı farklı ideolojik çizgilere sahiptirler. Bu da devrim için ciddi bir handikap ve dezavantajdı.

Dikkat edilirse burada yaşanan kilitlenmenin doğurduğu zorunluluklar, birçok dezavantajın ve kaybetme olasılıklarının var olduğu koşullarda siyasal görüşmelere oturuluyor. Dışta da havanın sosyalizmin aleyhine döndüğü, bunun moral sarsıntılarının yaşandığı bir dönemde görüşmeler süreci başlıyor. Ve en önemlisi siyasal görüşmeler, sağlıklı ve tutarlı bir tek ideolojik-politik çizgiye dayanmıyor. Parçalılık ve ideolojik farklılıklar sürece olduğu gibi yansıyor. Devrime inancın zayıfladığı bir dönemde gündeme gelen El Salvador siyasal çözüm süreci, sonuçta devrimin tasfiyesiyle sonuçlanıyor. Kimi demokratik kazanımlar olsa da ortaya çıkan sonuç bundan başkası değildir. Burada yanlış olan mücadele aracı ve yöntemi mi? Yoksa görüşmeler sürecine damgasını vuran ideolojik netsizlik, keşmekeşlik ve diğer olumsuz etkiler mi? Bir de tarafların birbirine üstünlük sağlayamamalarının bir sonucu olarak yaşanan kilitlenmenin devrim aleyhine işlemesi de kaydedilmesi gereken diğer bir etkendir.

Devrim, politik olarak güçsüz ve süreç de gücünü biraz daha eritiyor. İdeolojik ve politik çizgi bakımından ise parçalılık, istikrarsızlık ve farklılıklar var. Bu kadar dezavantajın olduğu bir süreçte kaybetmemek mucize gibi bir şeydir. Bir daha vurgulamak istiyoruz. Yanlış olan yöntemin kendisi değil, yanlış olan yöntemi yönlendiren ideolojik-politik çizgi, içte ve dışta eriyen güç konumlarıdır. El Salvador deneyiminden çıkardığımız bir sonuçta budur.

Diğer bir deneyim de Güney Afrika'dır. Burada yaşanan siyasal çözüm deneyimi sonucunda ırkçı rejim önemli ölçüde aşıldı. Güney Afrika'da zorlanan, içte ve dışta tecritleri yaşayan, ülkede artık yönetemez duruma düşen ırkçı rejimin kendisidir. Rejim tümden iflas etmek yerine görüşmeler sürecini başlattı ve varılan anlaşma sonucu iktidarı Mandela ile paylaştı. Bu süreçte emperyalist devletlerin zorlamalarının altını çizmemiz gerekiyor. Etkin rol oynadılar ve Güney Afrika'da kara öfkenin toplumsal bir devrim biçimde patlamasının önüne geçtiler. Toplumsal bir devrimin önünü kestiler, ancak bunun karşılığında ırkçı rejim ve uygulamaları büyük ölçüde aşıldı. Irkçı rejimin aşılması, siyahların iktidarı paylaşmaları, bir bakıma demokratik bir devrim niteliğindedir. Burada bu hareket niye toplumsal devrimle taçlanmadı sorusu kendini dayatıyor. Birincisi; bu çözümde siyahların mücadelesinin önemi yadsınmasa da emperyalist politikalar etkili olmuştur. Uzlaşma ile yönünü Batı'ya doğru çevirme birlikte yaşanmıştır. İkincisi, ANC'nin içindeki reformist kanat sürecin başından sonuna kadar etkili olmuş ve sürece damgasını vurmuştur. Tabii başka etkenler de sayılabilir, ancak bu kadarı yeterlidir. Güney Afrika'da ırkçı rejimin aşılması süreci neden toplumsal devrimle devam ettirilemedi, sorusuna vereceğimiz yanıt şimdilik bu kadarla sınırlıdır. Siyasal çözüm yöntemi, Güney Afrika'da farklı koşullarda ve zorunluluklarda gündeme geliyor ve sonuçlanıyor.

Filistin'de yaşanan deneyimi yakından biliyoruz. Ancak şunlar söylenebilir: İsrail ve FKÖ görüşmeleri başından sonuna kadar emperyalizmin denetiminde ve önderliğinde başlamış ve sürmüştür. FKÖ, sahaya otururken belki de tarihinin en güçsüz dönemini yaşıyordu. Körfez Savaşı'nda Saddam'a oynamış ve kaybetmişti. Zengin Araplardan gelen destekten yoksun kalmıştı. İntifada tıkanmıştı. Kısacası en güçsüz döneminde görüşmelere oturan FKÖ, verilenle yetinmek durumundaydı. Ayrıca

Arşiv Kurdî

Arafat, Filistinlilerin tümünü temsil etme yeteğinden yoksundu. İslami gruplarla radikal gruplar FKÖ-İsrail barış sürecine karşı çıkıyorlar. Bu bile tek başına barış sürecini işlemez kılmaya yetebiliyordu. Nitekim yaşanan pratik de öyle oldu.

Bu deneyimden çıkan sonuç şudur: İşbirlikçi yönü ağır basan ve son derece güçsüz, dengelere dayanan bir anlayış ve liderliğin başarılı olma şansı yoktur. Bu liderliğin politik görüşme süreçlerinde inisiyatifi başarma olanağı da yoktur.

Görülüyor ki, kısaca özetlenen deneyimlerde esas sorun, ideolojik-politik çizgilerinden, gündeme geldiği dönemdeki güç ilişkilerinden ve zayıflıklarından kaynaklanıyor. Oysa geçmişte Vietnamlılar politik görüşmeleri devrimin hizmetine koymasını bilmişler, devrimi bu yöntemlerden yararlandırmasını becermişlerdir. Sonucu tayin eden devrimin gücü ve ideolojik çizginin kendisidir. Özgücüne dayanmayan, bir dizi zaafı barındıran ve istikrarlı, ilkeli bir çizgi tarafından yönetilmeyen politik görüşmelerin sonu, devrim açısından ağırlıklı olarak tasfiye oluyor.

O halde politik çözüm süreçlerinde ideolojik çizgi ve devrimin gücü üzerinde titizlikle durmak, bu noktalar üzerinde titremek, her türlü sağ ve sol sapmaya karşı etkin bir mücadele içinde olmak bir zorunluluktur. Başarılı olmak için bu kararlılık bir zorunluluktur. Görüşmelerden, politik çözüm süreçlerinden başarılı çıkmanın yolu, doğru bir önderlik ve halkın özgücünden geçiyor.

Bizde politik görüşmeler, siyasal çözüm taleplerinin gündeme gelmesi, anılan bu ülkelerden çok farklı koşullarda ve güç ilişkileri ortamında oluyor. Bir kez baştan sona kadar inisiyatif, ulusal kurtuluş önderliğinin elindedir. Devrimin tıkanması şurada kalsın, sürekli bir gelişme ve yükselme eğilimi içinde olmuştur. Elbette devrimin de kendine özgü sorunları olmuştur ve bunlar hâlâ vardır. Ancak bunlar, hiçbir zaman tıkanma ve gerilemeye neden olmamıştır. Ve ilginçtir, devrimin bu sorunları ağırlıklı olarak bizim yetmezliklerimizden, önderliğin çizgisine bir türlü gelmeyen kişiliklerden kaynaklanmıştır.

Evet, bizde özgüce güvenin en üst boyutlarda yaşandığı, kendine ve siyasetine güvenin en yoğun olduğu, özel savaşın ise sürekli bir gerileme ve taktik yenilgiler sürecini yaşadığı bir dönemde siyasal çözüm istemi gündeme dayatılmıştır. Bu istemi dayatan başka bir güç değil, devrim önderliğinin kendisidir.

İlk ciddi siyasal çözüm istemi, 1993'te tek yanlı ateşkes kararıyla dayatıldı. Bu taktik dayatma, Güney Savaşı gibi çok önemli bir sınavdan başarılı geçildikten, devrimin yenilmezliği kanıtlandıktan ve düşman cephesinde kimi çelişkilerin su yüzüne çıkmasından sonra gündeme getirilmiştir. Gerçi Güney Savaşı'nda önemli hatalarımız da olmuştur, özel savaşa daha ciddi darbeler vurmak mümkündü. Ancak en önemlisi stratejik imha planlarının boşa çıkarılmasıdır, uluslararası bir saldırının başarısızlıkla sonuçlandırılmasıdır. 1993 baharında tek yanlı ateşkes ilan edildiğinde gerilla güçleri, ülkenin bütün stratejik alanlarında mevzili bir durumdaydı, halkın gücü ve eylemliliği yükselişini sürdürüyordu. Kısacası yükselen bir devrim, ama buna karşılık gerileyen bir karşı-devrim vardı. Ateşkes böyle bir dönemde gündeme geldi ve çok önemli siyasal sonuçlara yol açtı. Özel savaş alabildiğine sıkıştı. Ateşkes karşısında elle tutulur bir politika üretemediler, sonuçta kimi adımlara hazırlanan Turgut Özal'ı saf dışı ederek daha yoğun şiddet yöntemlerine yüklendiler.

Siyasal çözüm, ateşkes, politik görüşmeler istemi daha sonraki tarihlerde de gündeme getirildi. Parti Önderliği, her defasında siyasal çözüme ve karşılıklı ateşkese hazır olduklarını dile getirmiştir. En son 14 Aralık 1995 gününde bir kez daha süresiz ve tek yanlı ateşkes ilan etmiştir.

Ateşkes kararı alınıp yürürlüğe konulduğu dönemde tarafların güç ilişkileri ve dengeleri ne durumdaydı? Bir kez özel savaşın mutlaka sonuç almak için bütün gücü ve olanaklarıyla 1995 yılına yüklendiği, ama buna karşılık istenilen başarıya ulaşmadığı bilinmektedir. Bundan dolayıdır ki, özel savaş ve egemenler cephesinden askeri yöntemler, daha açık ve daha gür çıkmaya başlamıştır. Askeri yönteme güvensizlik, neredeyse emperyalist hükümetler de dahil bütün karşı-devrim cephesinin paylaştığı ortak bir kanıdır. Bu, kesin bir başarısızlığı anlatıyor. Yine rejimin nasıl bir siyasal iflası oynadığını ve tıkandığını, bir hükümet çıkarmaktan bile aciz olduğunu, ekonomik bunalım ve toplumsal huzursuzlukların hangi boyutlarda seyrettiğini hepimiz biliyoruz. Kısacası her yönüyle tıkanan ve kendini yeniden üreten ve yenileme yeteneğinde olmayan bir devletle ve rejimle karşı karşıyayız. Cumhuriyet her

“ Doğru bir önderlik, yenilmeyen bir gerilla ve halk gücüne dayalı politik çözüm taktikleri, devrime güç kazandırıyor, özel savaşa kaybettiriyor, siyasal açıdan sıkıştırıyor, teşhir ve tecritini büyütüyor. Yani politik görüşmeler yöntemine gelseler bir türlü, gelmeseler bir türlü. Bunun açmazını ve çıkmazını yaşıyorlar. Bunu bütün çıplaklığıyla açığa çıkaran gerilla ve halk gücünü arkasına alan devrimci taktiğin kendisidir. ”

tarafından dökülüyor. Bu saptamaları Türkiye'de en gerici kişiler bile yapıyor.

Buna karşılık devrim cephesi ise bütün bastırma ve imha harekatlarına, içten ve dıştan kuşatma çabalarına rağmen, askeri olarak yenilmedi, gücünü korudu, mevzilerinden sökülemedi. Siyasal açıdan bunca katliama rağmen, halkın desteği son seçimler de ve geliştirilen mitinglerde bütün netliği ile ortaya çıktı. Güney'de devrim, önemli mevziler kazandı; ulusal birlik yönünde ciddi adımlar attı, bu çabalara önderlik etti. Sonuçta partimiz Ortadoğu dengelerinde hatırı sayılır bir güç olduğunu dosta düşmana kabul ettirdi. Devrimimiz, politik görüşmeler istemini gündemleştirirken güçsüzlüğü, bir tıkanmayı değil, istenilen düzeyde olmasa da gelişmeyi ve yükselmeyi yaşıyor. Ulusal kurtuluş mücadelesi, 1995 yılında belki de plan ve hedeflerinin tümüne ulaşamadı, ama özel savaşın çok yönlü saldırılarını boşa çıkarmasını bildi. Askeri alanda tarafların birbirine üstünlük sağlayamadıkları bir yıl oldu. Bu anlamda bir tür “pat” durumundan söz edilebilir. Askeri durumdaki bu pat'a karşılık siyasal cephede inisiyatif ve üstünlük devrimin elindedir. TC siyasetine ve gücüne güveniyor. Cumhuriyet rejimi geliştirilmek istenen çözüm yöntemi, kişisel görüşmeler ve ateşkes istemlerine olumlu karşılık vermek yerine, bu kavramlara ateş püskürtüyor, bu sözleri ağzına alanları “vatan hainliği” ile suçluyor.

Neden?

Cumhuriyet, ideolojik yapısıyla, kurumlaşmasıyla, siyasal kültürü ve kadrosuyla, kemikleşmiş iktidar ilişkileriyle esnemeye, kendini reforma tabi tutmaya uygun ve elverişli değildir. Esneme noktası, onun için aynı zamanda kırılma noktasıdır. Kürtlerin inkarı ve imhasını kendisine varlık nedeni yapan ideolojik, siyasal ve askeri yapısını bu inkarcılık ve imha siyaseti üzerine kuran bir devlet, esneme şansını işin başında ortadan kaldırmıştır. Politik görüşmeleri kabul etmek, Kürtlerin varlığını peşinen kabul etmektir. Bunun ise cumhuriyet rejiminin kendi kendini inkar etmesi anlamına geldiğini biliyoruz.

Cumhuriyet, eski yapısıyla kaybetti, kaybetmeye devam ediyor. Ama öte yanda aynı cumhuriyet, eski yapısında ısrarla ayak diretiyor, esnemeyi kırılma ve bütünüyle yıkım olarak algılıyor. İnkarcı ideoloji ve yapıda, çözümsüzlüğü açıkça kanıtlanmış askeri yöntemlerde ısrar, iflah olmaz bir çıkmaz durumdur. Politik görüşmelere gelse, kendi kendisini inkar edecek ve kaybedecek; eski yöntem ve yapıda ısrar etse, bu yine yıkıma doğru yol almak anlamına geliyor. Bu, kendileri açısından ölümcül bir açmaz ve çıkmazdır. İşte devrimin elindeki siyasal üstünlük ve inisiyatif durumu bu gerçeklikten kaynaklanıyor. Doğru bir önderlik ve yenilmeyen bir gerilla ve halk gücüne dayalı politik çözüm taktikleri, devrime güç kazandırıyor, özel savaşa kaybettiriyor, siyasal açıdan sıkıştırıyor, teşhir ve tecritini büyütüyor. Yani politik görüşmeler yöntemine gelseler bir türlü, gelmeseler bir türlü. Bunun açmazını ve çıkmazını yaşıyorlar. Bunu bütün çıplaklığıyla açığa çıkaran gerilla ve halk gücünü arkasına alan devrimci taktiğin kendisidir.

Açıkça görüldüğü gibi, bizde politik çözüm, ateşkes, politik görüşmeler yöntemlerinin gündeme getirilişi, diğer ülkelerden çok farklı koşullarda ve durumlarda oluyor. İnisiyatifin başından sonuna kadar devrimin, Parti Önderliği'nin elinde olduğunu bir kez daha tekrarlamalıyız. Devrim, bu inisiyatifini ve üstünlüğünü doğru ideolojik-politik çizgisinden, sürekli büyüyen ve güçlenen gerilla ve halk gücünden alıyor.

Dünyamızda geçerli olan tek bir yasa var: Güç ve egemenlik yasası! Politik ve askeri gücün kadar hakkın ve değerin var. Kürtler de başarılı olmak ve bu dünyada kendilerine ait bir onurlu yer tutmak istiyorlarsa, aşılan bu yasayı çok iyi özümsemek ve gereklerini yerine getirmek durumundadırlar. Şu anda inisiyatif devrimci önderlikte, ancak politik çözüm sürecinin sorunları daha çok ideolojik-politik çizgi ve özgüç ilişkileri üzerinde düğümleniyor. O halde her şey inisiyatifimizde deyip rehavete kapılmak yerine, politik çözüm ve ateşkes sürecinin sorunları üzerinde durmamız gerekiyor.

Siyasal Çözüm Sürecinin Ortaya Çıkardığı Sorunlar

Bu süreçler çok kritik süreçlerdir. Mutlaka her açıdan tetikte olmayı dayatıyor. Eğer dikkat edilmezse ve gerekli ideolojik, politik, örgütsel, askeri ve pratik tedbirler geliştirilip süreklileştirilmezse siyasal çözüm süreçleri, devrim açısından tasfiye süreçleri haline gelebilir. Bu nedenle süreç önemli ve kritiktir. Buna göre bir duyarlılık gerektiriyor.

Burada iki noktayı ayırmak gerekiyor. Karşılıklı görüşmeler, bu anlamda siyasal çözüm sürecinin başladığı ülkelerde bu süreçlerin ortaya çıkardığı sorunlar ile henüz karşılıklı görüşmeler sürecinin başlamadığı, ancak tek taraflı siyasal çözüm ve siyasal görüşmeler isteminin gündeme dayatıldığı, yine bu çerçevede tek yanlı ateşkes ilanlarının gerçekleştirildiği bizim gibi ülkelerde bu süreçlerin ortaya çıkardığı sorunlar farklıdır. Aralarında benzer noktalar olsa da farklılıklar gözardı edilmemelidir.

Siyasal çözüm, ateşkes ve politik görüşme yöntemlerini, bunların devrimci savaş içindeki yerini ve rollerini doğru kavramak gerekiyor. Devrimci savaş ve onu tamamlayan çeşitli mücadele taktik ve yöntemleri doğru kavranmazsa yanılgılar, yanlış tutumlar ve sapmalar başgöstermeye başlar.

Esas olan siyasal program ilkeleri ve hedefleridir. Ancak bizim ülkemizde bunların gerçekleşme şansı ancak ve ancak devrimci savaştan geçer. Bu pratikte doğrulanmış bir olgu. Ancak devrimci savaşın tek düze, tek boyutlu ve mücadele araçları bakımından yoksul olmadığı da diğer bir olgudur. Bu noktada politik görüşmeler, siyasal çözüm yöntemlerine tam hakkını vermek gerekiyor. Ne fazla, ne eksik!

Siyasal çözüm yöntemini devrimci savaştan koparmak, kendi başına alıp abartmak ve bütün umutları bu yönteme bağlamak yanlıştır ve reformist ve uzlaşıcı bir sapmayı ifade eder. Devrimci savaştan, onun askeri ve siyasal gücünden yoksun kalmış bir siyasal görüşmeler yönteminin, hiçbir pratik değeri olmayacaktır. Devrimci savaştan koparılmış bir siyasal çözüm ve görüşmeler yöntemi, sonuçta tasfiyeye kadar götürebilir. Bu anlamda diplomasiye olduğundan fazla bel bağlayanlar, devrimci savaşın ve askeri-politik gücün belirleyiciliğini gözardı edenler, çok kısa sürede inisiyatifi yitirmiş ve tasfiyeye uğramışlardır. Bu nedenle politik görüşmeler ve diplomasiyi devrimci savaştan koparıp, abartanlar kendilerini kötü aldatıyorlar ve bunlar, sağ tasfiyeci bir güzergahta yol alıyorlar.

Demek ki, birinci sorun devrimci savaş sürecini ve bu bağlamda gündeme getirilen mücadele araçlarının rollerini, doğru kavrayamamaktan kaynaklanıyor. Askeri ve politik gücün yaşamsal önemini yadsıyanlar, daha çok yasal çalışma ve diplomasiye bel bağlayanlardır. Bunlar, aynı zamanda halkın özgücüne fazla güvenmeyen unsurlardır. Özgüce dayalı olmayan siyasetlerin ve diplomatik faaliyetlerin yenilgiye mahkum olduğunu, işbirlikçilerin pratiğinden biliyoruz. Devrimci diplomasi ve politik görüşmeler gereklidir, ama devrime hizmet ettiği ölçüde, bağımsız bir stratejiye bağlandığı sürece gerekli ve anlamlıdır. Tersi durumlarda bu gibi yöntemlerin tasfiyeciliğe hizmet edeceğini vurgulamak gerekiyor.

Unutulmamalıdır ki, tek başına siyasal görüşmeler ve diplomasi sonucu tayin edemez. Sonucu tayin eden devrimci savaşın kendisidir. Bu nedenle devrimci savaşa burun kıvıranlara, her şeyi siyaset ve diplomasi merkezlerinde halledeceklerini düşünenlere karşı mücadele etmek kaçınılmaz bir zorunluluktur. Devrimci savaşı, onu yöneten çizgiyi ve önderliği görmek, başarı için kaçınılmazdır.

Bir de devrimci savaş sürecinde diplomasi, gerektiğinde politik görüşmeler yöntemlerini her koşulda reddeden sekter yaklaşımlar olabiliyor. Bu yaklaşım da yanlıştır. Bu yaklaşım savaşı kaba, düz ve salt askeri bir çizgiye mahkum etmek anlamına geliyor. Pratik de kanıtlamıştır ki, doğru siyasal taktikler, yerinde diplomatik adımlar devrimci savaşa güç vermiş, birkaç muharebenin yapamadığı politik açılımlara yol açmıştır. Anılan bu sol sekter yaklaşımlar, devrimci savaşı darlaştırıp yoksullaştırarak tıkatmış ve sonuçta başka

“Siyasal çözüm yöntemini devrimci savaştan koparmak, kendi başına alıp abartmak ve bütün umutları bu yönteme bağlamak yanlıştır ve reformist ve uzlaşıcı bir sapmayı ifade eder. Devrimci savaştan, onun askeri ve siyasal gücünden yoksun kalmış bir siyasal görüşmeler yönteminin, hiçbir pratik değeri olmayacaktır.”

yönden bir tasfiyeciliğe yol açmıştır. Lenin, bu anlayışları “Sol çocukluk hastalığı” olarak tanımlamıştır. Bu gibi unsurlara “taktik fukaraları” da denilebilir!

Devrim sürecinde molalar, tavizler ve kimi uzlaşmalar olabilir. Dünya devrim pratikleri bunun sayısız örnekleriyle doludur. Politik görüşmeler, diplomasi doğası gereği karşılıklı tavizler ve uzlaşmaları içeriyor. Önemli olan bu taviz ve uzlaşmaların niteliği, anlamı ve neye hizmet ettiğidir. Uzlaşma vardır. Birisi elini kolunu bağlar ve teslimiyet anlamına gelir. Bu tür uzlaşmalar reddedilir. Kimi uzlaşmalar vardır ki devrime hizmet eder, ilkelere dayalıdır. Bu tür uzlaşmalardan da korkulmaz! Elbette bu ayrımı yapabilmek önemlidir. İşte bu noktada doğru ve tutarlı ideolojik-politik çizginin varlığı ve yöntemi belirleyici bir önem kazanmaktadır. Bu anlamda kendine ve çizgisine güvenen bir önderlik, devrime hizmet eden, politik program hedeflerine yaklaştıran taviz ve uzlaşmalardan korkmaz, bu taktikleri ustalıkla yaşama geçirir.

Evet bu noktada devrimci görüşmeler ve diplomasi taktiklerini tümden reddeden anlayışları ve tavırları reddetmek ve bunlara karşı kararlı mücadele etmek gerekiyor.

Rahatlıkla anlaşılacağı gibi bu süreçlerde en çok kendini dayatan sapma reformizm ve ortayolculuktur. Siyasal çözüm süreçleri doğru kavranmaz ve gerekli ideolojik-politik yoğunluk eylemi sağlanmazsa, reformizm güçlenir ve giderek ciddi bir tehlike haline gelir. Bu nedenle bu dönemlerde ideolojik mücadelenin sivri ucunu reformizme yöneltmek gerekiyor. Bu süreçlerde orta sınıflar, biraz daha kendilerini gösterir, dönemi kendi eğilimleri doğrultusunda değerlendirmeye çalışırlar. Savaş yorgunları, ne olursa olsun barış anlayışını savunanlar, bir an önce iktidar olup onun nimetlerinden yararlanmak isteyenler, yani erken iktidar hastalığının bütün türleri kendi güçlerini ortaya koyarak sürece egemen olmak, en azından süreçten azami ölçüde yararlanmak isterler.

Bu süreçlerde reformizmi besleyen etkenler daha da artar. Bu kez, emperyalist merkezler kendi çözümlerini dayatmaktan geri durmazlar. Bunun için reformist-işbirlikçi bir eğilimin gelişmesine, politik bir güç haline gelmesine çalışacak, bunun için her türlü desteği sunacaklardır. Bunu devrimci seçeneği zayıflatmanın başlıca yollarından biri olarak kullanacaklardır.

İkincisi, Türk egemen sınıfları içinde devrimci seçeneğe karşı bir reformist-işbirlikçi eğilimi güçlendirmek isteyen, siyasal çözüm sürecinde bu eğilimi muhatap yapmak isteyen geniş bir kesimin olduğu biliniyor. Dolayısıyla bu da reformizmi besleyen önemli bir etken olarak kaydedilmelidir.

Üçüncüsü, öteden beri çok ciddi bir güç haline gelmeseler de varlıklarını sürdüren Kürt reformist grupları ve Güney'deki geleneksel partilerin ideolojik ve politik etkileri gözardı edilmemelidir. Bunlar reformist tezleri, “ne olursa olsun barış” anlayışını pompalamaya çalışıyorlar. Güney'deki ve Kuzey'deki reformist, işbirlikçi, her türlü tasfiyeci eğilime ve etkilenmelere karşı da etkili bir mücadele içinde olmak bir zorunluluk olmaktadır.

Dördüncüsü, bu tür süreçlerde orta sınıfların basıncı diğer dönemlere göre birkaç kat daha artar. Bu basınç, en geri noktada uzlaşmayı dayatma, “ne olursa olsun barış” anlayışını bir an önce gerçekleştirme biçiminde somutlaşır. Mücadele saflarında bulunan veya onu çevreleyen orta sınıf unsurları, siyasal çözüm süreçlerinde biraz daha özerk hareket etme olanaklarını yakaladıklarını düşünürler. Özellikle öncülüğün zayıfladığı ve işlemez hale geldiği ortamlarda ve alanlarda bu unsurlar, kendi anlayışlarını daha pervasız bir tarzda dayatmaya ve egemen kılmaya çalışırlar. Bir türlü kendini partileştirmeyen, yetmez devrimciliği aşmayan, orta parti çizgisinde ayak direten unsurlar da orta sınıfların temsilcileri olarak karşımıza çıkar ve orta parti faaliyetlerini karşı-parti düzeyine çıkarırlar. Parti ortamında yetmez devrimciliği aşma, partileşme, öncülüğü oturtarak güçlendirme, parti çizgisinde yetkinleşme, orta sınıf alışkanlıklarını aşarak devrimci yaşam tarzını egemen kılma gibi sorunlar ciddi düzeyde varlığını sürdürdüğüne göre, reformizmin, her türlü tasfiyeciliğin beslenme kaynaklarının ne kadar güçlü olduğu kendiliğinden anlaşılır.

Orta sınıf temsilcileri bugün bağımsız bir güç değillerdir. Ancak devrimci müca-

www.serxwebun.com

dele saflarında hatırı sayılır bir niceliği ifade ettikleri de kabul edilmelidir. Cephe tabanında, legal çalışma zeminlerinde, Avrupa'da diplomatik etkinliklerde, zindanlarda ve gerillada orta sınıf temsilcileri vardır. Elbette bunlar, kendi sınıf kimlikleriyle çıkmıyorlar, "biz buyuz" demiyorlar. Buna gerek yok zaten. Ancak tavırlarıyla, yaşam ve mücadele tecrübesiyle savaş, barış, siyasal çözüm, iktidarlaşma, uluslaşma vb. konulardaki anlayışları ve pratikleriyle kendilerini ele verirler.

Orta sınıf partisi biçiminde de özetlenebilen bu eğilim, siyasal çözüm süreçlerinde özellikle savaş, barış, iktidarlaşma, diplomasi ve siyasal görüşme yöntemi gibi can alıcı konularda, devrimci savaş açısından ciddi bir sapmayı ifade eder ve tehlikeli bir tasfiyecilik haline gelir. Dolayısıyla bu tür dönemlerde devrimci savaş, devrimci barış, devrimci siyasal çözüm ve görüşmeler konularında parti anlayışını, ideolojik mücadele ile egemen kılmak, orta parti eğilimlerini tasfiye etmeye çalışmak çok büyük bir önem kazanıyor.

Bu süreçlerde ideolojik mücadeleyi çok etkili ve yöntemli yürütmek gerekiyor. Özellikle basın ve yayın organlarında ideolojik önderliğe büyük özen göstermek bir zorunluluk olmaktadır. Reformizmin bu alanlarda kimi zaman ince bir tarzı kullandığını da bilmemiz gerekiyor. Örneğin emperyalist bir yetkilinin Türkiye'ye dönük bir siyasal çözüm istemini gazetede manşetten verirsen bu, bir ideolojik yönlendirmedir. Kitlelerin yüzünü Batı merkezlerine döndürmeye çalışmaktır ve bal gibi reformizme, özgüce ve devrimci savaşa karşı güvensizliğe kapıları aralamaktır. Görülüyor ki, bir haber veriş tarzı bile ideolojik bir yaklaşımı yansıtır. Dolayısıyla ideolojik önderlik ve ideolojik mücadele, bu süreçlerin en can alıcı sorunudur. Devrimin bu alanlarda kendi yetkin kadrolarını istenilen düzeyde geliştiremediği düşünülürse bu sorun, daha vahim nitelikler kazanmış oluyor.

Bugün gelinen noktada bu alanlarda sorunlarımızın olduğu, her türlü sağ anlayışın rahatlıkla boy attığını görüyoruz.

Kısacası, siyasal çözümün dayatıldığı süreçlerde, orta sınıf temsilcilerinin, legal zeminlerde köşe başlarını tutmuş **"siyaset baronları"**nın, bunların öncü saflarındaki yansımalarının etkilediği ve beslediği reformist tasfiyecilik, sürecin en ciddi ideolojik-politik sorunudur. Kalıcı çözüm ise öncülüğü güçlendirmekten ve her alana egemen kılmaktan geçmektedir.

Devrimci savaşa, siyasal ve askeri bir güce dayanmayan bir siyasal çözüm sürecinin tasfiyecilikten başka bir sonuç doğurmayacağını biliyor ve sürekli tekrarlıyoruz. Güç ve siyaset arasındaki bu doğru, kesin ve şaşmaz ilişkiyi kesin kavramak ve gereklerini mutlaka yerine getirmek gerekiyor. Bunun anlamı açıktır. Siyasal çözümde başarılı olmak mı, program hedeflerine ulaşmak mı istiyorsun? O halde güç olmak zorundasın, bunun başka bir yolu yok!

Siyasal çözüm, ateşkes ve politik görüşmeler gibi yöntemlerin dayatıldığı dönemlerde rehavete kapılmak, kolay, kendiliğinden ve ne olduğu belirsiz bir barış hayalini kurmak kendini kandırmak ve gaflettir. Hayır, bu tür dönemlerde askeri ve siyasal açıdan büyümeyi, derinleşmeyi iktidarlaşmayı esas almak kaçınılmaz bir zorunluluk oluyor. Unutulmasın ki, devrimci savaş, gerilla ve ordulaşma temel mücadele ve örgütlenme biçimleri olmaya devam edecektir. Zaten siyasal başarının teminatı da devrimci savaş ve devrimci askeri örgütlenmekten geçer. Bu nedenle bu dönemde gerilla ordulaşmasını nicel ve nitel olarak büyütmek, mevzilerini derinleştirmek, olası saldırılara göre düzenleyip konumlandırmak, eğitim, lojistik ve diğer sorunlarını çözümlemek, kurumlaşma sorunlarına kalıcı çözümler getirmek, görevlerin kesintisiz yerine getirilme durumlarıdır.

Denetlenen alanı derinlemesine ve genişliğine büyütmek de yine bu dönemin önemli görevleri arasındadır. Ayrıca bütün askeri ve siyasal gelişmeleri izleyerek stratejik ve taktik planları geliştirmek, devrimin esas planlamalarına bağlı olarak bu hazırlıkları yapmak gerilla genelkurmaylığının vazgeçilmez, ertelenmez görevleri arasında bulunuyor. Elbette bütün bu görevleri başarmak için askeri örgütlenmenin her kademesinde parti öncülüğünü orturtmak, özüne uygun işletmek şarttır.

Kısacası, siyasal görüşmeler ve ateşkes süreçlerinde askeri görevler bitmiyor, savaş sorunları sona ermiyor. Tersine daha ciddi görevler ve sorunlar kendini dayatıyor. Tabii bu dönemleri bir eğitim, yeniden yapılanma, yaşanan sorunları aşma, soluklanarak büyümeyi derinleştirme, kitlelerle ilişkileri daha da sağlamlaştırma, daha büyük savaş aşamalarına hazırlanma düzeni olarak değerlendirmek gerekiyor. Rehavet, kendiliğindencilik, dönem ve özelliklerinin, dayattığı görevleri kavramamak ve gereklerini yerine getirmemek kesinlikle tasfiyeciliğe kapıları sonuna kadar açmak demektir. Bu nedenle askerileşme, ordulaşma, büyüme ve derinleşme, komuta kademelerini nitelikli hale getirme, savaş ve ordu sorunlarına çözümler üretme, moral ve disiplini en üst noktada tutma mutlaka başarılması gereken görevlerdir.

Erken iktidar hastalığı, parti ve ordu yaşam tarzının aşınması, gevşeme, orta yolculuk, savaş ve barış sorunlarına yanılgılı yaklaşım, partinin ideolojik ve politik çizgisinin sağa yatırılışı, askeri kişilikteki aşınma ve sivilleşme gibi sorunlar, bu dönemde çıkan veya çıkabilen sorunlardır. Dolayısıyla gerilla ortamında eğitim, örgütlenme, büyüme ve devrimci savaşta derinleşme, disiplin ve moral öğelerini yüksek tutma çalışmaları, bu dönemlerde daha bir özel dikkat ve özen gerektiriyor. Yoksa sağdan yaklaşımlar ve bozulmalar, askeri gücü içten içe tüketecektir.

Bu dönemlerde siyasal mücadeleyi, halkın siyasal ordulaşmasını geliştirip derinleştirmek ve her düzeyde iktidarlaşma sorunlarına pratik çözümler getirmek kaçınılmazdır. Halkın ulusal birliğini, cephesini, en üst düzeyde kongre ve meclis çalışmalarını hızlandırıp sonuca götürmek yine ertelenmez siyasal görevler oluyor. Bu çalışmaları devrimci savaş gerçekliği bağlamında ele alıp biçimlendirmek önemlidir. Zaten alınan kongre ve konferans kararları da bu doğrultuda ve bu anlayış temelinde hareket etmeyi emrediyor.

Yine diplomasi ve legal çalışmaları da bu anlayış temelinde geliştirmek, sonuç alıcı bir niteliğe ve derinliğe ulaştırmak bir zorunluluk olmaktadır. Bu alanda çıkan sorunlardan biri, daha çok bu alanların hakkını yeterince verememektir. Diğer sorun ise, bu alanları kendi başına abartılı bir yaklaşımla ele almak ve devrimci savaşla olan bağlarını gözardı etmektir. Devrimci savaş ve onun ideolojik-politik çizgisinin yönetiminden koparılmış bir siyaset ve diplomasinin içi boş bir aldatmaca olduğunu yeterince kavramamak, legal ve diplomatik tasfiyecilik eğilimi olarak tanımlanabilecek bu yaklaşım, siyasal çözüm süreçlerinde ortaya çıkan önemli bir hastalıktır.

Anılan bu dönemler, aynı zamanda bir tür sinir ve psikolojik savaşın en çok yoğunlaştığı dönemlerdir. Özel savaş, gerillanın ve halk kitlelerinin sinirlerini tahrip etmek, iradelerini felçleştirmek için çok yoğun propaganda ve psikolojik savaş yöntemlerini geliştirir. Bilinçleri çarpıtmak, moralleri bozmak için etkili bir yalan ve çarpıtma kampanyası yürütürler. Örneğin partinin tek yanlı ateşkesini görmezden gelmenin, siyasal boyutlarının yanısıra, bir de psikolojik boyutu var. Bununla sinirleri yıpratmak istediği, provoke etmeye çalıştığı açıktır. Yine ateşkes kararını zayıflatmaya, güçsüz düşmenin getirdiği bir zorunluluğa bağlamaları da yalana dayalı bir psikolojik savaş hilesidir. Bu gerilla ve halkın morali ile oynama, bilinçlerini çarpıtma taktiği oluyor. Öte yandan kimi açık provokasyon ve suikast girişimlerinin, ardı arkası kesilmeyen imha operasyonlarının psikolojik boyutlarını ve dolayısıyla kendi zeminine çekerek ateşkesi boşa çıkarma çabalarını gözardı etmemek gerekiyor.

Bu noktada ideolojik ve politik eğitim temelinde moral donanımı sürekli derinleştirmek, gerilla ve halkın maneviyatını güçlendirmek, bilinçli çarpıtmalara karşı devrimci propaganda ve açığa çıkarma kampanyaları geliştirmek, çeşitli siyasal kitle eylemleriyle özel savaş aygıtı üzerinde siyasal ve psikolojik baskı kurmak şarttır. Bu mücadele biçimleriyle özel psikolojik savaşın etkilerini sınırlandırmak ve giderek tümden boşa çıkarmak olanaklı olacaktır.

Ateşkes Sürecinin Kitle Mücadeleleri ve Psikolojisi

1993'te tek yanlı ve süresiz ateşkes ilan edildiğinde ilk başta kitle bir şaşkınlık yaşadı. Buna ne siyasal, ne de psikolojik olarak hazırdı. Daha önce söz düzeyinde ateşkes, siyasal çözüm gibi kavramları duymuştu. Ancak bu kadar somut yaşamamıştı ve dolayısıyla ilk planda şaşkınlık geçirdi. Bunda yapılan yalan, çarpıtılmış ve demagojik propagandaların etkisi de oldu. Özel savaş medyası "PKK yenildi", "PKK teslim oluyor", "PKK silahları bırakıyor" gibi gerçeği yansıtmayan ve tamamen siyasal ve psikolojik üstünlüğü ele geçirmeyi hedefleyen propagandaları karşısında ilk planda birçok insanın kafasında soru işaretleri oluştu. Acabalı sorular zihinlerini kurcaladı. Bu anlamda kitlenin, ilk başta ihtiyatlı ve tereddütlü bir yaklaşım ve soru işaretli bir ruh hali içinde olmaları bakımından esen olumsuz havayı da eklediğimizde tereddütlü ve acabalı ruh halinin nedenleri daha iyi anlaşılmış olur. Yalan ve çarpıtılmış basın-yayın haberleriyle TC'nin abarttığı, imha operasyonlarının devam etmesi, köylerin yıkılarak boşaltılması, yaşanan gerilla şahadetleri, halkın bir bölümünün tereddütlerini artırıyordu. Çoğunlukla da cumhuriyet rejiminin şiddet dışında bir dil bilmediğini, buna karşı ancak devrimci savaşın vazgeçilmez bir temel seçenek olduğunu derinden algılıyor ve yaşıyordu.

Ateşkes kararının gerekçeleri, anlamı ve devrimci savaşla, gerilla ile bağlantıları, ortaya çıkmaya başlayan sonuçları ve etkileri kavrandıkça tereddüt ve kaygılar, yerini kendine ve uygulanan taktik çizgiye güvene bıraktı. Kürt halkı, süreç içinde onurlu barışı, eşitliği ve özgürlüğü esas alan barış talebini daha etkili ve bilinçli bir biçimde dillendirmeye ve taktik çizgi temelinde yürümeye başladı. Kısacası Kürt halkı kısa sürede ateşkes ve siyasal çözüm, onurlu barış yöntem ve istemlerini kendine mal etti ve bunu çeşitli düzeylerdeki eylemliliği ile kanıtladı. Bu konuda yapılan yalan ve çarpıtmaya dayalı propagandaların halk çoğunluğu üzerinde çok ciddi boyutlarda etkili olmadığını vurgulamamız gerekiyor. Bunun yanısıra kimi sol grupların etkisinde olan dar bir çevrenin belli düzeylerde tereddütleri olduğunu da gözardı etmememiz gerekiyor.

Fakat MED TV'nin ve diğer basın yayın organlarının devreye girmesi sonucu, özel psikolojik savaşın etkisi belli ölçülerde kırılmıştır. Ateşkes sürecinin daha doğru kavranmasında bu yayın organlarının önemini de geçerken böylece vurgulamamız gerekiyor.

Öte yandan ateşkes sürecinin kimi çevreleri belli bir beklenti içine soktuğunu biliyoruz. Bazılarının zihinlerinde acaba ne olur, siyasal çözüme yanıt verirler mi gibi sorular oluştu. Fazla iyimser olanların, TC'yi yeterince tanımayan ve apolitik olan kesimlerin kendilerini hamhayallere kaptırdıklarını da kaydetmemiz gerekiyor. Hatta daha ileri giden, "barış geldi, ya da barış kapıda" gibi hamhayallerin içinde olan, böylece kendini kandıran kesimler de var. Evet, halkımız taktiği ve süreci sahiplenmiştir, ancak yaşanan bu yanılgılara, yetersizliklere parmak basmamız, bu yanılgılara karşı mücadele vermemiz de bir zorunluluktur.

Tabii öncelikle doğru ve onurlu barış talebinin çarpıtılmasına, reformist ve tasfiyeci bir doğrultuya yöneltilmesi çabalarına karşı tetikte bulunmak ve etkili bir mücadele yürütmek gerekiyor.

Bu süreçte özellikle orta sınıfları ve onların çeşitli düzeylerdeki temsilcilerini iyi izlemek ve bunlardan gelebilecek saptırma, bozma ve geri çekme çabalarına karşı durmak, gerekli bütün önlemleri almak bir zorunluluk olmaktadır. Bu süreçte orta sınıfların biraz daha rahatladıklarını görüyoruz. Kendi açılarından uygun bir uzlaşma zemini yaratmayı düşünüyorlar. Bu çevreler kulaklarını Avrupa'ya kabartırlar. Burjuva liberal çevrelerden yükselecek bir sese duyarlı hale gelirler. Kısacası kendilerini ideolojik ve psikolojik olarak "ne olursa olsun barış" anlayışına göre ayarlarlar. Bu, siyasete reformist eğilim olarak yansır. Orta sınıflara kimi savaş yorgunlarını, gizli yenilgiyi yaşayan unsurları da eklememiz gerekiyor. Bunlar, her türlü tasfiyeciliğin beslendiği etkenler oluyor.

Bu nedenlerle saflarda ve kitle içinde etkili bir ideolojik mücadele yürütmek, bunu süreklileştirmek, reformist tasfiyeciliği ciddiye alarak tedbirli davranmak önemli ve gereklidir.

Ateşkes demek, eylemsizlik demek değildir. Ateş kesilmiştir, evet, ancak bu, silahların geçici susturulması demektir. Parmaklar yine tetiktedir. Askeri açıdan hiçbir tedbirsizliğe izin verilmez, hiçbir rehavet belirtisi hoş görülemez. Fakat öte yandan, bu süreçler aynı zamanda siyaset nitelikli eylemlerin gösteri ve barışçıl yürüyüşlerin yükseltildiği süreçler olarak değerlendirilmelidir. Barışçıl kitle gösterileri, yaygın kamuoyu oluşturma kampanyaları örgütlenebilir. Bunun önünde herhangi bir engel yok. Fakat siyasal çalışmalarla, cephe ve legal faaliyetlerden sorumlu olanlar, acaba bu süreci gerektiği gibi kitle eylemleriyle, etkili barış kampanyalarıyla değerlendirebildiler mi? Özellikle tek yanlı ateşkesin yarattığı elverişli siyasal ortam, kamuoyunu oluşturma çalışmaları için yeterince kullanıldı mı? Bu sorulara gönül rahatlığı ile olumlu yanıt vermek mümkün değildir. Elbette bazı çabalar sergilenmiştir. Ancak yapılanların çok yetersiz kaldığını, kendisi siyasal bir atak niteliğinde olan tek yanlı ateşkesi güçlendirecek siyasal eylemliliklerin geliştirilemediğini vurgulamamız, yaşanan bu önemli eksikliğin altını çizmemiz gerekiyor.

Devrimci savaşın bir parçası olarak gündeme dayatılan ateşkes, politik görüşmeler ve siyasal çözüm yöntemlerini en başta doğru kavramak ve gereklerini yerine getirmek gerekiyor. Pratik deneyim de kanıtlamıştır ki, ateşkes ve siyasal çözüm talepleri, cumhuriyet rejimini her açıdan sıkıştırıyor, özel savaş cephesinin iç ve dış çelişkilerini açığa çıkarıp derinleştiriyor. Özel savaş rejiminin ateşkes ve siyasal görüşmeler talebine verebileceği bir yanıtı yoktur. Onun bildiği tek bir dil vardır; inkar ve ulusal imha siyaseti, bunun için tehcir ve soykırım harekatları! Fakat bu inkar ve askeri bastırma siyasetinde başarısız olduğu, denediği bütün yöntemlerin iflas ettiği, bugün herkes tarafından kabul ediliyor. Bu gerçeklerin açığa çıkmasında ateşkes ve siyasal çözüm dayatmalarının payı hatırı sayılır düzeydedir.

Bu, anılan taktiklerin devrimci özünü anlatıyor. Dolayısıyla devrimci bir taktiği ve atağı reformist bir bakışla yorumlamak ve değerlendirmek yanlıştır; onun önüne geçmek gerekiyor.

Kürt halkı ve duyarlı diğer bazı çevreler ateşkes ve siyasal çözüm isteminin özünü, özel savaş üzerinde yarattığı baskıyı çok iyi anlamıştır. Dolayısıyla bu taktiği devrimci savaşın bir parçası olarak algıladığı gibi, ona gerekli karşılığı da eylemli olarak veriyor. Halkımızın dillendirdiği barış talebi, özel savaşın sona ermesini ve özgür ve eşit koşullarda halkların birlikte yaşama istemini ifade ediyor.

Aynı içerikteki talebin Türkiye cephesinde de yükseltilmesi bir zorunluluktur. Türkiye'de anti-özel savaş eksenli bir barış hareketi geliştirilmeden devrimci-demokratik ve sosyalist bir hareketin politik bir güç haline gelmesi ve güncel politikada söz sahibi olması mümkün değildir. Günün en acil ve mutlaka tavır geliştirilmesi gereken sorunu, halklarımızın üzerine bir kabus gibi çöken özel savaş sorunudur. Özel savaşa karşı tavır alınmadan, Kürt halkının kendi kaderini tayin etme hakkı doğrultusunda bir mücadele verilmeden demokrat olmak ve demokrasi mücadelesini başarıyla götürmek mümkün değildir.

Bu noktada PKK'nin sürece dayattığı ateşkes kararı ve siyasal çözüm talebi, Türkiye'de barış ve demokrasi mücadelesi, Türk halkının şovenizmin etkisinden kurtarılması çabaları açısından çok önemli bir şans ve fırsattır. Değerlendirilmesi gerekiyor. Ancak ne yazık ki, bu şansın ve fırsatın yeterince değerlendirildiğini gönül rahatlığıyla söyleyemiyoruz. Ortaya çıkan bu şansı değerlendirmek şurada kalsın, devrimci radikalizm adına burun kıvıranlar var. Burun kıvırıyorlar, ama kendi ağırlıklarını da bir türlü gündeme dayatamıyorlar. Bu da, onların trajik handikapları oluyor.

Ateşkes, politik görüşmeler ve siyasal çözüm süreçlerinin kendine özgü sorunları vardır. Bunları saptayıp kavramak, devrimci savaşın gereklerini mutlaka yerine getirmek bir zorunluluk olmaktadır. Bu süreçler, ilişki ve çelişkilerin, dengelerin çok hassaslaştığı kritik süreçlerdir. Bu nedenle daha dikkatli, duyarlı, sorumlu ve bilinçli yaklaşmak gerekiyor. Reformist tasfiyecilik tehlikesi, orta parti eğilimi, orta sınıflardan kaynaklanabilecek her türlü parti dışı anlayış ve davranışa karşı tetikte bulunmak, bu olumsuzluklara ve tehlikelere karşı parti öncülüğünü güçlendirmek ve derinleştirmek dönemin belli başlı görevlerinden birkaçıdır. Bu görevlerin de ancak devrimci savaş bağlamında anlam kazandığını bir kez daha vurgulamak durumundayız.

Herkes kendini devrimci savaşa göre konumlandırmak ve böyle yaşamak durumundadır. Ham ve boş hayallere yer yok, yer verilmemelidir!

"Tek başına siyasal görüşmeler ve diplomasi sonucu tayin edemez. Sonucu tayin eden devrimci savaşın kendisidir. Bu nedenle devrimci savaşa burun kıvıranlara, her şeyi siyaset ve diplomasi merkezlerinde halledeceklerini düşünenlere karşı mücadele etmek kaçınılmaz bir zorunluluktur. Devrimci savaşı, onu yöneten çizgiyi ve önderliği görmek, başarı için kaçınılmazdır."

"Siyasal çözümün dayatıldığı süreçlerde, orta sınıf temsilcilerinin, legal zeminlerde köşe başlarını tutmuş 'siyaset baronları'nın, bunların öncü saflarındaki yansımalarının etkilediği ve beslediği reformist tasfiyecilik, sürecin en ciddi ideolojik politik sorunudur. Kalıcı çözüm ise öncülüğü güçlendirmekten ve her alana egemen kılmaktan geçmektedir."

www.arsivakurd.net

ZİLAN YOLDAŞIN EYLEMİ

Savaşımızın En Kutsal ve En Sonuç Alıcı Eylemidir

"Yaşamı çok sevenler ancak büyük eylem yapabilirler. Yaşamdan vazgeçenler asla bir eylemci ve iyi bir örgütçü olamazlar. Bu arkadaşımız yaşamı çok büyük sevdiği için böyle bir eylemi gerçekleştiriyor."

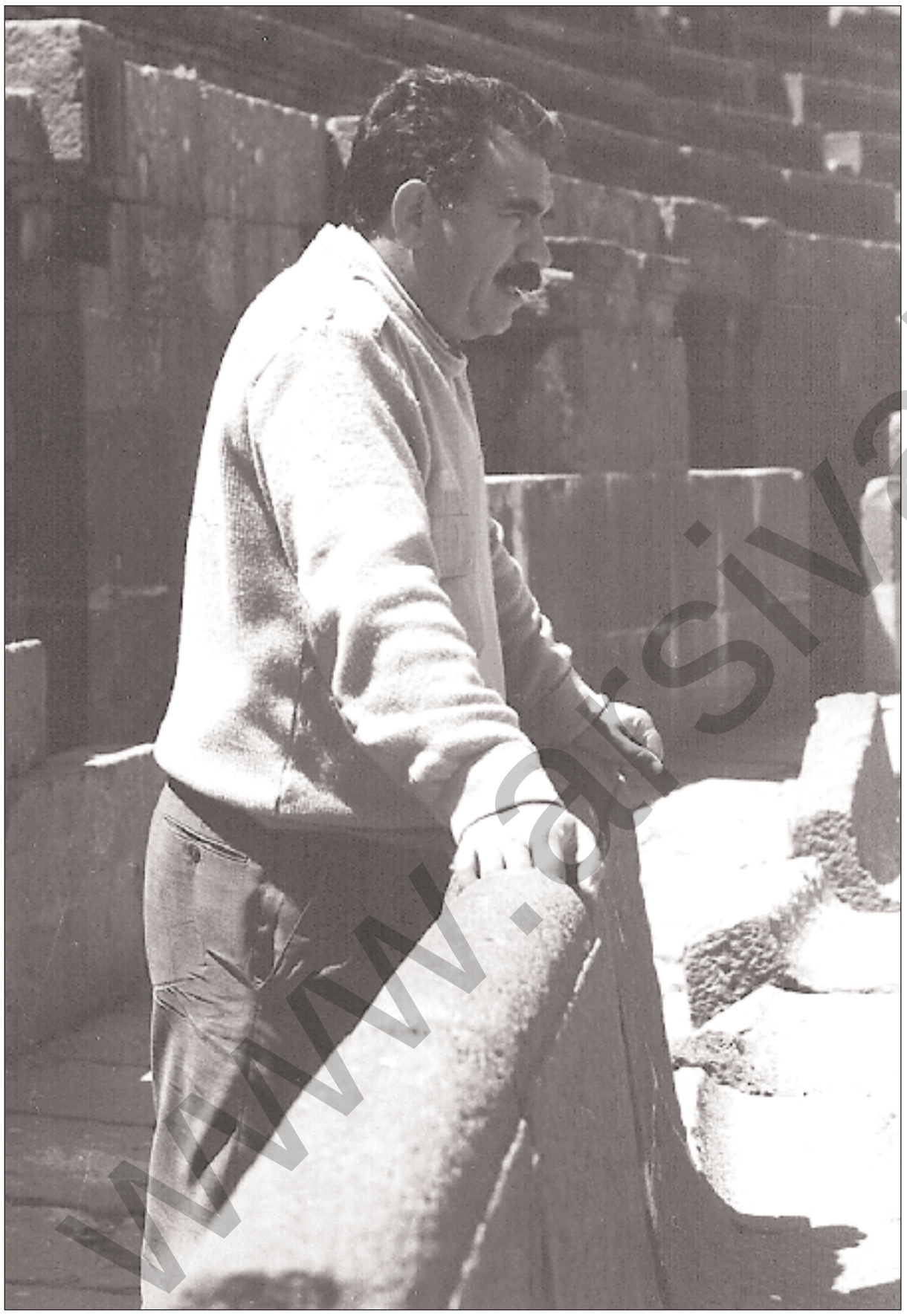

Zilan yoldaşın manifesto niteliğindeki bu mektuplarına ve sözlerine fazla eklemek haddimize olmasa gerek. Ama bıraktığı mektuplara karşılık vermek, özellikle benim açımdan manevi bir sorumluluktur. Bundan da öteye ideolojik, siyasi, örgütsel ve askeri alanlarda da bu mesajların halka, partiye ve bana yüklediği sorumlulukları ortaya koymak önemlidir.

Zilan yoldaşın eylemi öyle sanıldığı gibi bir **intihar eylemi değildir**. Tamamen dönemsel, tarihi, planlı, oldukça örgütlü, cesur, fedakar ve soğukkanlı bir eylemdir. Bir gerilla bölüğünün veya taburunun yapabileceği bir saldırıyı tek başına gerçekleştirme gibi bir anlama sahiptir. Çok ileri boyutlu bir saldırı eylemi olarak değerlendirmek gerekiyor. Unutmayalım ki, bu yıl boyunca belki de sayıları yüzleri aşan gerilla birliklerimiz en elverişli koşullarda bile büyük kayıplar verdiler. Güçlerimizin kendilerini bu biçimde örgütleyip, düşmanın üzerine yürütemediği, sağlıklı ve planlı bir gerilla eylemi gerçekleştiremedikleri gibi aksine daha fazla kayıplar verdiklerini söylemek gerekiyor. Belki de eylemlerimizin çoğu bu tarzdadır. Silahlı savaşım tarihimizde bu yetmez eylem anlayışının egemen olduğu da dikkate alındığında; ister kişilik, ister gelişkin bir birlik tarafından olsun bu düzeyde planlı bir eylemin pek gerçekleştirilemediği göz önüne getirildiğinde, PKK silahlı savaşım çizgisinde bu eylemin yeri son derece belirgindir ve tarihidir. En gelişkin ve PKK'nin hak ettiği gerçek bir eylem biçimi olarak değerlendirmek mümkündür.

İntihar eylemi denilecek bir olay varsa o da bu eylem değil, diğer eylemlerdir. İntihar kişiliklerinden bahsedilecekse ve bu kişilikler kimlerdir diye sorulacak olursa sizlerin kişilikleridir. İntiharvari eylem anlayışından en uzak yaklaşım bu militan yoldaşın eylemidir. Oldukça özgür iradeli, planlı ve son derece riskli koşullarda eksiksiz olarak böyle bir eylem gerçekleştirmek olsa olsa PKK'nin askeri çizgisine de bir çıkış yaptırmakla izah edilebilir. Bu hususları fazla açma gereği duymuyorum, sadece yanlış bir tanımlamayı önlemek için bunu belirtme gereğini duyuyorum. İster eylemlerden kaçınan, ister intiharvari biçimde düşmana hiçbir zarar vermeden kendisiyle birlikte yüzlerce yoldaşının imha olmasına yol açan eylem anlayışı ancak intihar olarak değerlendirilebilir. Zilan yoldaşın gerçekleştirmiş olduğu bu eylem aynı zamanda intiharvari eylem anlayışına da büyük bir darbedir, bir panzehirdir.

Ölecekseniz doğru ölün!

Saldıracaksanız doğru saldırın!

Bu oldukça somut.

Zilan yoldaşın eylemi böylesine görkemli mesajlarla dolu. Bütün Dersim'de, Kürdistan'da gerillanın yapamadığını böyle yapın diyor. Bu oldukça açık ve net.

Bıraktığı mektuplarda oldukça çarpıcı yönler var. Özellikle PKK'nin ideolojik-politik hattının mükemmel ve çok özlü kavranılması söz konusu. Hemen belirteyim ki, bunlar benim için oldukça doyurucudur. Mektuplarda eylemin ideolojik-politik temelini, çerçevesini mükemmel ortaya koyuyor. İşte "PKK'nin ideolojik-politik özünden haberim yok, benim sadece eylem anlayışım var, intihar anlayışım var" demiyor. Unutmayalım ki, yapımızın eylemciliğinde ideolojik-politik esaslardan kopukluk ileri düzeydedir. Bu yönüyle de PKK'nin eylem anlayışına büyük doğallık kazandırıyor. *"İddia, kararlılık, netleşme, bağlılık gibi konularda tam güçlendiğimi belirtebilirim"* diyor ve doğru bir karar gücüne ulaştıktan sonra PKK gerçekliğinin kısa bir değerlendirmesini yapıyor.

İradesi var, salt iradeyle de yetinmiyor. PKK'yi ne kadar güçlü kavradığını ortaya koyuyor. PKK'yi kavramadan, PKK adına eylem yapma hakkını kendinde görmüyor ve bunu büyük bir yanılgı ve haksızlık olarak değerlendiriyor. PKK adına yapılacak bir eylemin PKK'nin özünün doğru kavranılmasından geçtiğinin oldukça farkında. Bu aynı zamanda parti içindeki yanlış bazı eylem sahiplerine oldukça ciddi bir eleştiridir. Diğer taraftan sizler de eylemcilik yapıyorsunuz. Azminiz, kararlılığınız, iddianız, moraliniz, netleşmeniz ne kadar? PKK'yi ne kadar kavramışsınız? Zilan yoldaşta bütün bunlar açık ve oldukça müthiş bir parti tanımına ulaşıyor.

Bu bir mantifestodur.

Bir yemindir.

Peki sizler partiyi bu biçimde tanıyor musunuz? Tanımıyorsanız PKK'nin silahını neden taşıyorsunuz? Bu halkın tarihi gerçekliğinden habersizseniz savaş ve parti saflarında ne işiniz var? Zilan yoldaş eyleminde bunları açıkça ortaya koyuyor.

Güçlü ve doğru bir tarih anlayışına da sahip. Mükemmel bir tarih özetlemesi yapıyor. Tarihi temellere dayanmayan bir dava adamı köksüzdür. Bu büyük yoldaş, kesinlikle tarihi temelleri görüyor ve tarihe kök salma gereğine sonuna kadar ulaşıyor.

Bunun farkında.

Bunun bilincinde.

Bunun sorumluluğunda.

Mükemmel bir eylem tarzı.

Yine diğer dünya devrimleriyle Kürdistan devrimini kıyaslıyor. Kürdistan devrim somutunun taktiğini görüyor. Benim bile bu kadar ifade etmekte, açıklık getiremeyeceğim bir biçimde Kürdistan devriminin özünü dile getiriyor. "Öyle genel ilkeler adına, dünyada devrimler böyle olur, Kürdistan'da böyle olur" demiyor. Çok somut, özgünlüğü içinde bir devrim olduğunu açık bir biçimde dile getiriyor. Kendi eylemini de buna dayandırıyor.

Genel bir devrimci değil, büyük bir

Kürdistan devrimcisidir.

Derin zaaflarını, zayıflıklarını, kendi köksüzlüğünü görüyor ve biliyor. Bütün bunlara rağmen büyük yüreğini, büyük adanmışlığını vermekten çekinmiyor.

Bu arada önderlik gerçeğini mektubun hemen hemen bütün parargaflarında işlemiş. Bu yoldaş beni tanımaz ve en yeni yoldaşlardan biridir. Fakat önderliği mükemmel incelediği ortaya çıkıyor. 20-30 yıldır bizimle birlikte olanlar var, yine her gün sizlerle önderlik gerçeğini alabildiğine tartışıyoruz, ama bu yoldaşla uzaktan da olsa konuşmadık. Fakat bütün bunlara rağmen bu kadar anlayabilen, anlamakla yetinmeyen, yorumlayabilen, özümseyebilen ve bunu militan kişiliğine dönüştürebilen gerçek bir PKK militanı olarak değerlendirmek gerekiyor.

Gerçek bir PKK'lilik oluyor.

Her gün özeleştiri verip de, "köylülüğüm, küçükburjuvalığım, özel savaştan etkilenmişliğim" demenin, doğru olmadığını ve bunun PKK gerçeğinde ortaya çıktığını belirtiyor. Bu çarpıcı bir tespittir. Çünkü PKK içinde gafleti yaşama en çok bu biçimde kendini gösteriyor. Bundan çıkış için gerçek bir PKK kişilik özelliğini ortaya koyuyor.

Eylemin kendisi düşmana yönelik ne kadar büyük bir çıkışsa, aynı zamanda askeri ve gerillla taktiklerimizin ne olması gerektiği hususunda da en parlak bir tutumu ifade etmektedir. Yine parti içinde örgütlü yaşamın nasıl temsil edilmesi gerektiği konusunda da en büyük çıkıştır. Bu yön, düşmana karşı çıkıştan daha önemlidir. Örgütü uğraştırmayan, örgüte kendi düzenden kalma kişilik özelliklerini yansıtmayan, örgüte girer girmez onu mahkum etmeyi başaran bir militan kesinlikle önemli çıkışların sahibi olur. Bundan dolayı parti içinde net olmak gerektiğini belirtiyor. Lafazanlıkla, demogojiyle kendini asla hastalıklı kılmamak, her türlü ideolojik, siyasal, örgütsel esaslarımızla bağdaşmayacak, tutum ve davranışlara fırsat vermemek gerektiğini eylemiyle dile getiriyor. Ve müthiş bir direniş kişiliğine ulaşmak, topyekün üzerimize gelen düşmana karşı topyekün direniş içinde olmak, akıl sınırlarını zorlayan bir direnmeyi, PKK'nin temel karakteri olarak değerlendiriyor. Burada, bu yoldaşımız kimsenin gösteremeyeceği bir biçimde partinin militanlık özelliklerine müthiş sahip çıkıyor.

Düşmanın topyekün üzerimize gelmekte olduğu-

www.arsivkurdi.org

nu belirtiyor. Yine düşmanın geliştirmiş olduğu 1996 bahar operasyonlarının bilincine de ulaştığını ve buna karşı PKK militanlarında nasıl bir eylemlilik tarzının gelişmesi gerektiğini kanıtlamak için böyle bir eylemlilik içine giriyor. Tamamen taktiksel bir çıkışı kendi şahsında gerçekleştiriyor. Düşmanın döneme dayattığı imha taktikleri var. Sabotajlar, suikastler, çok gelişmiş operasyonların olduğunu düşünerek bizlerin de nasıl bir taktik eylem anlayışı içerisine girmemiz gerektiğini belirtiyor. Zaten baharda intihar eylemi geliştirebiliriz, diye bir tanımlamaya da ulaşmıştık. Kürt halkını, her insanımızı büyük bir bomba haline getireceğiz diyorduk. Aslında burada Zilan yoldaşın bu talimatın nasıl yerine getirilmesi gerektiği üzerinde yoğunca durduğu anlaşılmaktadır.

Başta da belirttiğim gibi bu bir intihar değil, ciddi bir saldırı eylemidir. Örnek bir eylemdir. Herkes böyle yapar diye bir durum yok. Oldukça kaliteli ve oldukça planlı olduğu ortadadır.

Bu bir emir!

Bu bir sembol!

Bu bir tarzdır!

Ve bu bir ilk ve son eylemdir.

Bu bizim için bir çağrıdır. Bunun nasıl anlaşılması gerektiğini Zilan yoldaş açıkça ortaya koyuyor. Ancak kendimizi büyük bombalar haline getirmekle anlaşılabilir. Bir mangayı, bir taburu bomba haline getirmekle anlaşılabilir. Sadece askeri-teknik yönleriyle değil, örgüt ölçüleriyle kendimizi büyük bombalar haline getirmekle çizgi gereklerine ulaşarak, örgütsel bomba haline gelmekle anlaşılabilir.

Nedir bu?

Lafazanlıkla, diğer türlü yetmezliklerle örgütün özgünlüğünü bozmayacaksın! Partinin ideolojik-siyasi gerçekliği var, bunlarla oynamayacaksın, partinin ideolojik-siyasi gerçeğiyle yaşacaksın! Her şeyden önce partinin bir direniş gerçeği var. Nedir bunlar? Moral, irade, azim, fedakarlık! Bunlar eylemdir, bombadır, taktiktir. İşte bütün bunlarla yaşayacaksın. Bunun dışındaki bir yaşam sahtedir, gerçek değildir. Öyle sandığınız gibi böylesi eylemler ucuz eylemler değildir. Sadece insanın bedenine sardığı sıradan bir bomba paketi de değildir. Eğer eylemi böyle değerlendirirseniz hakaret etmiş olursunuz. Çağrıyı çok küçük değerlendirmiş olursunuz. Büyük bir cesaret ve çağrıdır onun için bu yiğidin hakkını vermemiz gerekiyor.

Nasıl hakkını vereceğiz?

Örgütsel bomba olacaksın!

İdeolojik-siyasi bomba olacaksın!

Moral, üslup bombası olacaksın!

Zilan yoldaşın konuşmasını televizyondan da dinledik. Oldukça yerinde ve etkileyici bir hitaba sahip olduğu hemen açığa çıkıyor.

Son haddine kadar direnmek nasıl olabilir? Çok zorlandın ve çok iyi vurmak mı istiyorsan alırsın bir mangayı müthiş örgütlersin, planlarsın, donatırsın ve güçlü bir eylemin sahibi olursun. Bakın Zilan yoldaş, günlerce Dersim'de kalıyor, kendini koruyor ve düşmanı adım adım gözetliyor. O meydan törenlerinde kuş uçurtulmaz, fakat içine kadar sızabiliyor. Ve eylemi gerçekleşiyor. Bundan daha planlı bir gerilla eylemi olabilir mi? Telaşlı ve yarım yamalak bir eylem yapmıyor. Fakat sizlerin eylem tarzları ise allahlık eylemlerdir. Ne bir keşfi, ne bir planı, ne bir hazırlığı var. Daha adım atmadan "farkedildik, çatışmaya dönüştü" dersiniz. O kadar deneyiminiz, gücünüz var o dağlarda, oysa Zilan yoldaş daha bir yıllık bir savaşçı. Fakat böyle planlı ve büyük sonuçlar doğuran bir eylemi o birliklerle gerçekleştiremiyorsunuz. Oysa bu eylem tarzında müthiş bir gerçekleştirme düzeyi var. Burada da görüldüğü gibi, bir kişinin gerçekleştirme düzeyi böyle olabiliyor. Tekniğin fazla olmadığı da göz önüne getirilirse buna rağmen Türkiye'yi bu kadar sarsan, kapsamlı bir eylem oluyor. Şimdi bunu mu esas alacağız yoksa derme-çatma ve çoğunlukla kaybettiren, sözümona kendini yaşatmak için bütün değerleri çarçur eden eylem anlayışını mı veya intiharvari biçimi mi? Kaç tane Güney savaşı, Botan, Zağros, Garzan savaşı verdik, hepsi partinin moralini düşürdü ve değerlerimizi bir hiç pahasına düşmana kaptırdı. Şimdi bunları mı bu eylemle kıyaslayacağız? Bu eylem salt bir kişinin eylemi değildir, partinin zaferi kesinleştiren bir eylem stili olarak değerlendirilmesi gerekiyor. PKK militanlığının, özellikle bu kadar tecrübeli komutanlarının, savaşçılarının eylem anlayışının nasıl olması gerektiğini bu eylem anlayışı emrediyor.

Topyekün saldırıya karşı, düşmanı boşa çıkartacak ve zaferi kesinleştirecek tarz nasıl olmalı sorusunu soruyor. Aylardır bunu tartışıyoruz. Bütün partiyi, bütün halkı, hatta beni hedefleyen sabotaja karşı nasıl cevap verilmesi gerektiğini çok iyi kavramış, planlamış ve uygulamıştır. Bu eylem, sadece 1996 yılının değil, PKK tarihinin, hatta ulusal kurtuluş savaşımızın en büyük, en kutsal ve en sonuç alıcı eylemidir. Zaten böyle olmasaydı düşman genelkurmayı telaşla, özel yıpratma çalışmalarına girmezdi. Ben bile başlıngıçta fark etmekte zorluk çektim. "İşte hastalıklı bir kızdı, psikolojik sorunları vardı. Kadın nasıl kadın olmaktan çıkarılmış, sesi başkadır, kendisi başkadır" biçiminde Avrupa destekli Türkiye çapında bir yıpratma savaşı yürüttüler. Genelkurmay merkezinin böyle büyük bir yıpratma savaşına girmesi eylemin büyüklüğünü, kutsalığını ve önemini göstermektedir. Yine genelkurmaylık eylemin bana ilişkin bağlılığını görüyor ve benim kadını ne hale getirdiğimi, bu arada bir karalama aracı olarak, o hain-provokatif kişiliklerin değerlendirmelerini bir kez daha gündeme getirerek eylemi çarpıtarak, kamuoyunun muazzam etkilenmesini önlemek istiyor. Şoka uğrayan kitlesini, kendine getirmek istiyor. Demek ki, bu eylem sadece tarihi, kutsallık derecesinde bir eylem değil, dönemsel olarak da tam bir zafer eylemidir. Mükemmel bir pratik gerçekleşme. Gerçek bir taktik uygulama oluyor. Eğer bütün birliklerimiz, bütün militanlarımız aynı cesareti, fedakarlığı, planlılığı ve soğukkanlılığı bu biçimde örgütler ve mevzilendirirlerse; büyük bir azim, büyük bir irade ve moralle eyleme yaklaşırlarsa bu kesin zaferdir. Bu yoldaşımızın tek başına yaptığını sizler bir taburla, hatta on bin kişilik bir düşman gücünün üstüne yürüyerek büyük zaferler kazanmanız işten bile değildir. Zilan yoldaş kendini düşmanın en azından bir tabur gücüne karşı götürmüştü. Mutlak bir zafer planlaması yapmış. Yakalanmamış, kuşku bile çekmemiştir. Düşmanın tam kalbinde patlamıştır. Evet, aynı tedbirliliği, hazırlığı, gizliliği bütün birliklerimiz gösterse bu dönemin tamamen taktik zaferidir.

"Eylem bir kişinin eylemidir, ancak onu bağlar demek hakarettir." Bu bir gerçek PKK taktiğidir, PKK tarzıdır. PKK'nin döneme cevap vermesi gereken eylem tarzıdır. PKK ordusunun döneme dayatması gereken biricik doğru eylem anlayışıdır. Diğer hepsi yanlış, sadece bu doğrudur. "Bütün Türkiye'nin, hatta Amerika'nın bile şoke olduğunu" Türkiye basın-yayını söylüyor. Hâlâ eylemi tartışıyorlar. Bu eylemin büyüklüğünü ve eylemi gerçekleştirenin büyük kişiliğini gösteriyor. Ama biz hâlâ eylemi saflarımıza tam anlamıyla yansıtamadık. İşletsek, örgütlesek, özümsetsek bu eylemin tarihi olarak nasıl bir yön çizeceği açıktır. Yine bir halkın dirilişi, kadının dirilişi diyor.

Ayrıca bu eylemin Dersim'de gerçekleşmesi de önemlidir. Bu aynı zamanda Dersim'in de dirilişidir. İçinde unutulmaz ve belki de yaşamın biricik kaynağı olarak bu kişilik ve eylemi değerlendirilecektir. Kahramanca olanlar tarihe ancak böyle bir etki bırakırlar. Bitmez-tükenmez bir halka, kadına, hatta insanlığa güç veren bir kaynak olarak değerinin takdir edilmesi gerektiği çok açıktır. Çünkü bütün bir insanlık adına yapılan bir eylemdir. Düşürülen insanlığa karşı, müthiş faşist bir rejime-orduya karşı, emperyalizme karşı, kadın cinsinin düşürülmesine karşı büyük bir eylem, büyük bir direnme.

"Bu eylemle kendimi vermek yetersizdir. İsterdim başka bir biçimde de kendimi vermeyi, hatta canımızı bile vermek yeterli değildir. Keşke canımızdan başka verecek şeylerimiz olsaydı" diyor. Biz her zaman şunu söyledik; canını vermek yetmiyor. Daha başka şeyler vermek gerekiyor. Nedir bunlar? Yeteneklerinizdir. Canını ucuzca vermenizi istemiyoruz. Nitekim bu eylemde canını ucuzca vermek yoktur. Müthiş yetenekler birikimi vardır. Hepsini veriyor. Ama buna rağmen, *"keşke daha verecek şeylerimiz olsaydı"* diyebiliyor. "Şöyle keyfi yaşarım, böyle sigara sararım, böyle bencilim, böyle bireyciyim" konuları saflarımızda çokça tartışıldı. Şimdi bu eylem aynı zamanda bunlara da büyük bir cevaptır.

Yine yaşamımızın müthiş bir sevgi, cesaret, inanç ve onur düzeyi verdiğini söylüyor. Bizim temsil ettiğimiz yaşamın tanımını yapıyor. Devrimin teminatı olduğumuzu belirtiyor. Şunu iyi kavradığı ortaya çıkıyor: Onurlu bir yaşam, sevgi, cesaret, inanç, azim diyor. Düşüren, parçalayan, bölen değerler yanında bu kadar bağlayan değerler diyor. Sizlerin bizlere olan sevgisini düşünüyor ve manevi güç alıyor. *"Şehide en bağlı olan sizsiniz"* diyor. Burası oldukça önemli. Eğer bilse ki, şehide en bağlı olan önderlik olmazsa bu eylemi yapmaz. Çünkü bir soysuz eylemi taktir etmeyebilir. En büyük eylemciler esas olarak güvendikleri değerler için eylem yaparlar veya o değerlerin sembolize edildiği, yoğunlaştığı kişilikleri esas alırlar. Sorumludurlar ve canlarını böyle boşa ateşe atmazlar. Onu müthiş bağlayan, onu etkileyen, sonsuz güven veren bir değer, bir sembol, bir önderlik olmazsa hiç kimse böyle bir şeye cesaret edemez.

"Yaşama çok bağlıyım ve yaşamın gerçekleşmesi için bunu yapıyorum" diyor. Şimdi bunu kim gerçekleştirecek? Hangi tarz, hangi parti? Özgürleştirmenin ve kendini gerçekleştirmenin yolu savaştan geçmektedir. "Yani böyle ölüyorum, gidiyorum" demiyor. Özgürleştirmek ve kendini gerçekleştirme bu yoldaşımızda esastır. Bu savaşı verirken yaşayacağına inanıyor. Kesinlikle kabul edilmesi gereken yaşam sınırlarına doğru yüceliyor. Anlam olarak, halk olarak, parti olarak, kişilik olarak yüceleşiyor ve yükseliyor. Eğer kül olan bir şey varsa bu daha önce düşman egemenliği altında çizilen yaşamdan başka bir şey değildir. Yaşam adına yücelen ne varsa burada gizlidir. Ölen, ölmesi ve kül edilmesi gereken ne varsa mahkum edilmiştir. Diğer yandan yüceltilmesi gereken şahadetler var, onlar da yüceltilmiştir. Tamda bu temelde, *"Mazlum, Hayri, Kemal, Ferhat, Bâse, Beritan, Berivan, Rohani yoldaşların direniş geleneklerine bağlılıkları sürdürmek istiyorum"* diyor. Bu yoldaşların da nasıl bir yaşam için yüceldikleri ve neyi yerle bir ettikleri göz önüne getirilirse bu halkaların nasıl bir yaşama müthiş bağlı olduklarını iliklerimize kadar hissedebiliriz.

"Halkımın özgürlük isteminin ifadesi olmak istiyorum. Emperyalizmin kadını köleleştiren politikalarına karşı, bombayı kendimde patlatarak hıncımın ve öfkemin büyüklüğünü göstermek istiyorum" diyor. Burada emperyalizmin ve Türkiye'deki en çürük ve en berbat kapitalizmin biriktirdiği kin ve öfke var. Ardından "*Kürdistan kadınının diriliş sembolü olmak istiyorum"* diyor. Aslında düzenin kişiliklerde yarattığı tahribatı görüyor ve buna karşı oldukça büyük bir kin ve öfke biriktiriyor. Aynı zamanda güzel kadının da nasıl gerçekleşeceğini de çok açık bir biçimde ortaya koyuyor ve bunun sembol ifadesi olmak istiyor. Böyle bir değerlendirme kadın çalışmaları için oldukça isabetli bir yaklaşım sunmaktadır.

Açıkça söyleyeyim, diğer şehitler de bunun bir halkasıdır, ama Zilan yoldaşın eyleminde bu halka zirveye çıkmıştır.

Böyle bir eylemi bir erkekte yapabilirdi, ama eylemi yapan kadındır. Kadının bu eylemi yapması, hem doğal bir ihtiyaç, hem de kadın gerçeğiyle bağlantılı olma yönünün bir gereği olduğunu düşünmek gerekiyor. Erkek belki böyle yapamayabilirdi. Başka biçimlerde, örneğin zindanlarda yapabilirdi. Ama bu biçiminin kadına özgü yönleri olduğunu belirtmek gerekiyor. Çünkü daha fazla hınç, öfke ve özgür yaşam istemi gerektiriyor. Ve bir de çok çekici, başarıya yakın bir yaşam özgünlüğünün yakalanmasını gerektiriyor. Aslında bu noktada bir sembol olmak istiyor.

Yaşam iddiası büyük, yaşamdan vazgeçme yok. Öyle canından vazgeçmiş de değildir. Canından kolay vazgeçenler ve moralsiz, heyecansız olanlar kesinlikle çirkinleşmiş kişiliklerdir. Evet sizlerin bazı intiharvari anlayışları var. Saflarımızda böyle birçok gerçek ve kabul var. Kesinlikle bu yaklaşım, bu eylem sahiplerinin kişilikleriyle çelişir ve asla onlar gibi olamazlar.

"Yaşam iddiam çok büyük. Anlamlı bir yaşamın ve büyük bir eylemin sahibi olmak istiyorum. Yaşamı çok sevdiğim için bu eylemi gerçekleştirmek istiyorum" diyor. Ben bunu kendi gerçeğimde daha iyi anlayabildiğimi sanıyorum. Yaşamı çok sevenler ancak büyük eylem yapabilirler. Yaşamdan vazgeçenler asla bir eylemci ve iyi bir örgütçü olamazlar. Bu arkadaşımız yaşamı çok büyük sevdiği için böyle bir eylemi gerçekleştiriyor. Yaşamın özgürlüğe dayalı, yaşamın dirilişle-direnişle bağlantısı, yaşamın güzellikle bağlantısı yaşam sevgisi büyük olmazsa bu eyleme karar verilemez.

Fakat sizler ise yaşam bittiğinde, umutlarınız yıkıldığında, örgütü yerle bir ettiğinizde, ideolojik-politik esaslarla oynadığınızda intiharvari eyleme gidiyorsunuz. İşte Zilan yoldaşımızın eylemi bir de buna karşı bir müdaledir. Çok örgütlü, çok direnişçi, çok sağlam ideolojik esaslara dayalı, çok sevinçli, üstün moralli, iradeli, azimli ve coşkulu bir yaşamın kendisini buna götürdüğünü aslında belirtiyor.

"Parti Önderliği öncülüğündeki mücadelemiz çok yakında zafere ulaşacak ve mazlum halkım dünya insanlık ailesi içerisinde hak ettiği yeri bulacaktır" diyor. Burada yakında zafere olan inanç var. Elbette ki, bu eylem anlayışının doğal bir sonucudur. Bu eylem anlayışına sahip olan ve bu eylem anlayışının yoldaşı olan biri zaferin yakın olduğuna inanmak zorunda.

İnanç bu!

Burada zafere inanç kesindir.

Ama çoğunuz zafere olan inancı yitirmiş, halkımızın insanlık içinde nasıl şerefli bir yer tutması gerektiği aklında bile değildir. "Ben canımdan vazgeçip, ölüme gidiyorum" demek kölelerin ölüme gidiş tarzıdır. Bu, halkımızın düşman çizmeleri altında, hatta onun askeri olması, onun her türlü hizmeti altında çalışmasının bir sonucudur. Bu eylem bir de bu yönüyle buna yüzseksen derece terstir.

"Yaşam iddiam çok büyük" dikkat çekici yan bunu ikinci kez tekrarlıyor olmasıdır. "*Anlamlı bir yaşamın ve büyük bir eylemin sahibi olmak istiyorum."* Anlamlı bir yaşamın büyük eylemlilikle bağlantısı vardır. Sizlere bunu sürekli söylüyorum. Evet sizler anlamlı bir yaşam istiyorsunuz. Fakat yaşamın anlamlı ve ciddi olabilmesi için de çabanın büyüklüğü gerekir.

Nedir büyük eylem?

Örgütlü yaşam! İdeolojik-politik yetkinleşme! Tarz, üslup, tempo sahibi olmak! Askeri olarak dönem taktiğine sahip olmak! Bütün bunlar oldu mu büyük eylemin sahibi olursun. Öyle hedefi belli olmayan, partinin maddi imkanlarını savuran, beş-on şehitle birlikte düşmanı vurup vurmadığı beli olmayan eylem büyük eylem değildir. Büyük eylem Zilan yoldaşımız da anlamını bulmuştur. Büyük yaşamın karşılığı, büyük eylemdir. *"Yaşamı ve insanları çok sevdiğim için bu eylemi gerçekleştirmek istiyorum"* kesinle böyledir. "Sevgim kurumuştur, artık sıkılmışım" bırakalım bütün insanları, birlikte çalışması gereken yoldaşlarına karşı sevgisi, saygısı, hürmeti yok, hatta doğru çalışması yok. Kendini mi, düşmanı mı, içindeki putları mı yaşamak istiyor belli değil. Keyfi, bireyci, yetmez anlayışlar, bu eylemin sahibi kişilikler karşısında afedilmezdir.

Açık söylüyorum: Eğer bu yoldaşıma bağlı kalacaksam, yaşamla bu kadar oynayanların, yaşama saygı ve sevgisi olmayanların yaşamla eylem arasındaki doğru, ideolojik, örgütsel, siyasal çalışma ve parti tarzları arasındaki bağı kuramayanların PKK'de bulunmaları bir hakarettir. Eğer bizim böylesine kutsal değerlere bağlılığımız olacaksa mutlaka çıkarmamız gereken sonuçlar olmalıdır. Biri saç tellerinden, ayak topuklarına başka bir şeyi kalmayacak kadar kendini kutsal özgürlük ateşinde eritecek, sen ise utanmadan, sıkılmadan partinin birçok değeri ile istediğin gibi oynayacaksın; eylem anlayışın sakat, örgüt anlayışın sakat, taktik anlayışın sakat, çalışma tarzınla yaşama saygısızsın, küskün, moralsiz, iradesiz olacaksın ve ondan sonra parti içinde bulunacaksın! Bunlar aslında insanlık için en kötü olan intiharı temsil ediyorlar, intiharı tercih ediyorlar ve bize de intiharı dayatıyorlar. Bu, düşmanın intihar eylem anlayışıdır. Düşman ideolojisi, düşman kişiliği, düşman tarzıdır. Düşman adına mevcut kişilikleriniz partiye karşı bir intihar saldırısı içinde. Zilan yoldaşın büyüklüğü burada. Buna karşı ölümcül darbeyi vurmasını, bu büyük ustalığı, bu büyük yiğitliği göstermesi gerektiğini dayatıyor. Bu yoldaşımız az çok parti gerçekliği içinde neyin ne olduğunu yorumlayabiliyor. Bu kadar büyük değerler birikimini parti içinde savaştırmak olağanüstü bir şey.

Bana yazılan mektup benim için cevabını gerektiğinde binlerce sayfa karşılıkta bulabilir, ama bu yetmez. Bu yoldaş bütün PKK'lilere söz veriyor. Bütün şehitlere, bütün savaş ve cephe güçlerine, bütün zindandaki yoldaşlara, bütün insanlığa bağlılığını ifade ediyor. Hepsine layık olmaya söz veriyor. Bunun karşılığında sizlerin de bazı sözlerinizin olması gerekir. Ben gücüm oranında layık olmaya, gereklerini yerine getirmeye çalışacağım. Fakat sizler kendi adınıza acaba ikiyüzlülüğe düşmeden bir şeyler yapabilecek misiniz?

Ayrıca kadına, partiye ve halka hitaben de değerlendirmeleri var. Peki sizler nasıl cevap vereceksiniz? Dediğim gibi, en fazla iki yıl savaşmış ve partimizin en militanca savaşçısı durumuna gelmiş. Bu yoldaşımız kendi gerçekliğini böyle kanıtlamıştır. Peki sizler kendi gerçekliğinizi nasıl kanıtlayacaksınız? Ben gereklerini yine yerine getiririm. Zaten benden fazla bir şey de istemiyor. *"Çünkü sen her şeyi yaptın ve bizim canımızla bile karşılık vermemiz mümkün değildir. İsterdik daha fazlasını yapmayı"* diyor. Ben daha fazlasını yaparım, yapıyorum da. Amansız yaparım. Bunu fazla burada dile getirmeme gerek yok. Değindiği bütün hususlarda bir kez daha derinlik, bir kez daha anlayış gücü, örgüt gücü, eylem gücü, bir kez daha kadını geliştirme gücü, özgürleştirme gücü, sevme gücü, sevdirme gücü bende sınırsızdır. Bunu çok yerinde taktiklerle yaptım veya müthiş bir yetenekle gerçekleştirebildim. Fakat sizler adına üzülüyorum, daha doğrusu endişeliyim. Şimdi burada Zilan yoldaş sadece düşmanı kahretmiyor, Türkiye'nin faşist ortamını şoke etmiyor, aynı zamanda sizler de biraz şoke oldunuz. Şoke olmayanlarınız varsa o zaman insanlıkla ilginizin olmadığını gösterir. Böyle bir büyüklük karşısında sarsılmayan, iliklerine kadar titremeyen, anlam veremeyenin PKK'liliğinden, yurtseverliliğinden, militanlığından ve hatta insanlığından kuşku duymak gerekir. Kuşku duymakla kalmam bundan sonra bunu temel ölçü alırım ve ona göre yargılarım. Halklarımızın, insanlığın kutsal değerleriyle kimseyi oynatmayız. Savaşan kişilik, eylem neredeyse biz de oradayız.

Komutan Zilan yoldaştır.

Emir erleri de bizleriz.

"Kendi yaramaz-yetmez, gafilce, korkaça, örgütsüzce, plansızca, moralsizce yaklaşımlarımızla" boşa çıkardık demek büyük bir yetmezliktir. Bu yoldaşımızın, bu eylemine karşılık elbette ki, cevaplarımız bunlar olamaz. Varsa bir saygı, bir bağlılık gücü, varsa bir söze sözle bir karşılık verme gücünüz, varsa yaşadığınız sefalete bir son verme kararlılığınız ancak böyle kanıtlanabilir.

Neden ben bu kadar ayakta duruyorum? Tabii ki, bu kadar şehide büyük sözlerim olduğu içindir. Beni bu kadar ayakta tutan başka ne olabilir ki! Evet beni ayakta tutan şehitlerdir. Ondan sonra halkın istemleridir, talepleridir. Düşmana olan intikamdır. Bir insanı ancak bunlar ayakta tutabilir. Eğer bunlardan yoksunsanız, bu bahsettiğim durumlara düşmekten dola-

www.serxwebun.com

yıdır. Yalnız bu şehide bağlılık bile bir insanı büyük bir direnişçi olarak ayakta tutabilir. Bu çok açık değil mi? Her gün söz vereceksiniz, "yine dayanamadık, ayakta duramadık, bozulduk, bölündük, parçalandık, kaybettik" demek, böylesine büyük bir kişilik karşısında utanmazlıktır.

Acaba söz verme gücünüz var mı? Erkeklere yaklaşım içinde bunu söyledim. Erkeklik manevi anlamda, bir cinsel varlık olmaktan öteye moral bir değer olarak söze daha fazla bağlılık anlamına gelir. Bu temelde erkekliğinizi Zilan yoldaşın kadınlığıyla karşı karşıya getirin; en kadıncıl bir durumu yaşayanın sizler olduğu ortaya çıkar. Benim bu öngörüm aslında doğrulanıyor. En yiğit bir davranıştan ve erkeklikten bahsedilecekse aslında böyle kanıtlanıyor.

Eleştiriler daha çok sizleredir. Zorlanacaksınız, zaten zorlanıyorsunuz. Bu yoldaşa söz verecek, işlerlik, yaşam gücü kazandıracak düzenlemeyi gerçekleştirmek gerekiyor. Bu yoldaş, *"ben direnişin sembolü olmak istiyorum"* diyor. Sizler ayaktasınız ve imkanlarınız daha fazladır. Gerçek eylemlilik budur. Büyük yaşamın sahibi olmak budur. Bütün bunlar en çok da sizlere gerekli. Bunun gereklerine sahip olmazsanız bir gün bile sizi yaşatamayız. Kendinizi partiye, bana dayatamazsınız.

Çağrıları, mektupları birer manifestodur ve gereklerini yerine getireceğiz. Büyük değerlere bağlı militanlar olarak yaşayıp ve eylemin sahibi olarak büyüklüğünüzü kanıtlayın ki, kimlerle yürüdüğümüzü bilelim. Zaten öyle fazla yüksek değerlerle savaşanlar yok. Onun için düşmandan önce ilkin sizleri hal etmemiz gerekiyor. Bu anlamda Zilan yoldaş, benimle en iyi yürüyen ve bunu gerçekleştiren bir yoldaştır. Bununla çelişmek, bununla oynamak olmaz.

Tekrar vurgulayayım ki, halkın yakın süreçte zafere ulaşması gerektiğini belirtiyor. PKK'nin artık zafere doğru aktığını, önderlik çalışmasının artık zaferi yakınlaştırdığını söylüyor. Bunlar, boşuna söylenmiş sözler değildir. Bunlar emirdir. Bunlar, benden tutun, hepinize kadar günlük olarak yerine getirilmesi gereken görevlerdir, emirlerdir. Şimdi biz bu emirlerle, talimatlarla oynamamalıyız. Değerlere bağlanmak biricik namus-şeref sözümüz olmalıdır. Eğer sadece bu temelde sözümüze bağlı olursak, dünyanın da bir araya gelip yapacağı yardımla kazanamayacak olan bu halk söze bağlılığımızla kazanabilir, kazandırır. En büyük yardım bu söze bağlı olarak yaşamaktır. Halkın zaferi gerçekleştirmek isteniliyorsa, en çok muhtaç olduğumuz yardım bu sözün gereklerini yerine getirmektir. Siz partililer, halk ordusunun gereklerini yerine getirdikçe, bu halkımızın cesaretini artıracaktır. Bu aynı zamanda bütün insanlık dostlarının savaşımızı anlaması ve ona bağlanması anlamına gelecektir.

PKK'nin böyle yüzlerce şehidi vardır, yine özgür kadın şehidi vardır. Nitekim insanlık ekmek-su kadar bunlara muhtaçtır. Ama neredeyse unutulacaklar, unutulmamaları için, emperyalizmin tanınmaz hale getirdiği, insanlık yaşamında bir umut, bir ışık, yeni bir diriliş olmaları için bizim bu sözümüzün gerçekleşmesi parti içinde ve halkımızın ulusal kurtuluş savaşında başarılması gerekiyor. Emperyalizminde yardımıyla bu yoldaşımızın, bu değerimizin düşük gösterilmeye çalışılmasının anlamı buradadır. Sadece Türk faşizmi değil, emperyalizmin yaşamın üzerindeki büyük tahribatını da insanlık direnişiyle karşıladık. Belki bunun için tam mücadele vermedik, istediği gibi yazıp-çizemedik, ama böyle olduğu çok açık.

Zilan yoldaşı bir insanlık şehidi olarak insanlığa taşırmamız gerekiyor. Partinin zaferini gerçekleştirerek, halkımızın insanlık ailesi içerisinde hak ettiği yerini alarak ve bunu altın harflerle yazarak kanıtlamamız gerekiyor. Bu kadar büyük tarihi, kutsal şehitler ve partimiz içinde buna benzer muazzam değerler var. Peki bütün bu görkemli değerler partimiz içinde olurken, diğer taraftan yaşanan bu sığlıklar ve yetersizlikler ne anlama geliyor? Adeta düşman adına kendini dayatan intihar eylemleri, kişilikleri ve tutumları var. Yine tarz, tempo, üslup, muazzam gerilikler olsa olsa düşmana güç veriyor. Sizler ancak ve ancak kendinizi büyük bir direniş içinde kanıtlayabilirsiniz. Hiç sağa-sola yalpalanmadan, şuraya-buraya nedenlerini bağlamadan bir kazandıran tarz içinde olmak gerekiyor. Çünkü Zilan yoldaş eyleminde açıkça bunu dile getiriyor. Bana verecek sözünüz varsa, yine özgür kadına verilecek bir söz varsa, ki bazıları severiz, kadın istiyoruz derler, o zaman bu söze göre olsun. Benim şimdi ne demek istediğimi daha iyi anlıyorsunuz. Özgür kadın kendini böyle yaratmak istiyor. Özgür kadına istemine nasıl bir partililikle, nasıl bir örgütlülükle, nasıl bir savaşçılıkla, nasıl bir sevgi-saygı, nasıl bir zafer anlayışıyla karşılık verilir? İşte Zilan yoldaşın eyleminde bütün bunlar parlak bir biçimde tanıma kavuşturulmuştur. Şimdi ben buna mı bağlanacağım, yoksa sizlerin ne idüğü belirsiz bazı istemlerinize mi? Benden ne istiyorsa layık olacağım. Bana başka bir şey dayatamazsınız ki! Kadının da, erkeğin de nasıl büyük bir yaşamın sahibi olması gerektiği açığa çıkmıştır. Nasıl bir yaşam ve sevgi isteniliyorsa açığa çıkarılmıştır. "Yok bunlar sıradan olaylardır. Bizim de kendimize göre bir yaşam anlayışımız var" derseniz, bundan kuşku duyarım. Çünkü düşmanı sarsan, yerle bir eden eylem ve PKK anlayışı budur. Oysa sizlerin eylem anlayışı düşmana güç vermiştir. O zaman gidin başka yerde kendi örgütünüzü kurun, ama PKK içinde yaşamayın. Biz böyle olmaya karar vermiş ve bu kararı müthiş eylemimizle kanıtlamak isteyenleriz. Militanlar topluluğuyuz. Böyle olmaya baş koymuşuz. Bütün yüreğini, coşkusunu, azmini, bilincini koyanlar var. Yoksa ben neden sizleri kabul edeyim. Israrla kendinizi dayatırsanız, o zaman sizler karşı cepheden, intiharvari cepheden geliyorsunuz denilir. Ve savunmaya gececeğiz. Değerlerimizi bütün bu anlayış ve tutumlara karşı savunacağız. Çirkin, örgütsüz, moralsiz, eylemsiz, bunalımlı, plansız, bireyci, keyfi, kendinden vazgeçmiş, düşmanı gözüne kestirmeyen, tarihini doğru anlamayan, zafere inanmayan, zafer coşkusuyla tutuşmayan kim varsa saflarımızda, kim bizlere doğru yaklaşmıyorsa ona "dur" diyeceğiz. Sen düşmanın dolaylı ajanısın diyeceğiz.

"Ben de böyleyim" diyor, o zaman defol git deriz. Çünkü yiğitler var, onların yolunu açalım. Yoksa bu yiğide yazık olacak. Hakkını kim verecek? Bu yaklaşımlarınızla hakkını mı vereceğiz? Hakkını vermezsek sizlerin suç ortağı olacağız. Buna hiçbir kuvvet beni zorlayamaz. Yiğitlerin adına toz kondurtamam. Ben bunu defalarca söyledim ve tekrar söylüyorum. Size her türlü hizmeti yapayım, ama bu yüce değerlere anılarına bağlı olmanın gereklerini aşındırmayın. Bu yoldaşlarımızın anılarını zedeleyecek tutum ve davranışlara girmeyin. Sizlerden fazla bir şey istediğimiz yok. Biliyorsunuz, tarihte kıblegahlar, kutsal maabetler ve onların içinde kutsal tanrı veya tanrıçalar vardır. Onların ardılları, onların mensupları uygun günlerde gidip bu maabetlere kapanırlar, secde ederler, yalvarır-yakarırlar, "af et" bizi diye. Böyle yoldaşlar öyle yoldaşlardır. Bir mabedete gider gibi huzurlarında eğileceksiniz, secdeye kapanacaksınız, af dileyeceksiniz ve güç alıp kendinizi temiz kılacaksınız.

5 Temmuz 1996

Zilan ve büyük İnanç eylemi

Kani Yılmaz

Sömürgeciliğin ve eski yaşamın adeta hiçleştirdiği Kürt kadını, Kürdistan özgürlük mücadelesinde sadece yerini almakla kalmıyor; Başkan APO'nun büyük emeği ve desteği ile halkımızın kaderini çizen bu tarihsel çıkışta, öncülük yapıyor ve gelişmelere damgasını vuruyor. Berivanlarla, Zekiye ve Azimelerle, Beritan ve Ronahilerle ve daha onlarcası ile yaratılan kadın yüceltme geleneğine, ülkemizin anlamlı bir coğrafyası olan Dersim'de soylu bir halka daha eklendi.

Ulusumuzun ve partimizin onurlu evladı, ARGK'nin yiğit gerillası **Zilan** (Zeynep Kınacı) heval; önderliğe, vatana, ulusa, parti ve insanlık değerlerine ve yaşama bağlılığın ne anlama geldiğini gerçekleştirdiği bu büyük eylemi ile bütün insanlığa haykırdı.

Bu soylu eylem hem ciddi bir uyarı ve hem de açık bir çağrıdır. TC devleti ve destekçileri bu uyarı üzerinde düşünmeli, verilen mesajı doğru almalıdırlar.

Yine halkımız ve dostlarımız, özgürlük mücadelesinin bütün fertleri ve en çokta Kürt kadını ve öncüleri, çağrının anlamı üzerinde durmalı, yüklediği sorumluluğu ve verdiği görev emrini kavramalıdırlar.

Bu sıradan bir eylem değildir.

Geçici bir öfkenin sonucunda kararlaştırılmamıştır.

Esasen "çok" asker öldürmeyi de amaçlamıyor.

Bu eylem tam bir inanç yoğunlaşmasının ve bilinçli bir tercihin sonucudur. Şiddet içerdiği kadar barışçıdır. Ölüme yol açmasına rağmen, kesin bir yaşam eylemidir. Ve kuşkusuz herkesin harcı değildir, kelimenin tam anlamı ile bir kahramanlık eylemidir.

Bir Kürt kızı; Kürt halkının haklı özgürlük çığlığını insanlığa taşımak için, TC'nin zulmünü teşhir etmek için, Kürt halkının ölmediğini ve neler yapabileceğini TC'nin destekçilerine göstermek için, bedenini param parça ederek köprü yapmıştır.

Sorulması gereken sorular şunlardır:

Bir halk nasıl bu noktaya gelir?

Kendini feda etmenin bu şekli, hangi koşulların sonucudur?

Eğer bir halka bu kadar yüklenirseniz, elden ayaktan düşürüp, nefesini kesmeye çalışırsanız, yaşamına ve haklarına saygı göstermez ve onu bitirmek için hiçbir canlının kabul etmeyeceği uygulamaları dayatırsanız; o halkın ateş olup yağmasını ve infilak etmesini de göze alacaksınız. Kürt kızı Zilan'ın eylemini ve beslendiği koşulları anlamak isteyenler, PKK'nin çıkış nedeni olan TC sömürgeciliğine ve onun kanlı tarihine bakmalıdırlar. İnkar ve imhanın bu kadar iç içe geçtiği bir zeminde, halkımıza ve onun öncülerine başka seçenek kalmadığı kesindir. Bugün ülkemizin, bu eylem de içinde olmak üzere tarihin çok az tanıklık ettiği fedakarlıklara sahne olması bundandır.

Hepimiz biliyoruz ki, Kürdistan'da özgürlük mücadelesi kolay iş değildir. Dengeleri etkileyen, bölgenin statükosunu zorlayan bir meseledir. İlgilenen çok olan, binbir hesabın yapıldığı bir sorundur. İhanetçisinin az olmadığı, kendini çok ucuza pazarlamaya yatıranların bol bulunduğu bir halk gerçekliği içinden geliyoruz. "Sessizliğin" ve mutlak anlamda sağlandığına inanıldığı bir coğrafyada ve dönemde, kadını-erkeği ile topyekün dirilişin sağlanması hem karşı yönelimin çok kuralsız olacağını ve hem de mücadelenin çok zorlu geçeceğini daha baştan gösteriyordu.

Bir de bütün bunları, PKK'nin ilk çıkışında hemen hemen herkesi hazırlıksız yakalamasını, inanılması-düşünülmesi mümkün olmayanı başarmasını, bölgede rastlanmayacak bir mücadele anlayışını geliştirmesini de eklerseniz, hem TC'den ve hem de uluslararası destekçilerinden gelen saldırı ve provokasyonları anlamakta zorlanmazsınız. Mücadelenin özgün özellikleri ve halkı sıradan çağrılarla değil, örgütleyerek ve geleceği ifade eden amaçlar etrafında mücadeleye çekmesi, düşmanı çılgına çevirmek için yeterli nedenlerdir.

Kuşkusuz bunlar içinde en inanılmaz olanı; Ortadoğu gibi mutaasıp bir bölgede ve Kürdistan gibi kadının yok sayıldığı bir toplumda, onbinlerce kadının, savaşarak, komutanlaşarak, örgütleyip yöneterek mücadelede yer almasıdır. Bu olağanüstü bir durumdur. Bunun sağlanmasında da Başkan APO'nun özel çabası ve emeği belirleyicidir.

İşte Zilan heval bu gerçeklerin ve bu emeğin bilinçli ve kararlı bir ürünüdür. Genelde özgürlük mücadelesini ve özelde kendi eyleminin sorumluluklarını ve yaratacağı sonuçları çok iyi bilmektedir. Ülkemizde tarih yapıldığının ve kendi kuşağına ağır yükler yüklediğinin farkındadır. Sürecin ne kadar hassas olduğunu belirlemiş, eylemin zamanlamasının önemini görmüştür. Bütün bunlar net ve açıktır. Parti Önderliğine, partiye ve halka bıraktığı ve tarihi birer vasiyet olan çağrılarında, bütün bunları görmek mümkündür.

Kendisi bu onurlu mücadelede, hiçbir ikircilik göstermeden, bir inanç rahatlığı ve özgür geleceğin kesinliğine olan güveni ile kendini feda ederken, düşmanı dize getirmek için fedakarlıkların zorunluluğuna da işaret etmiş oluyor. Doğrultuyu göstermiş oluyor. Dost, düşman herkese; halkımızın ve öncülerinin, eski yaşama dönmektense neleri göze alabileceğini göstermiş oluyor.

Cesaretin, engin halk sevgisinin ve mücadele değerlerinin zirvesi olan bu kahraman Kürt kızının, eyleme hazırlanırken kaleme aldığı mesajlarındaki mütevazilik, "Ölüme" koşarken bile önderliğe, halka ve şehitlere layık olabilmenin kaygısından başka bir şey düşünmemesi, gerçekten bizi sarsması gereken bir hususdur. Yaşamın küçücük kırıntılarını yitirmemek için çırpınıp duran ve mücadele saflarında bencillikten kurtulamayan ve hatta yaşadığını sananları utandırması gereken bir hususdur. Derin derin düşündürmesi gereken bir hususdur.

Eylemin daha farklı boyutları da vardır.

Zilan hevalin eylemi; Parti Öndeliğimizin TC ve dostlarını çok ciddi olarak uyardığı, tahammül sınırlarının zorlandığını belirtiği ve "her Kürdün canlı bir bomba olduğunu" hatırlattığı bir dönemin hemen ertesine denk geliyor.

TC ve dünya basınında "Şok eylem", "Bu bir başlangıç mı?" Sözlerinin manşetlere çıkarılması, şaşkınlık ve korkuyu birlikte yaşadıklarını gösteriyor.

Uyarıları dikkate almayanlar, doğal olarak sonuçlarına da katlanacaklardır.

Unutulmamalı ki, tek tek birey veya gruplar için çaresizlikten söz edilebilir. Ama örgütlü bir halk için, savaşan bir halk gerçeği için, çaresizlik ve çözümsüzlükten söz edilemez. Bütün siyasi çözüm çağrılarına rağmen, hâlâ bunun ayırdına varamayanlar için, Zilan yoldaş ve eylemi en canlı kanıttır.

Diğer bir boyutta, bu kahramanlık çıkışının Dersim'de gerçekleştirilmiş olmasıdır. Çünkü TC, Kürdün dirilmemek üzere, buradaki "son" isyanla gömüldüğüne inanıyordu. İşte bu eylemle TC devletine, 1938 katliamının unutulmadığı ve hesabının sorulmaya devam edildiği hatırlatılmıştır. Bedenlerini uçurumlardan atarak parçalayan Kürt kızlarının, Zilan yoldaşın şahsında dirilip intikam aldığı haykırılmıştır. Dersim'in bitmediği, bitirilemeyeceği belirtilmiştir. Ve aynı zamanda Nuri Dersimi'nin çağrısına ve Seyit Rıza'nın darağacında dile getirdiği vasiyetine cevap verilmiştir.

Mücadele tarihimizin hassas günlerindeyiz.

TC imhada ısrar ediyor. Batı, Kürt ihanetini eğer gücü yeterse başımıza bela etmeye çalışıyor. TC ve hainlerin gizli görüşmeleri tek tek açığa çıkarılıyor.

İşte böyle bir dönemde, kahraman Kürt kızı Zilan yoldaşın eylemi, hepimize ve özellikle de ülkede, ülke dışında yaşayan Kürt kadınına, taşınması mutlaka gerekli bir sorumluluk yüklemiştir. Çünkü bu eylem görevlere sahip çıkma emri, nöbeti daha güçlü devralma talimatıdır. Biliyoruz ki, bedeni ile bir ilk'e damgasını vuran Zilan yoldaşa bağlılık, tek kelime ile geceyi gündüze katarak çalışmaktır. Büyük mücadele yıllarına hakkını vermektir. Boşa geçirilecek tek saat, tek dakika bu görkemli anıya yapılabilecek en büyük saygısızlık olacaktır.

Kuşkusuz tarihimiz, halkımız ve özgürlük mücadelesi, daha ilk günden onu bağrına basmış ve şahadet gibi en anlamlı yeri kendisine vermiştir.

Halkımıza ve insanlığa adanmış bu soylu yaşam ve onun eylemi karşısında saygı ve bağlılıkla eğiliyoruz.

www.serxwebun.org

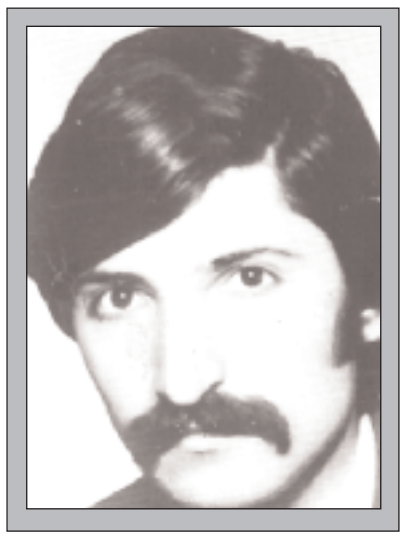
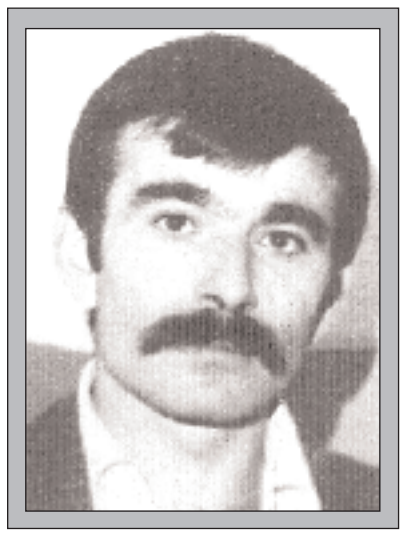
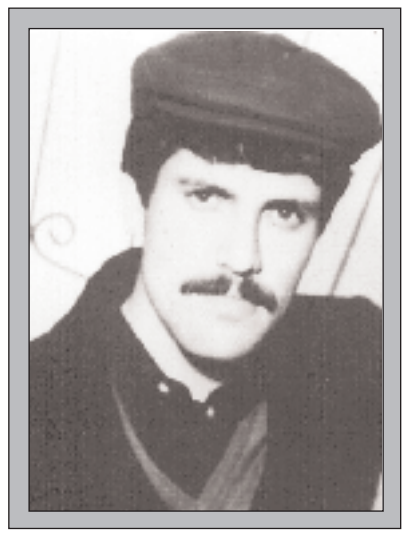
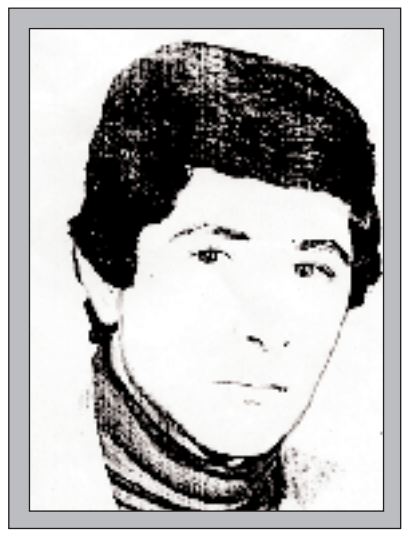

BAŞARDIK BAŞARDIK ONBİNLERLE, YÜZBİNLERLE...

● *Baştarafı 1. sayfa*
amansız zorunluklarına tarihsel bir yarar olmasında gizlidir. Daha sonraki yıllarda gerçekleştirilen atılımlara güçlü, tarihsel ve eşine ender rastlanılır zenginlikte bir dayanak olması da bu öneminden ileri gelir.

Düşmanın bütün silahlarıyla yüklendiği bir mevzide, çıplak bedenleri ve çelikten iradeleri dışında, hiçbir silahları olmayanların zaferler yaratması açık ki, kolay değil ve sıradan bir çabayla da başarılamaz. Ancak tarihin kanıtladığı bir gerçek daha vardır ki, o da Hayri'nin örgütleyici kişiliği, Kemal'in büyük eylem adamlılığı, Akif'in kararlılığı ve Ali'nin çoşkulu savaşkanlığı karşısında hiçbir güç dayanamazdı. Ve insanlık adına hiçbir çıkış imkansız görülmezdi. Zira onlar, Ho Chi Minh'in ***"bağımsızlıktan ve özgürlükten daha değerli hiç bir şey olamaz"*** sözünü şiar edinmiş. Önderliğin ***"devrimci iradenin aşamayacağı hiç bir engel yoktur"*** sözüyle yola çıkmış ve üçbin yıllık ihanet duvarlarını yerle bir etmek için and içmişlerdi. Soylu değerler uğruna savaşmak da işte burada ifadesini buluyordu. ***14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu eylemi*** bu anlamda başarılamaz görünenin başarılmasının adı oluyordu. Hiç şüphesiz Hayri'nin ***"ölüm orucuna başlıyorum"*** sözcüklerinde dile gelen tarihsel eylemini yaşamayanlar için anlamak kolay değil. Hele bugünlere hangi büyük emeklerle gelindiğini kavramayanlar açısından bu çok daha zordur. Ancak yine o sürecin irdelenmesi günümüzde yaşadığımız tarihsel eylemliliğimizle bağlar kurmak açısından belli bir fikir verebilir.

Amed zindanında ölümlerle yaratılan yaşam

Ekim Devrimi'nin yetiştirdiği en büyük şairlerden biri olarak tanınan ***Sergey Yesenin***'in intiharı ardından Mayakovski "***bu dünyada ölmek güç bir şey değil, bir hayat kurmaktır asıl güç olan!..***" diye yazmıştı. Amed zindanında ise, yaşamak güç olduğu gibi ölmek ise, izne bağlıydı ve o da yoktu. Hatta ölümü düşünmeye bile izin verilmiyordu. Zira ölümde bile yaşamın belirtileri, nüveleri vardır. Yaşamda ise her an tekrarlanan ölümün kendisi…

Dışarda öncü, geçici geri çekilme ve toparlanarak daha güçlü bir temelde ülkeye dönme hazırlıklarını tamamlama sürecini yaşıyordu. Halkımız geçici de olsa önderliksiz kalmış ne yapacağını, nasıl yapacağını bilmez durumdaydı. Zaten 12 Eylül faşizmi silindir gibi kitlelerin üzerinden geçmiş ve tam bir ***"suskunluğu ve boyun eğmeyi"*** egemen kılmıştı. Bu süreçte halkımıza dayatılan adeta yeniden bir imha hareketidir. Ve bu amaçla binlerce insan zindanlara tıkılmış, yüzlerce insan katledilmiş, yüzbinler işkenceden geçirilmişlerdi.

Zindanlarda ise, öncü ve kadroları şahsında halkımız yeniden imha sürecine alınmak isteniyordu. Bu amaçla zindanlara dayatılan uygulamalar, ne Haydari, ne Saygon ve ne de Nazi kamplarını aratıyordu. TC faşizminin önünde engel olarak gördüğü her şeyi ise dize getirdiğini sandığı bir dönemde, zindanlarda yükselen soylu direniş onu adeta çılgına çeviriyordu. Amed zindanında işkence, vahşet, insan çığlıkları birbirine karışıyor. Adeta tarihle hesaplaşılıyordu. Teslimiyet ve ihanet bütün iğrençliğiyle kendini her gün biraz daha dayatırken, buna artık bir "dur demek" tarihsel bir zorunluluk olarak kendini hissettiriyordu.

Çağdaş Kawa ***Mazlum Doğan*** yoldaş, bu tarihsel zorunluluğu en önce farkeden ve bunun nasıl gerçekleşebileceğinin yolunu gösteren çıkışın kendisiydi. Mazlum Doğan yoldaşın eylemiyle zor olanın ilk adımı atılmıştı. Tıpkı Dehak'ın kafasına inen Demirci Kawa'nın özgürlük balyozu gibi, Mazlum yoldaşın şahadeti de "çağdaş" Dehak'ların beynini parçalayan, onların hiç beklemedikleri bir anda vuran bir balyoz etkisi yapmıştır. Mazlum yoldaşın tarihsel eylemi zindan vahşetini engelleyememişti. Ama bu eylem teslimiyet ve ihanete karşı bir direniş kıvılcımı, parti, halk, devrim ve insanlık değerlerini sahiplenmenin karşı konulmaz amansız çağrısıydı. Bu çağrıya yanıt olmakta gecikmeyenler de ***Ferhat Kurtay, Necmi Öner, Eşref Anyık ve Mahmut Zengin*** yoldaşlar oldu. Mazlum yoldaşın alevlendirdiği özgürlük kıvılcımı Dörtler'in bedeninde bir meşaleye dönüşmüş, ancak buna rağmen vahşet; dayatılan teslimiyet ve ihanet durmak nedir bilmiyordu.

Belli ki, ölüm tanrıları daha fazla can istiyorlardı. Ahura-Mazda küsmüş, Mitra kahrolası bir sessizlik uykusunda ve ferman Ehriman'ın kötü emellerine mazhar kalmıştı. Öyle bir adım atılmalıydı ki, yer yerinden oynasın, Mitra'yı gaflet uykusundan uyandırsın ve Ahura-Mazda'yı barıştırsın, kendi soyundan ateşin ülkesi medyanın çocuklarıyla… Bu adımı ise ancak, ***Dyokes*** kadar örgütleyici, ***Von Giap*** kadar güçlü komutanlar, ***Brune*** kadar kararlı ve ***Herakles*** kadar savaşkan kişilikler atabilirlerdi. Zira büyük eylemlerin adamları en az eylemin kendisi kadar büyük olmalıydı…

Tarihin yazdığı an 14 Temmuz 1982

Amed zindanında üçüncü bir alternatif bırakılmamıştı. Ya direnerek şahadetler pahasına zulmün kalesi yerle bir edilecek, ya da boyun eğilerek en iğrencinden bir teslimiyet ve giderek ihanete saplanılacaktı. Çünkü faşist-sömürgecilik savaş tutsakları şahsından bir halkın umudunu yok etme, insanlığı soysuzlaştırma ve alçaltma vahşiliğinden vazgeçmek bilmiyor, insan olarak yaşamın en sıradan bir emaresine bile fırsat vermiyor, tahammül edemiyordu. Bu koşullarda bırakalım bir partili, bir yurtsever, bir devrimci olarak yaşamayı, çok sıradan bir yaşamın bile olanakları kalmamıştı. Bütün bunlara sessiz kalınması durumunda ihanetten kurtuluşun mümkün olmayacağını bilen direniş önderlerimiz ***Mehmet Hayri Durmuş ve Kemal Pir*** yoldaş, bir bütün insanlığa haykıracakları anla buluşmaktaydılar.

Ve işte bir mahkeme!

Ve işte bir soluklanma anı! Ki, bu tarihin sunduğu bir şanstır. Dahası bir fırsattı. Hayri yoldaş, birkaç gündür ısrarla kaldırdığı elini, bir kez daha kaldırdı. Artık mahkeme heyetinin ve yargıç Emrullah Kaya'nın engelleme bahanesi kalmamıştı.

"Gel Hayri" dedi. Ardından:

"Ne diyeceksin?" diye sordu.

Yaşamın anlamını yitirdiği an ve ölüme merhaba

Hayri yoldaş arkadaşların arasından yürüdü. Çukura kaçmış, ama inanç ve güven muştulayan gözleriyle yoldaşlarını süzdü. Tam da çağlara damgasını vuran komutanlara yaraşır bir kararlılıkla yürüdü. İlk komutu o verecek, tetiğe ilk o dokunacaktı. O artık bir Spartaküs'tü. Emrullah Kaya ise lanetli Neron. O'nun "öldür" işaretine karşı Hayri Durmuş yoldaş, Spartaküs'ün Roma arenalarında Neron'un öldür işaretine kılıcını hırsla, inançla sallamıştı.

O sözüyle çağlar üzere
Bastille'den Amed'e isyan
ateşini yakmıştı."

"…Biz şimdiye kadar duruşmalarda sizlere çoğu kez, bize yapılanları yer yer anlattık. Bunların hiç birisine çözüm getirilmedi. Şimdi de çözüm getirileceğine inanmıyorum. Çünkü yargılanmamız politik tavırlı olarak yapılmaktadır. Bize yönelik olan politika devlet politikasıdır. 12 Eylül'den sonra, cezaevinde geliştirilen askerleştirme politikası tamamen kişiliksizleştirme ve ihanet ettirme politikasıdır. Biz burada düşüncelerimizi size karşı savunduğumuz için akla gelmeyecek işkence ve baskılara maruz kalıyoruz. Şimdiye kadar birçok şeyi sineye çektik. Salt düşüncelerimizi savunalım diye. Ama artık bu da elimizden alınıyor. İhanet önümüze konuluyor. Zaten Mazlum bunu protesto etmek için yaşamına son verdi. Ferhatlar bu uygulamaları protesto etmek için kendilerini yaktılar. Bizim artık yargılanmamızın bir anlamı yok. Bunun için ölüm orucuna giriyorum."

Hayri yoldaşın bu tarihsel eylem kararına yüce enternasyonalist ***Kemal Pir*** ve ardından ***Ali Çiçek*** ve ***Akif Yılmaz*** yoldaş da aynı bilinç ve kararlılıkla açıklamayı yapıyor ve böylece 14 Temmuz'da başlatılan, ***Büyük Ölüm Orucu***'na, halk ve mücadelesiyle tarihimizde yeni bir direniş sayfası açmak üzere başlamış oldular.

Akşam mahkemeden dönüldüğünde Hayri yoldaşın çoşkusu yatağına sığmaz asi bir ırmak gibi kabarmıştı. Sabırsızlanıyor. Kararlı gözlerle etrafını sözüyordu. ***"İşte eylemdeyiz, direnişi başlattık"*** dercesine heyacanlanıyor, bakışlarını hırs bürüyordu. Cezaevine varıldığında ilk işi büyük çoşkusunu yoldaşlarıyla paylaşmak oldu. Dördüncü kattan üçüncü kata ***"başardık, altı kişiyle başardık"*** mesajını ulaştırdığında görevinin geri kalan kısmını da tamamlamanın rahatlığını hissetmişcesine derin bir nefes çekti. Maratonun startı verilmişti. Gerisi mümkün olduğunca daha büyük mevzilerde hiç şüphesiz zindan kitlesinin bir yumruk gibi kenetlenerek, ortak iradi güce ulaşmasını sağlamaktı.

Zira Hayri yoldaş için önderler, kitlelerin gücünü ve kollektif iradesini ortaya çıkarmak için vardırlar ve bu başarıldığı oranda da görev yerine getirilmiş sayılırdı. Ama hiç kuşkusuz bir direniş önderi, bir örgüt militanı olarak Hayri yoldaşı, sadece bu özellikle sınırlı görmek haksızlık olur. Zira o çok daha büyük işler başarmak, çok daha tarihsel görevler yerine getirmek için kendisini hazırlamıştı. Onun içindir ki, şahadete erişeceğine yakın ***"ben öldüğümde mezar taşıma borçludur yazın"*** diye vasiyette bulunacaktı.

Yıllar sonra şiirlere dize, destanlara mısra, ölümsüzlük romanlarına konu olacak o gün; yani çağlar üzere Bastille'den Amed'e, 14 Temmuz, işte böyle yaratılıyordu. 14 Temmuz ki, Hayri Durmuş ve Kemal Pir yoldaşların önderliğinde Büyük Ölüm Orucu maratonunun ilk günü…

14 Temmuz kızıl bir şafaktı o gün Amed'de…

O Gestapo'lar, Esat'lar, o en iğrencinden işkence yönetimleri unutuldu mu sanki?…

Unutuldu mu Amed'in ölüleri, sakatları , hastaları?…

Unutuldu mu, en soylu direnişleriyle tarihe destan yazdıranlar?…

Unutuldu mu, Mazlumlar, Hayriler, Kemal Pirler, Akifler, Aliler?…

Alevler almış bedenleriyle Ferhatlar, Necmiler, Eşrefler, Mahmutlar…

Halkının kahramanları, tarihin şen çocukları unutuldu mu?…

Halkımızın kalbinde bir dönemler kanayan yara olan Amed'i, soylu direnişleriyle Kabe'ye dönüştüren evlatlarını, insanlık alemi nasıl unutabilir ki? Hele soylu kişilikleri, onurlu yaşamı, siyasal-ulusal kimliği yok etmekle görevlendirilen; bütün güzelliklere, iyiliklere, doğrulara düşman, işkencecileriyle, işkenceci başlarını hiç mi hiç unutmayacaktır, insanlık…

Dünyanın hiçbir yerinde görülmemiş en vahşi, en barbar işkencelere karşı, en soylu direnişleri sergileyenler, insanlık tarihine altın harflerle yazdırdılar adlarını… Onlar ki, rezaletin kol gezdiği bir toplumda geleceğin soylu temsilcileri olarak; cesaretin hükmettiği bir dönemde, özgürlük nakışları olarak geçtiler tarihe. Ve bu tarih, 15 Ağustos şanlı Eruh ve Şemdinli eylemliğiyle ülkemizin dağlarında, köylerinde ve her karış toprağında dalgalanmaya başladı. 1990-1991 serihildanlarında, 1992 Newroz ayaklanmasında. Dersim'de ***Zeynep Kınacı (Zilan)*** yoldaşın eyleminde, hareketli savaş hamlesinde ve yeni doğan her bebenin özgürlük çığlığında yeniden filizlendiler..

Ölümlerle yaratılan diriliş yaşayanların zafer çığlıklarını doğurdu

Bizler, onların onurla taşıdıkları direniş bayraklarını gururla taşıyabilme çabası içindeyiz. Onlara layık olabilme azmiyle dopdoluyuz. "***Teslimiyet ihanete, direniş zafere götürür"*** sloganı her zaman temel şiarımız olacaktır. Tıpkı her biri birer onur abidesi olan şehitlerimizin önderliğinde geliştirilen, 1981 Ocak, 1982 Mart-Mayıs ve Temmuz direnişlerinden sonra o direniş ruhunu yaşatmaya ahdetmiş savaş esirlerinin, 1983 Eylül, 1984 Ocak ve 1988 Şubat'ında geliştirdikleri direnişler; şehitlere sahip çıkmanın, onların gösterdikleri yolda yürümenin, sınıfsal ve ulusal kimliğe sahip çıkışın, insanlık onuruna verilen büyük değerin somut ifadesi olduğu gibi…

Ancak bu çetin savaşın seyri içerisinde yaşamın en düşkünlüğünü yaşam seçeneği olarak belleyenler de oldu. Kimileri her türlü umutsuzluğa karşı biricik varlıkları olan yaşamlarını feda ederek direnirken, dört duvar arasında; buna karşıt rezilcesine bir yaşam için bütün iğrençliklere dört nala koşanlar da çıktı.

Kuşkusuz bu da savaşımın bir gerçekliğidir. Ve böyle algılanmalıdır. Düşkün kişiliklerin olmadığı bir yerde yüce kişiliklerin değeri anlaşılmaz. Tıpkı teslimiyetin olmadığı bir ortamda direnişin bir anlam ifade etmemesi gibi…

Zaten Kürdistan devriminin kendisi de düşürülmüş kişiliklere karşı geliştirilen bir devrim değil midir? Dolayısıyla geçmişte olduğu gibi, gelecekte de kendilerini bir tas çorbaya satanlar, ihanetin iğrenç girdabında boğulanlar olacaktır. Ama onlar direniş saflarının daha da kenetlenmesini sağlayacak ve düşmana olan öfkemizi daha da kabartacaktır.

Soylu 14 Temmuz direnişinin 15. yıldönümünde bir kez daha ***"başarıyoruz,"*** hem de onbinlerle yüzbinlerle. İşte Hayri yoldaşın ***"başardık"*** dediği bu olmalı. Şahadetinden 14 yıl sonra bu sözünün anlamı daha iyi anlaşılabiliyor.

Fevzi Yetkin

www.kurdishstruggle.org

Zilan hevalin Parti Önderliği'ne mesaji

"Yaşam iddiam çok büyük. Anlamlı bir yaşamın ve büyük bir eylemin sahibi olmak istiyorum. Başkan APO önderliğinde yürütülen ulusal kurtuluş mücadelemiz çok yakında zafere ulaşacak ve mazlum halkım dünya insanlık ailesi içerisinde hak ettiği yerini alacaktır."

1972 Malatya merkez doğumluyum. Adım Zeynep Kınacı'dır. Aslen Malatya merkeze bağlı Elmalı köyündenim. Çevrede Mamureki aşireti olarak tanınırız. Malatya İnönü Üniversitesi Rehberlik ve Psikolojik Danışmanlık Bölümü'nden mezun oldum. Saflara katılmadan önce Malatya Devlet Hastanesi'nde röntgen teknisyeni olarak çalışıyordum. Evliyim, eşim Amed'in Eğil ilçesine bağlı Xlıya köyündendir, kendisi de üniversiteden aynı bölümden mezundur. 1995 kışında Adana'da cephe faaliyetleri yürütürken düşmana esir düştü. Ailemin geçim durumu orta hallidir. Ailemin sosyal yapısı bir yanıyla feodal etkileri taşırken bir yanıyla da küçükburjuva kemalist anlayışı hakimdir. Belli ölçülerde serbest yetiştirildim. Akraba çevrem ve köyümüz yurtsever değildir. Ancak gençlik kesimi içerisinde sempati vardır. Kardeşlerimin mücadeleye sempatileri vardır. Eşimin ailesi ise ekonomik olarak zengindir, feodal bir aile yapıları vardır, yurtsever değildirler. Lisede okurken sol düşüncelere ve Kürtlüğe ilgim gelişti. Yaşamı irdelemem bu yıllarda başladı.. Ancak herhangi bir çizgiye yakınlık duymadım. Üniversite yıllarında sol düşünceler arasında bir netleşme ve özellikle PKK'ye bir sempatim gelişti. Kürtlüğe ilgim, ailemin geri bir temelde de olsa önce ulusal özellilerini belli ölçülerde taşımasından kaynaklanıyordu. Yurtsever arkadaş ortamı örgütlü değildi. Öncülük yoktu. Yine ailemin ekonomik sorunları gibi nedenler uzun bir dönem netleşmemi engelledi. Süreç içerisinde düşüncede belli bir netleşme ve olgunlaşma sonucu saflara katıldım.

1994'de Adana'da cephe faaliyetleri yürütmeye başladım. Bir yıl kadar bu faaliyetlerde kaldım. Ciddi bir eğitim sürecinden geçmedim. Ardından yönetim düzeyinde yakalanmaların olmasından dolayı yeterli bir desteğin sağlanmaması bireyi sivileştiren etkisi gibi nedenler, yine kişilik dönüşümü yapamamam gibi nedenlerle aslında çok istekli olmama rağmen, fazla bir gelişme ve başarının sahibi olamadım.

1995'te Dersim'de ordu saflarına katıldım. Ordu safları içerisinde olduğum süre içerisinde geçmişe oranla kendi kişiliğimi tüm yönleriyle tanıyarak, belli bir gelişmeyi sağladım. İddia, kararlılık, moral, netleşme gibi konularda güçlendiğimi belirtebilirim.

Partimiz PKK öncülüğünde gelişerek tüm insanlığa mal olan ve giderek ezilen halkların yüce sosyalizm yolundaki tek umudu haline gelen mücadelemiz bir bütünen ulusal yok oluş sürecini yaşayan, soysuzlaşmanın eşiğine getirilen bir halkı tarihten ilk defa yücelerek hak ettiği yere getirmiştir. Böylesi ulusal değerlerini, beynini, ruhunu, özkimliğini düşmana kaptıran bir halkıı yeniden diriltmenin ağır görev sorumluluk, tarihi bilinç ve üstün öngörü, büyük cesaret ve fedakarlık, yüce azim gerektirdiği açıktır. Yurtseverlik rolünden uzak, düşmana tabi, vatansız, tarihi egemenler tarafından, gerçek aydınlarını ve önderlerini istenilen düzeyde çıkaramayan, yitik bir ülke ve halk gerçekliği karşısında PKK ve onu var eden Başkan APO, aleyhte gelişen bu gelişmeyi tersyüz ederek, sadece kimliği değil, beyni de egemenler adına çalışan, ona hizmet eden, onun için savaşan ve giderek hayvanlaşmanın eşiğine getirilen ve emperyalizmin de hizmetine sunulan Kürt halkını ölüm uykusundan uyandıran, dirilten, kendi özgürlüğü için savaşan, savaştıran bir konuma getirmiştir. Büyük Kürt şairi Ahmede Xani "Eğer bizim de dürüst namuslu önderimiz olsaydı, Arapların, Acemlerin ve Türklerin kölesi olmazdık" diyor. Kendi bireysel, ailesel aşiretsel çıkarlarını esas alan, ulusal gerçeklikten kopuk Kürdistan tarihindeki sahte önderlerin varlığı bu lanetli gerçeğin uzun bir süre devam etmesine neden olmuştur.

Her halkın tarihine bakıldığında özellikle devrim süreçlerinde mücadele veren başarıya ve kurtuluşa götüren, yaşadıkları döneme damgasını vuran önderleri vardır. Tarih, öndersiz hiçbir ulusal ve sınıfsal hareketin gerçek anlamda başarıya gitmediğini doğrulamaktadır. Önder, yaşatılmak istenen yenilik ve gelişmeleri en üst düzeyde temsil eden, yani yeni insan, yeni toplum düşüncesine denk bütün yaşamını bir halkın yaşamına göre düzenleyen, kendi kaderini halkın kaderinde bulan ve o halkın acılarını, duygu ve taleplerini en derinden yaşayan ve kurtuluş için pratik görevleri en üst düzeyde omuzlayandır.

Hayati gerçekliği olmayan, her alanda bitirilmiş, hiçbir halkla kıyaslanmayacak kadar kendisine yabancılaştırılmış ulusal, kültürel, sosyal, siyasal değerleri sömürülen bir halk gerçekliği karşısında PKK önderliği kuşkusuz çok farklı olmak zorundadır. Bu anlamda Parti Önderliği birçok yönüyle daha özgün, daha yeni, daha gelişkin yaşamıyla yaşatan ve kendi yaşamını adeta koskoca bir insanlığın yaşamına adayan bir durumdadır. Belirleyiciliği ve önemi bu noktada kesin ve tartışmasızdır.

Dünya devrim tarihine baktığımızda gerek ulusal, gerekse sınıfsal kurtuluş mücadelesini veren halkların devrimin gerçekleşme olanağını yaratan tarihi sosyal, sınıfsal kültürel bir zemin ve birikimi vardır. Ulusal inkar yoktur. Kişilik sorunları bizdeki kadar derin değildir. Tarihleri bizdeki kadar çarpıtılmamıştır. Kadın cinsi bu kadar sömürülmemiştir. Dini olgular bizdeki kadar kesinlikli, kötü tarzda işlenmemiştir. O halkların mevcut konumlarına tepkileri vardır. Özgürlük, eşitlik vardır. Önderlerinin güç aldıkları az çok aydınları vardır. Kürdistan devriminde ise bu belirtilen hususların tümü bitmiş bir durumdaydı.

Parti Önderliği çok zayıf bir gerçeklikten yola çıkmıştır. Din sorununa, kişilik sorununa, kadın ve aile sorununa yaklaşımı oldukça özgün ve bilimseldir. Rus devriminin önderi Lenin bile kadın sorununun çözümünde oldukça yüzeysel kalmıştır. Kadın ordulaşması; gerçekleşen kadın konferansı ve kadın kongresi, dünya devrim tarihinde ilk kez bizde gerçekleştirilmiştir. Parti Önderliği'nin yaşam tarzı, fedakarlık, cesaret, derinlik, duyarlılık, zeka, öngörü, yorumlama gücü, bağlılık, bilimsellik, tecrübe, birikim düzeyleri hiçbir önderlikle kıyaslanmayacak boyuttadır. Olayı ele alış tarzı dogmatik değildir. Parti Önderliği Kürdistan gerçeğini, dünya devrimlerini çok iyi tahlil edip sonuç çıkarmış ve Kürdistan devriminin özgünlüğünü ortaya çıkarmıştır. Taklitçi, kalıpçı, doğmatik bir tarzda değil, oldukça yaratıcı bir tarzda ele almıştır. Gerçekleşen sosyalizmi çok iyi tahlil etmiş ve kendi halk gerçekliğine uygun bir tarzda uyarlamıştır. PKK, Parti Önderliği'nin şahsında ifadesini bulmuştur.

Kürdistan tarihinde sağlanan bu gelişme onun emeği, onun gelişmesidir. Kendisi sevgi kaynağı, birleştirici ve bütünleştiricidir. Kendi şahsında yeni insan tipini-profilini çizmiştir. Bir insanın ne kadar gelişebileceğini kanıtlamıştır. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin bugünkü düzeyi "Partileşelim, ordulaşalım, cepheleşim, zaferi kazanalım" şiarına denk düşen bütün tali sorunları bir kenara bırakarak, bütün Kürt halkıyla düşman gerçeğine doğru yaklaşma temelindedir. Gelinen noktada hemen hemen bütün Kürt halkıyla beraber milyonlarca insanı sıcaklığıyla saran, ulusal kurtuluş devrimine ve sosyalizmin hizmetine sokmuş, faşist TC'yi askeri, siyasal, kültürel, ekonomik her konuda geriletmiş, çözümsüz bırakılmıştır.

Zaferin öngünlerini yaşadığımız yeni süreçte halkın kurtuluş umutları olan bizlerin, Parti Önderliğimizin yaşamı, düşünceleri ve mücadelesine yakışır bir biçimde dönemsel bütün görevlerimizi en iyi bir şekilde yerine getirmemiz gerekiyor. Sıkça tekrarlanan küçük-burjuva, köylülük, feodal anlayışların kişiliklerimizdeki yer etmişliği düşmanın şekillendirmesi, özel savaşın etkileri ve buna benzer gerekçelere sığınarak, çeşitli özeleştirilerin bizleri ilerletmediği açıklık kazanmıştır. Verilecek en iyi bir özeleştirinin doğru bir pratikten geçtiğine inanıyorum. Düşman topyekün üzerimize geliyor. Bizim de olanca gücümüzle düşmana yüklenmemiz, özgürlüğün bedelini en kararlıca ödeyeceğimizi düşmana hisettirmemiz gerekiyor. Mücadele tarihine baktığımızda PKK, akıl sınırlarının anlamakta zorlandığı büyük kahramanlık direniş, emek, kararlılık ve inançla yaratılmıştır. Direniş, PKK'nin temel karakteri olmuştur.

Bizlerin bu tarihi mirasa sahip çıkmamız ve sürecin gereklerini yerine getirmemiz gerekiyor. Süreç, intihar eylemlerini gerekli kılıyor. Bu hem bir taktiksel çıkış olacak hem de bizim açımızdan büyük moral etkileri olan bir eylemlilik olacaktır. Düşmanın önderliğimize suikast girişiminde bulunarak sonuç almaya çalıştığı bu süreçte düşmana verilecek en iyi bir cevap olacaktır. Bu tür bir eylemlilik moralmen bozguna uğrayan düşmanı çıldırtmak, düşmanı bulunduğu her alanda çepe çevre kuşatmak, ülkeyi ona zindan etmek anlamına geliyor. Bizim açımızdan ise başta halkımıza, bütün savaş güçlerimize moral vermek, cesaret ve direnişi güçlendirmek, dost düşman herkese davamızda ne kadar kararlı olduğumuzu ve bu uğurda özgürlüğün bedelini bombaları kendimizde patlatarak gerçekleştireceğimiz mesajını bir kez daha vermek, halkımızın özgürlük istemini bütün dünyaya duyurmak ve ileriki süreçte halkımızın bu yönlü direnişler geliştirmesinin öncülüğünü yapmak, savaşın her yerinde ivme kazandırmak anlamına gelmektedir.

Başkanıım!

Kendimi intihar eylemini gerçekleştirmek için aday görüyorum. Bizler, sizin bitmez tükenmez emek ve çabalarınıza karşılık canımızı bile versek yeterli değildir. Keşke canımızdan başka verecek şeylerimiz olsaydı. Siz, yaşamınızla bir halkı yeniden yarattınız. Bizler sizin eseriniziz. Tüm Kürdistan halkının ve dünya insanlığının geleceğinin teminatısınız. Yaşamınız bize onur veriyor, sevgi, cesaret, inanç, onur veriyor. Tüm Kürdistan halkı ve milyonlarca insan size ölümüne bağlıdır. Sizin bu çekiciliğiniz bizi de oldukça etkilemektedir. En zorlandığımız anlarda, sizin bizlere olan sevginizi düşünüyor ve manevi güç alıyoruz. Şehide en çok bağlı olan sizsiniz. Bu temelde gözümüz kesinlikle arkada kalmayacaktır. Bu eylemi gerçekleştirmem gereken bir görev olarak görüyor ve kendimi sorumlu hissediyorum. Mevcut geriliklerimi aşmanın özgürleşmenin ve kendimi gerçekleştirmenin yolunun savaştan geçtiğini ve bu savaşın da gereğinin yerine getirilmesinin gereğine inanıyorum. Mazlum, Hayri, Kemal, Ferhat, Besé, Beritan, Berivan ve Rohani yoldaşların direnişlerine sahip çıkmak ve onların takipçisi olmak istiyorum. Halkımın özgürlük isteminin ifadesi olmak istiyorum. Emperyalizmin kadını köleleştiren politikalarına karşı, bombayı kendimde patlatarak hıncımın ve öfkemin büyüklüğünü göstermek ve Kürt kadının dirilişinin sembolü olmak istiyorum

Yaşam iddiam çok büyük. Anlamlı bir yaşamın ve büyük bir eylemin sahibi olmak istiyorum. Başkan APO önderliğinde yürütülen ulusal kurtuluş mücadelemiz çok yakında zafere ulaşacak ve mazlum halkım dünya insanlık ailesi içerisinde hak ettiği yerini alacaktır.

Bu temelde Başkan APO'ya, tüm Kürdistan şehitlerine, tüm savaş ve cephe güçlerimize, zindandaki yoldaşlarımıza, Kürdistan halkına ve insanlığa bağlılığımızı bir kez daha ifade ediyor ve onlara layık olmaya çalışacağıma dair söz veriyorum.

Yaşam iddiam çok büyük. Anlamlı bir yaşamın ve büyük bir eylemin sahibi olmak istiyorum. Yaşamı ve insanları çok sevdiğim için bu eylemi gerçekleştirmek istiyorum.

Yaşasın Başkan APO!

Yaşasın ulusal kurtuluş mücadelemiz!

Kahrolsun faşist Türk devleti!

www.serxwebun.com arşiv

YURTSEVER KÜRDİSTAN HALKINA VE DEVRMCİ KAMUOYUNU

Her halkın tarihinde, o halkın kaderini değiştiren önemli olaylar vardır. Bir Fransız Burjuva devrimi, Rus Bolşevik devrimi, İslam devrimi gibi, bu halkın tarihinde, büyük etkileri olduğu gibi bütün insanlık tarihine de yön veren, etkileyen büyük olaylardandır. Yine her halkın tarihinde, tarihe damgasını vuran önderler çıkmıştır. Büyük İskender, Lenin, Muhammed bunlardan birkaçıdır. Bunlar pratikleri ile hem kendi halklarının hem de bütün insanlık tarihinde önemli süreçleri yaşatmanın da önderleri olmuşlardır.

Kürdistan tarihine baktığımızda tarih Kürt için hep ters yazılmıştır. Kürdün tarihi başaşağı gidişin tarihidir. İlkel-komünal toplumlar ve köleci dönemde tarih sahnesinde önemli bir konumda bulunan ve halklar arasında oldukça etkin olan Kürdistan insanı Persler'in, egemenliğine girdikten sonra, özgürlüğünü kaybetmiş ve bir daha iradesini egemenlerin elinden kurtaramamıştır. Kürt halkı binlerce yıl farklı ulusların egemenliği altında yaşamış ve Kürdistan ülkesi her zaman farklı ulusların birbirleriyle mücadele ettikleri savaş meydanı olmuştur. Halklar az çok kendi konumlarına göre bir tarihsel gelişmeyi yaşarken Kürt halkı tarihi çok geriden izlemiş, toplumsal gelişmesi çok ilkel boyutlarda kalmıştır. Kendi ülkesinin özgürlüğü için defalarca ayağa kalkmış ancak gerek bunu başaracak yeterlilikte bir önderliğe kavuşmaması, gerekse de iç ihanetler ve örgütsüzlük bu ayaklanmaları boşa çıkarmıştır. Yakın tarihimizde de Şeyh Sait ve Dersim isyanlarının boşa çıkarılması bunun en iyi örneklerindendir. Halkımız sadece vatanını değil, bütün ulusal duygularını, dilini, yüreğini, beynini düşmana kaptırmıştır. Egemenlerin "böl-parçala-yönet" politikası çok iğrenç bir tarzda özel-savaşla bütünleştirilerek halkımıza uygulanmış "beyaz ölüm" denilen ulusal yok oluşa zorlamıştır. İhanet ve direniş hep içiçe yaşanmış, iç ihanetler hep direnişi gölgelemeye çalışmış ve çoğu zaman da sonuç almıştır.

Bu tarihi başaşağı gidiş 27 Kasım 1978'de PKK'nin resmi ilanıyla durdurulmuştur. Kürdistan insansızlaştırılmış, birlerce insanımız toplu katledilmiş, yine faili meçhul denilen kontra saldırılarıyla insanlarımız bir taraftan yok edilmeye çalışılırken sağ kalan insanlarımıza da her an ölümün soluğu hissettirilmeye çalışılmıştır. İnsanlarımız işkence tezgalarında geçirilmiş birçoğunun sağ gittiği sorgulardan cesedi çıkartılmış ve çok büyük bedeller ödemiştir.

"Yaşamı çok sevenler ancak büyük eylem yapabilirler. Yaşamdan vazgeçenler ise asla bir eylemci ve iyi bir örgütçü olamazlar."

Başkan APO

Savaşın en kızgın olduğu bu günlerde partimiz PKK, düşmanın topyekün saldırıları karşısında her geçen gün kendi içinde gelişme, güçlenme ve büyümeyi yaratmakta ve daha etkili azimli, vurarak zaferi yakınlaştırmaktadır. Ordulaşan gerilla güçlerimiz düşmana kan kustururken cephemiz ERNK dünyanın dört-bir tarafında dağılmış halkımızı kendi bünyesinde örgütlemekte ve düşmanın yürüttüğü bütün özel savaş politikalarını boşa çıkararak tek vücut, tek yumruk olan Kürdistan insanı her geçen gün daha fazla kendisini katarak savaşta kendi yerini almaktadır. İlan edilen Kürdistan Sürgün Parlamentosu ve kurulan ulusal ittifaklarla halk iktidarına adım adım yürümektedir. Çok ağır bedeller ödüyoruz. Çünkü karşımızda azgın TC güçleri ve onun destekleyicisi olan emperyalist güçler var. Ama halk olarak tarihte ilk kez bu kadar güçlendik, bu kadar yurtseverleştik, uluslaştık, özgürlüğe yaklaştık. İlk kez bu kadar onurlandık, başımız önümüzde değil artık. Tüm insanlığın yüzüne kıvançla bakabiliyoruz. Çünkü artık özgürlüğümüz için savaşıyoruz. Tarihe mal olmuş efsanevi güzellikte direnişlerin sahibi olan ve savaşımızın bu başarılı gelişiminde, her biri bir dönüm noktası olan büyük direnişçilerimiz, Mazlum, Kemal, Hayri, Ferhat, Zekiye, Berivan, Beritan, Ronahi yoldaşların başlatmış oldukları direniş geleneğine sahip çıkmak gerekiyor.

Bu temelde Partimiz PKK'ye, Başkan APO'ya, büyük direniş şehitlerimize, zindan direnişçilerimize, dağlarda özgürlük savaşı veren yoldaşlarıma, ülkeme, halkıma bağlılığın bir gereği olarak "intihar" eylemini gerçekleştireceğim. Bu eylemle halkımdan aldığım moral ve güçle, düşmanın üzerine yürüyeceğim, halkımın özgürlük isteminin ifadesi olmaya çalışacağım.

Tüm dünyaya haykırıyorum!

Duyun artık! Açın gözlerinizi, biz vatanı elinden alınmış, dünyanın dört bir tarafına muhacir gibi dağılan bir halkın evlatlarıyız. Bizler artık vatanımızda özgürce yaşama, insanca yaşama olanaklarına kavuşmak istiyoruz. Kan, gözyaşı ve zulüm halkımın kaderi olmamalı artıık. Barışa, kardeşliğe, sevgiye, insana, doğaya ve yaşama en çok sevgi dolu olan biziz. Bu sevgidir, bizi savaşa zorlayan. Ölmek ve öldürmek istemiyoruz. Ama özgürlüğümüzü kazanmamızın da başka yolu yoktur. Bu savaşın suçlusu emperyalist güçler ve onun uşağı TC'dir. Susmak en büyük suçu işlemektir. Eğer gözlerinizin önünde akan bu kanı görüyor ve sessiz kalıyorsanız en büyük suçlu sizlersiniz.

Bütün insanlığa sesleniyorum!

Eğer bu insanlık suçunu işlemek istemiyorsanız, Kürdistan halkına omuz verin, destek olun. Emperyalizmin dumura uğrattığı beyninizin ve yüreğinizin pasıını silin ve bir halkın özgürlük çığlıklarına kulak verin. Bu seste kardeşlik var, insanlık erdemleri var, dostluk var.

Yurtsever halkım!

Bu eylemle yüreklerinizin dili olmaya çalışacağım. Bizler dağlarda savaşan binlerce evladınız, sizlerin özgür yarınları için bir kez değil, binlerce kez canımızı feda etmeye hazırız. Savaşımızın bu en kızgın günlerinde sizler de saflarınızı netleştirmelisiniz artık. Savaşımımızın adı halk savaşıdır. Öyleyse halk savaşının gereklerini yerine getirelim. Özgürlük ağacı kanla sulanır diye bir deyim vardır. Özgürlüğünüzü ucuz terk etmemelisiniz. Şunu çok iyi bilince çıkarmak gerekiyorki; ülkemiz çok değerli. Bunun için düşman bu kadar ısrarlı. Biz neden ısrarlı olmayalım ki? Canımızdan başka kaybedecek neyimiz var? Onurluca ölmeyi, onursuzca yaşamaya tercih edelim. Özgürlüğe çok yakınlaştığımız bu süreçte, halkımızın şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da PKK'nin başlattığı direniş mirasına sahip çıkacağına, ödediği bunca bedelden sonra bir o kadar da ödeyeceğine ve özgür yarınları kendi elleriyle yaratarak dünya toplumları içerisinde şereflice yerini alacağına olan inancımla selamlıyorum.

– Kahrolsun emperyalizm, sömürgecilik ve her türden gericilik!
– Yaşasın ordulaşan halk gerçeğimiz!
– Yaşasın Başkan APO!

Zilan (Zeynep Kınacı)

Kürdistan Kadın Özgürlük Savaşçılarına!

Başkan APO ve PKK öncülüğünde yürütülen ulusal kurtuluş mücadelemiz, Kürdistan toplumunun geriliğini görerek sorunları köklü çözme çabasındadır. Kadıının yitirilmişliği, sınıflı toplumların ortaya çıkışı ile birlikte başlamıştır. İlkel komünal dönemde üretim etkinliğinden kaynaklanan kadının yaşam içindeki etkin rolü, ilkel sermaye birikiminin oluşması ve bu birikimin erkek cinsinin elinde toplanmasıyla birlikte sınıflı toplumlar oluşmuş, kadın özgürlüğünün yitiriliş süreci de bununla birlikte başlamıştır. Köleci toplumdan feodal toplum düzenine, kapitalist ve emperyalist toplum düzenine geçilmiş, kadın cinsinin sömürülmesi her sınıflı toplumda biçim değiştirerek ve daha ince bir tarzda sömürülerek devam etmiştir.

İnsanlığı her alanda özgürleştiren, sınıflar arasıındaki çelişkileri ortadan kaldırarak eşit, özgür yaşam olanaklarının oluşturulması anlamında olan bilimsel sosyalist teori, kadının insanca yaşam olanaklarına kavuşturulmasıı gerektiğini savunmaktadır. Ancak gerçekleşen sosyalizm, her ne kadar kadıını bu yönlü biçimlendirmeye çalışmışsa da sosyalizmin bilimsel saslarından sapma kadın özgürlüğünün özgür bir temelde ele alıınmayıp, bütün insanlık sorunlarıyla birlikte ele alınması gibi nedenlerle kadını özgürleştirme çabaları sınırlı kalmıştır.

Kürdistan özgülüne baktığımızda kadının yitirilişi, hem cins olarak sömürülüşü, hem de diğer her yönden sömürülüşü Kürdistan'da kadın sorununun daha derinden yaşanmasına neden olmuştur. Ulusal kurtuluş mücadelemiz başlamadan önce Kürdistan'da kadının varlığından, iradesinden bahsetmek mümkün değildi. Kadın bir hiçti. Türk şairi Nazım Hikmet'in belirttiği gibi, "Sofradaki yeri öküzden sonra gelmektedir." Bu kadar kötü pozisyonda olan Kürt kadının özgürleştirilmesi çabası da sorunun büyüklüğüne denk bir çabayı ve yaklaşıımı gerektirmektedir. Kürt halkının nüfusunun neredeyse yarısından fazlasını oluşturan kadın sorunu çözülmeden Kürt kadının özgürleştirilmesinden söz edilemez.

Parti Önderliği bütün sorunlara yaklaşımda olduğu gibi, kadın sorunu konusunda da çok derin çözümlemeler ve bu sorunun çözümlenmesi yönünde asıl öncülüğü yapmıştır. Bugün gelinen düzey kadının gelişimi ve özgürlüğü noktasında çok ileri bir düzeyi ifade etmektedir. Ancak kadının yitirilişi o kadar kötü ve ciddiki neredeyse insanlık tarihiyle birlikte başlıyor. Bu noktada kadının özgürleşmesi ve kendi ayakları üzerinde durmasıı öyle bir çırpıda gerçekleştirilecek bir olgu değildir. Uzun bir sürece ihtiyaç vardır. Partimiz PKK'nin bu konuda attığı adıımlar, bu süreci yakınlaştırma temelindedir. Kadını özgürleştirme çabaları çok kutsaldır, çok öğreticidir. Bu açıdan Parti Önderliği'ne en çok bağlı olması gereken, çok savaşması, can vermesi, emek harcaması gereken, kadının kendisi cevabı vermiş, akın akın saflara koşarak özgürleşmenin adımlarını atmaya başlamıştır. Ancak kadıın olarak korkunç geriliğimiz, Parti Önderliği'nin bu yönlü çabalarına denk düşen bir gelişmeyi sağlamaktan uzak kalmamıza neden olmuştur. Mevcut durumumuzla savaşımızın genel seyrine denk, dönemsel görevlerimizi yerine getirmekten uzağız. Özgürleşmenin yolu savaşmaktan geçmektedir. İyi savaşabilmek için iyi örgütlenmek gerekiyor. Güçlü bir örgütlenmeyi gerçekleştirebilirsek, güçlü bir iradeden de bahsedebiliriz. Kadın özgürlüğünün savaştan geçtiği bugün kanıtlanan bir gerçektir. Öyleyse hedeflerimiz bellidir. Kürt kadınına özgün olan yurtseverlik, bağlılık, kararlılık, cesaret gibi olumlu özelliklerimizi devrim lehine kullanarak korkunç bir çabanın sahibi olmamız gerekiyor.

Özgürlük için emek harcayan, gelişim sağlayan ve bu uğurda kanını döken binlerce bayan şehidimiz var. Berivan, Rahime, Besé, Ronahi, Zekiye, Mizgin ve Rahşan yoldaşlar, bu şehitlerimizin içerisinde zirveleşen yaşamları ve şahadetleriyle hem ulusal kurtuluş mücadelemiz içerisinde, hem de kadın özgürlüğü konusunda önemli süreçlerin yaşanmasının öncülüğünü yapmışlardır. Bu yoldaşlarımız savaşan bütün kadın özgürlük savaşçılarına, özelde bireysel olarak bize büyük moral ve cesaret vermektedirler. Kürdistan toplumunun geri bırakılmışlığına, özelde ise kadın köleliğine olan o büyük öfkemizi düşünceyle, ideolojiyle ve politikayla birleştirerek dönemsel görevlerimizi yerine getirmeli, ulusal kurtuluş mücadelesi içindeki rolümüzü oynamalı hem de özgürleşmenin pratik adımlarını atmalıyız.

Bu temelde bireysel olarak aldığım "İntihar gerillası olma kararını sadece kendi şahsım adına değil, başta Başkan APO ve partimiz PKK'nin çabalarına layık olmak, genelde sömürülen bütün insanlığa, özelde Kürdistan halkının özgürlüğü ve Kürt kadının özgürlük istemlerine cevap olmak ve onların temsili olmak amacıyla aldığım bu karar, bana büyük bir moral ve cesaret veriyor. Tarifi imkansız güzel duyguların sahibi olmama neden oluyor. Kadın özgürlük şehitlerimiz ve büyük direnişçilerimizin izinde yürümek, onların mirasına doğru bir şekilde sahip çıkmak çok şerefli bir duygudur. Bu şerefli görevin sahibi olacağım için kendimi şanslı görüyorum. Bin bir türlü sıkıntıya ve zorluğa katlanarak fedakarlık gösteren, emek ve çabanın sahibi olan, Kürdistan dağlarında özgürlük mücadelesi veren bütün kadın savaşçılarımızı partimiz PKK'ye ve başta Başkan APO'nun çabalarına bu temelde daha fazla örgütlenerek, güçlenerek, göz ve iradenin sahibi olarak, bunun zeminini yaratmak için de ordulaşarak cevap vereceğine ve özgür yarınları kendi elleriyle yaratacaklarına olan inancımla selamlıyorum.

– Yaşasın Başkan APO öncülüğündeki özgürlük savaşımız!
– Yaşasın PKK öncülüğünde savaşıp özgürleşen büyük Kürt kadını!
– Kahrolsun faşist Türk devleti!

Zilan (Zeynep Kınacı)

www.arsivkurdi

Baştarafı 1. sayfada

ğer özgür halklar gibi halkımızı da insanlığa yakışır özgür bir halk konumuna getirme mücadelesidir. Ayrıca görünen düşman kadar içimizde de büyük bir düşmanın olduğunu ve bu açıdan da çelişkilerimizin son derece sert nitelikte ve köklü olduğunu, bunu çözecek beyin, yürek, siyaset ve ideolojinin de o ölçüde nitelikli ve sonuç alıcı olması gerektiğini, mücadelemiz gelişme diyalektiği içerisinde ortaya koymuş ve kanıtlamıştır. Böyle zorlu bir mücadele içerisinde yeni insanı yaratmak, yeni bir halkı yaratmak, halkımızın gerçekten özlemini duyduğu yeni değerler, yeni kahramanlıklar yaratmak, partimiz ve bizzat Parti Önderliği'nin öncülüğünde geliştirilen bir olgu olmuştur.

Halk tarihimize bakıldığında, büyük kahramanlıklar, yiğitlikler ve büyük direnişler görülür. Ama bu direnişler, halkımızı örgütlülüğe taşıyacak, daha büyük bir isyana, daha büyük bir sonuç alıcılığa götürecek kilometre taşları olmamışlardır. Bu direnişler daha çok sömürgeci işgal güçlerinin elinde vahşi bir şekilde bitirilme ve onuruyla şahadete ulaşma eylemleri olabilmiştir. Yoksa kendi eylemleriyle, kendi şahadetleriyle sömürgeciliği darbelemekten ve bir anlamda sonuç alıcılıktan uzak kalmıştır. Ama bugün gerek sözlerimizin, gerek eylemlerimizin, gerekse mücadelemizin bütünü, sadece kendimizi korumaya yönelik değil, sadece insanlık onuruna yakışır ölümü benimsemekle sınırlı değildir. Artık her bir eylemimiz, her bir sözümüz, her bir örgütlenmemiz, tarihin üzerimize bıraktığı ağır suç yığıntısını bertaraf etmeye ve bu anlamda halkımızı biraz daha özgürlüğe yaklaştırmaya, ölümlerde yaşamı yaratmaya yöneliktir. İşte halk tarihimizde yer alan direnişler ile parti tarihimiz ve bugünkü direnişimiz arasındaki temel farklılığı da bu noktada görmek gerekir.

Toplumsal ve siyasal olaylara ilk sözlerin, ilk eylem biçimlerinin, ilk isyanların her zaman tarihsel bir boyutu ve gerek dostu, gerekse düşmanı düşündüren, kendisini anlamaya yönelten bir rolü vardır. Modern tarihimizde mücadelemizi daha gruplaşma aşamasındayken etkileyen ve gelişmemizde adeta belirleyici düzeyde rolü olan **Haki Karer** yoldaşın şahadeti, büyük dersler ve mesajlar veren, bizi çok daha büyük düşündüren, çok daha ciddi olarak amacımıza yönelten bir ilktir, tarihseldir. Ve o dönem tarihin önümüze koyduğu şu olmuştur; "ya yürüyeceksin, ya da bu işi bırakacaksın!" Bırakmak ihanet, yüceltmek ve yürütmek ise tarihin tam da dayattığı soylu bir görevdir. Haki arkadaşı tanıyan, onunla birlikte olan arkadaşlardan bazıları bile, böyle bir karar süreciyle karşı karşıya kalmışlardı; "acaba ona olan saygının, sevginin, bağlılığın gereği olarak, bundan sonraki zorlukları göğüsleyerek daha iyi bir devrimci ve onun daha iyi bir takipçisi mi olayım, yoksa bu iş, görüldü ki, zordur, artık burada noktalayayım mı" gibi birbirinden farklı ve ciddi bir karar süreçlerini yaşamışlardır. Nitekim o dönemde, inançsız ve yetmez bazı kişiler geri çekilmiş ve sinmiş, ama bazı arkadaşlar da bu şahadetin etkisiyle daha da netleşmeye yönelmişlerdir.

Daha sonra gerçekleşen, Mazlum yoldaşın şahadeti, gerek zindan alanı, gerek ulusal kurtuluş mücadelemiz açısından ve hatta evrensel boyutuyla da tarihselliğini altın harflerle ortaya koymuş ve yazdırmıştır. Bu soylu eylem, gerek dışarıda geri çekilme taktiğiyle yüz yüze kalan ve 12 Eylül faşizminin her düzeyde, her alanda çok ağır, vahşi saldırıları karşısında kendisini yeniden toparlama sürecinde olan partimiz açısından, gerekse zindanda bizzat Mazlum yoldaşla aynı kaderi paylaşan, aynı tarihsel sorumluluk, aynı özel savaş saldırıları ve aynı koşulları yaşayan arkadaşlar açısından da bir karar süreciydi. Mazlum yoldaş, eylemin tarihsel anlamını şu saptamasıyla dile getirmiştir: *"Biz şimdiye kadar değişik biçimlerde direndik, ama sonuç alamadık. Bugün direnmemizin boyutu, geçmişte yapamadığımızı yapmaktır. Biz geçmişte şahadet vermedik ve bizim şahadet vermeyişimiz, bize karşı bir silah olarak kullanıldı. O halde bu silahı, onların elinden almak gerekir."* Eğer bu silah ele geçirilmez, yani direniş şahadetle bütünleşmezse, dayatılan ihaneti boşa çıkarmanın zor olduğunu, tarihin ve mücadelemizin zindana atfettiği rolün oynanmayacağını belirterek, bu ilk kıvılcımı bizzat kendisi tutuşturmuştur. Geride kalan arkadaşlar ise artık, ya Mazlum yoldaş gibi, onun soylu direnişinin çizdiği yoldan gidecek, insanlar vicdanlarıyla çatışacak, tarihsel-toplumsal sorumluluklarını hissedecek ve bunun gereklerini yerine getirecek. Ya da ufku kararacak, yüreği küçülecek, beyni çalışmaz hale gelecek. Yani tarihin dayattığı görev ve sorumluluklara hayır deyip, uğursuz bir rol oynayacaktı. Tarih kanıtladı ki, direnişçiler vicdanlarıyla çatıştı ve bunun gereklerini Mazlum yoldaşın açmış olduğu yolda direnişi zaferle taçlandırarak yerine getirdiler. Mazlum yoldaşın ardından **Dörtler**'in eylemi gerçekleşti: Mazlum yoldaş kararı yaşam iddiasından, yaşama saygıdan vazgeçmemektir. Dörtler'in eylemi ise Mazlum yoldaşın kararını daha da pratikleştirmek, daha da kitleselleştirmek, daha da yaşamsal kılmaktı. Alçaltılmış yaşama karşı insanın büyüklüğünü göstermek için verilmiş büyük bir direniş kararıdır. Bu yakma eylemi, bir ulus kararıdır. Yaşama saygı, büyük direnme ve ulusal kurtuluş kararıdır. Parti Önderliği'nin de belirttiği gibi; *"Daha sonra 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu kararı, bu büyük kararlar zincirine, o vahşet koşullarında partiden ve yaşamdan vazgeçmeme; önderliğe ve davaya sadakat, bağlılık ve yüce bir yaşamı yaratma halkası olarak eklenmiştir."*

Mazlum yoldaşın şahadetiyle başlayan, Dörtler'in ölümsüz bedeni ve 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu'yla daha da büyüyerek gelişen direnişlerin partiye bıraktığı miras; ya her partili kadro ve militan kendisini olağanüstü yoğunlaştırarak bu direnişlere sahip çıkıp, direniş rüzgarını dalga dalga dağlara taşıracak, yeni halkımızın özgürlük mücadelesini ilerletecek ya da dışımızdaki birçok örgüt ve kişinin yaptığı gibi kuru bir ajitasyonla "kahramandılar, direndiler" demekle sınırlı kalıp, düzenin sömürgeci-emperyalist çarkları arasında eriyecekti. Partimizin bu konuda verdiği karar, direniş yolunun seçilmesi ve bu temelde özgürlüğün Kürdistan dağlarına taşırılması oldu.

Zilan heval Bir emir! Bir sembol! Bir tarzdır!

"Ya am iddiam çok büyük. Anlamlı bir ya amın ve büyük bir eylemin sahibi olmak istiyorum. Ba kan APO önderli inde yürütülen ulusal kurtulu mücadelemiz çok yakında zafere ula acak ve mazlum halkım dünya insanlık ailesi içerisinde hak etti i yerini alacaktır."

Zeynep yolda

Mazlumların, Dörtler'in ve ölüm orucu şehitlerinin her partili kadro, yurtsever ve parti çalışanlarımız üzerinde bıraktığı etki, her şeyden önce kişilikleri vicdanlarında çatışmaya sürükleyerek, mücadeleye her düzeyde daha çok sarılmaya götürmüş olmasıdır. Zindan şahadetleri, ulus düzeyinde de mücadele bilincini, cesaret ve kararlılık bilincini geliştirmiş, aynı şekilde bütün insanlığa da özgürlüğe ve yaşama olan tutkunun nasıl olması gerektiğini göstermiştir.

Mazlum yoldaşın şahadetinden sonra yurt dışında birçok arkadaş partiye intihar eylemi önerisinde bulunmuştur. Son derece büyük bir öfke, büyük bir kinle yapılan intihar eylemi önerileri, özellikle önderlik tarafından zamanlama olarak ve koşullar itibariyle de, anlayış olarak da doğru bulunmamıştır. Özel savaş, zaten her bir kadromuzu, her bir-iki doğru söz söyleyebilecek ve sağlam adım atabilecek insanımızı imha etmek, zindanda tutmak için olanca gücüyle üzerimize geliyordu. Bu koşullarda eğer kendi ölümlerimizle kitlelerde örgütlenme yaratamayacaksak, yeni bir hamle başlatarak özel savaş üzerinde caydırıcı, psikolojik boyutlu ve her düzeyde etki yapamayacaksak, şahadetlerimiz sadece bir öfke, bir duygu boyutuyla sınırlı kalacaksa, buna elbette ki gerek yoktur. Bu nedenle, o dönem intihar eyleminden çok kendimizi örgütleyerek, PKK'lileştirmek, PKK'yi halkın derinliklerine taşımak, PKK'yi halk yapmak, halkı PKK'lileştirmek ve bu temelde güç olmak gerekiyordu. Bilindiği gibi daha sonraki süreç, parti taktiğinin ülkemizin dağlarına taşırarak mücadeleyi geliştirme süreci olmuştur. Bunun nasıl ve ne ölçüde sonuç alıcı olduğu da savaşımızın bugünkü gelişme düzeyinde rahatlıkla görülmektedir.

Bugün gelinen noktada intihar eylemlerinin PKK 4. Ulusal Konferans'ta karar altına aldığı anlaşılmaktadır. Yani bundan böyle, özel savaş güçlerine karşı, fedai eylemler de gerçekleştirilecektir. Partimizi bugün bu karar gücüne ulaştıran nedenleri iyi kavramak ve bu temelde yeni sürecin militan kişiliğine ulaşmak için **Zilan** yoldaşın şahadetinden ve soylu eyleminden doğru sonuçlar çıkarmak gerekiyor. Geliştirdiğimiz savaş sadece özel savaş rejimi ve güçleriyle sınırlı bir savaş değil, aynı zamanda kendimizle, tarihin biriken suçlarıyla, önümüzdeki engellerle ve bir de dünya gericiliğine karşı geliştirilen bir savaştır. Dolayısıyla PKK bir insanlık hareketidir. İnsanlık bugün biraz örgütsüz durumdadır. Egemenler ise her türlü ahlaki çöküntü, yozlaşma ve baştan çıkarmadan tutalım en büyük baskı ve sömürüyü geliştirdiği kadar bunda hiçbir sınır ve ölçü tanımamaktadırlar. Bu anlamda her gelişme hamlemizin özel savaş yöntemlerine karşı olduğu kadar uluslararası sömürgecilikle de çatışarak gerçekleştiği açıktır. Hâlâ da mücadelemize karşı özel savaşı yürüten, TC'den çok, dünya emperyalizmi ve gericiliği olmaktadır. Halkımıza ve partimize karşı geliştirilen böylesine sınır tanımaz, hukuk tanımaz her şeyin mübah sayıldığı köy boşaltma ve sürgün uygulamaları özel savaş rejiminin çaresizliğini, onun güçsüzlüğünü ve halkımızın uluslararası emperyalist gerici güçlere karşı muazzam düzeyde savaşacak güçte olduğunu gösterir ve yaşanan da bu olmaktadır. Önemli olan mücadelenin ruhsal, psikolojik, siyasal, diplomatik, askeri ve örgütsel anlamda önünün sürekli açılmasıdır. Gerek halkımıza, gerek kadrolarımıza ve gerekse savaşçılarımıza partinin ve mücadelenin sürekli büyüyen ve daha da genelleşen niteliklerine uygun ulusal birlik, psikolojik birlik sağlayabilmek, inançlı yaşama karşı cesur, partimizin ideolojik-siyasi esaslarına oldukça bağlı, sonuna kadar kendini bu yola adayan bir nitelik kazandırmaktadır.

Her düzeyde üzerimize pervasızca gelen, en ufak bir yaşam hakkını dahi halkımıza, bize tanımayan özel savaş rejimine, nasıl daha iyi darbe vurabilecek ve sonuç alabileceksek halkımıza daha büyük nasıl cesaret kazandırabileceksek, mevcut öfkeyi, daha bilinçli bir yönelmeyle mücadeleye daha iyi nasıl çekebileceksek, onu yapmak meşrudur, gereklidir. Önderlik bu konuya ilişkin perspektifinde; *"Özel savaş güçleri bizi, savaşı bu noktaya getirmiştir. Her gün sıradan köylüleri alıp kurşuna dizmesi, bize tek bir seçenek bırakıyor; intihar gerillası olmak! Böyle haince, zalimce üzerine gelen ölümü bekleyeceğine, bir intihar gerillası biçiminde kendini donatmak ve patlatmak gerekiyor. Bugünleri böyle değerlendiriyor ve böyle kararlaştırıyoruz. Özel savaş, bir kez daha yanıldığını, dayattığı savaş tarzının bizim tarafımızdan daha yaratıcı bir savaş tarzıyla karşılandığını görecektir. Gerekirse bütün bir halkı fedai haline getirmek artık kaçınılmazdır. Halkımızın önü açılmıştır, savaşın içine girmiştir. Nitekim bugün bütün dünya, bu cesur halkın savaşından bahsediyor"* demektedir.

www.arsivakurd.org

Özgürlük savaşımında zaten birçok çatışmada, bazen son mermisini ve bombasını kendisinde patlatarak, bazen de yetmezliklerimiz sonucu, hak etmediğimiz pek çok kayıp verebiliyoruz. Artık başta gerillamız ve bütün savaşanlarımız, klasik gerillayı ve savaş tarzını uygulamadan da öteye inançları, cesaretleri, bağlılık ve fedakarlıklarıyla birer intihar gerillası haline gelmişlerdir. Burada, fedai eylemin özünü ve niteliğini doğru kavramak önemlidir. Ölümler içerisinde her zaman için bir tercih yapmak mümkün olmaz. Tarih ve savaş gerçekliği her zaman böyle bir şansı insana tanımayabilir. Ölümler arasında bu farklılık olabilir mi diye düşünülebilir. Kör bir kurşunla veya bir kazayla ölünebilir, fakat bazı ölümler de vardır ki büyük irade, büyük yürek ve çok büyük bir bağlılık gerektirir. Bunlar soylu olduğu kadar, tarihe yazılacak olan ölümlerdir. Önderlik intihar gerillacılığına ilişkin, *"İntihar gerillası olmak nedir? Her şeyden önce sınırsız bir fedai gücü haline gelmektir. Ölümü hiçe saymak, büyük kuvveti arkasına alarak en büyük eylemci haline gelmektir. Dağlarda artık belli bir aşamaya gelen savaşçının, kentlerde özel savaşın geniş yığınlar içinde de kendini büyük bir patlayıcı haline getirmesi gerekiyor. Öyle anlaşılıyor ki, bundan sonra çok sayıda intihar gerillamız, daha bilinçli, daha planlı, ucuz ölmek için değil, dayatılan ölümü yok etmek, sömürgeciliğin ölüm seferlerini yerle bir etmek için üstün yetenekli savaşçılar olarak yeni savaş alanlarının gücü olacaklardır. PKK gerillası, PKK savaşçısı, PKK militanı, sadece dağdaki gerillayla değil, sıradan bir sempatizanıyla bile artık bu noktaya gelmiştir"* demektedir.

İşte **Zilan** hevalin fedai-intihar eylemi de böyle bir eylemdir. Bilinen klasik bir intihar eyleminden bahsetmiyoruz. Burada Zilan hevalin eylemi büyük bir yaşam eylemidir. Yaşama olan değer ve inanç eylemidir.

Bu soylu eylem kuşkusuz bir zorluktan, çaresizlikten kaynaklanmamaktadır. Tam tersine özel savaş güçlerine karşı her düzeyde yaygın ve yoğun bir savaş gücüne ulaştığımız bilinmektedir. Fedai-intihar eylemi iradeyi, savaş ve taktik düzeyi bir üst sınıra taşımaktır. Açıktır ki, intihar eylemi her şeyden önce sonuç almayı, azami noktada bir yoğunlaşma ve büyük bir iradeyi gerektirir. İdeolojik açıdan da bu böyledir. Devrime, zafere ve geleceğe inancı zayıf, halka güveni olmayan sömürgeciliğe-emperyalizme ve gericiliğe karşı kini müthiş ve büyük olmayanların böylesi bir eyleme bilinçli bir şekilde an an gitmesi zordur, mümkün değildir. Böyle yüce ve saygın bir eylemi gerçekleştiren bir kişilik, partimizin yarattığı yeni insan, sosyalizmi özümseyen, inancı büyük, ideolojik olduğu kadar eylemci, örgütçü olduğu kadar halk önderi, halka fedaice bağlı yüce bir kişiliktir. Zilan hevalin eyleminde **önderliğin** ve **ideolojinin büyüklüğü** de ortaya çıkıyor. Öyle bir ideoloji ve öyle bir önderlik ki, insanları kendi değerleri, kendi gelecekleri uğruna her düzeyde fedailik yapabilecek bir konuma getiriyor. Zilan heval ölümsüz eyleminde ve son sözlerinde de halkımıza ve bizlere bıraktığı mesaj ile bütün değerlerimizin toplamı olan önderliğe, bütün insanlık değerleri ve yaşama bağlılığın ve bunun gereklerinin nasıl yerine getirilebileceğinin tartışmasız ve açık bir örneği olmuştur.

Bu yüce eylemin sonuç alıcılığı tartışmasızdır. Eylem sonrası özel savaşın bizzat yürütücüleri de itiraf etmiştir: Bir insan ölümüyle eylem gerçekleştirecekse, bu tür eylemleri engellemek mümkün değildir. Yani özel savaş güçlerinin yüreğinde, beyninde, istenilen yerde ve zamanda patlayarak onu canevinden vurmak mümkündür. Fakat sadece bir eylemle elbette ki özel savaş rejiminin hemen sonu getirilecek değildir. Ama bu tür önünde durulmaz bir irade ve kararlılıkla gerçekleştirilecek eylemler de hiç kuşkusuz onu oldukça zorlayacaktır. Özel savaş güçleri bazı tedbirler geliştirmekle beraber, ideallerine bu kadar bağlı, fedai eylem biçimlerinin her yerde gerçekleştirilebileceğinin örneklerini gördükçe, psikolojik ve ruhsal olarak dayanma gücü, sağlıklı düşünme gücü zayıflayacak ve bu tür eylem biçimlerinin büyük caydırıcı etkisi muhakkak olacaktır.

Özel savaş sözcüleri ve ölü insana bile saygısı olmayanlar, hiç kuşkusuz, Zilan arkadaş için "psikolojik sorunları vardır, ailevi sorunları vardır" diyebileceklerdir. Siyasal olmayan kişi ve çevreler de, buna belki de bir ölçüde inanabilirler. Fakat önderliğin konuya ilişkin perspektifinin ve 4. Ulusal Konferans kararlarının gereği olarak, yarın benzer eylemler Türkiye'nin daha stratejik noktalarında, özel savaşı daha da zorlayacak alanlarda ve kritik alanlarda gerçekleşirse, herhalde o zaman herkesi birer "psikolojik sorunlu kişi" olarak gösteremeyeceklerdir. Gösterseler bile kimse inanmaz. Toplum içerisinde bir yığın deliler, bir yığın psikolojik sorunu olan insanlar vardır. Bu tür insanlardan hiç böyle iradeli, planlı, örgütlü, siyasal bir intihar eylemi beklenebilir mi? Dolayısıyla, özel savaşın bütün karalama ve psikolojik yönelimlerine karşın, halkımız ve Türk halkı bu eylemi onaylayacaktır. Anladığı ölçüde de özel savaşın deşifrasyonu artacak, foyası ortaya çıkacak, inanılırlığı ve savunma gücü giderek kalmayacaktır.

Böyle bir eylemin ayrıca savaş içerisinde olan güçler üzerinde de etkisi muhakkak olacaktır. Örneğin bir askeri birlik birbirinden kuşku duyabilecek, "acaba içimizden biri benzer bir eylemlilik gerçekleştirebilir mi" korkusuna kapılacaktır. Özel savaşı ekonomik, siyasi ve moral açıdan destekleyen, finanse eden güçler, savaşın sonuçlarını gördükçe yaşama isteği ve olanakları bozulacaktır. Yani yaşam onlara her an sıkıcı ve çekilmez gelecektir. Özellikle metropollerde, sömürgeci özel savaşın ekonomik sahiplerini, siyasal temsilcilerini darbeleyen türde, süreklilik kazanmış birkaç örnek eylemle, yaşam onlara da zehir-zemberek hale gelecektir. Bir taraftan bir halk katledilirken, diğer yandan Türkiye'de rahat bir yaşamın olmayacağını; ekonomik olarak cebinden, giderek canından da olacaklarını gördüklerinde, daha çok sersemleyecek; belki de bu savaşta, karşı tepkiyi daha çok sermaye ve siyaset çevresiyle geliştirmek isteyebileceklerdir. Halk bunu anlayacak ve bu temelde giderek Türk halkında da böyle bir şahadet iradesine saygı gelişecektir.

Bu eylemin halkımız açısından mesajı ise daha büyüktür. Kürdistan halkı zaten savaşın içerisindedir. En büyük kahramanlık, fedakarlık örneklerini yaşayan bir halktır. Ama Zilan hevalin bu koşullarda, bu süreçte özel savaş güçlerinin yüreğinde patlaması, halkımıza bir moral, bir ruh kazandırdığı gibi, en önemlisi de ölümün üstüne daha bir korkusuzca gidilmesini ve bunun bir gelenek haline gelmesini sağlayacaktır. Bu gelenek, halkımızı ve bizleri, değerlere bağlılık, ulusa bağlılık, geleceğe ve yaşama bağlılık noktasında, eğer gerekliyse bir de bu biçimde, sosyalist anlamda bir yarışa götürebilecektir. Savaşın içerisinde olan her bir kadromuz, her bir savaşçımız ve bütün yurtsever halkımız en azından böyle bir başlangıç yapma, böyle bir irade ve kararı kendisinde oluşturma sürecine girecek ve daha da güçlenecektir. Kürdistan'da bedel ödemeden, yorulmadan, kırılmadan yeni mevziler kazanmak, bir adım ileri atmak ve çağla yakınlaşmak mümkün olmuyor. Tarihimiz de kanıtlamıştır ki, en küçük bir kazanım bile çok büyük bedellerle yaratılmıştır. Bugün de böyledir, ama bugün ödenen böylesine büyük bedeller mücadelemize yeni bir başlangıç, başarı grafiğini biraz daha yükselten yeni bir güç, yeni bir enerji kaynağı olmaktadır.

> ***"Zilan hevalin 'kahramandı, cesaretliydi' gibi övgülere ihtiyacı yoktur. Zaten tarih onu yazar. Zaten O, arkasında bir gelenek bıraktı. Bu anlamda yüceliği de tartışmasızdır. Ancak anlaşılmaz yaşam tarzı, anlaşılmaz kişilik özellikleri ve anlaşılmaz üslubumuzu ısrarla sürdürüp, ondan sonra da kalkıp bağlılık sözleri sıralamak çok anlamlı değildir."***

Bilindiği gibi 1990'larla birlikte kitlesel düzeyde gelişen eylemlerimiz, ayaklanmalar düzeyinde yaşanan serihildanlar oldu. Yine özel savaş güçlerine karşı kepenk kapatmaktan tutalım değişik biçimlerde gerçekleştirilen eylemlerle tepki göstermeler oldu. Ama fedai eylemleri, halkımızı direniş geleneğine daha çok sahiplenmeye götüren, yeni serihildanlara ve yeni bağlılık biçimlerine götürecek birer bedel olarak görülmelidir. Hatta bu bedellerde eylem biçimleri üzerinde, mücadelemizin taktik düzeyde ve denge dönemini daha iyi karşılayabilecek güçte olacağını, halkımızı, bütün yurtsever kadro ve savaşçı güçlerimizi buna daha büyük hazırlayıp taşıracağını belirtebiliriz.

Partimizde, kadın mücadele tarihimizde yüzlerce kadın savaşçı son mermisini, bombasını kendinde patlatarak, kendilerini uçurumdan atarak, bedenlerini tutuşturarak toplumsallaştırılıyor. Bu durum en son Zilan arkadaşın eylemiyle yeni, pratik bir uygulamaya kavuşarak etkisini daha evrensel çapta hissettirecek bir boyuta kavuşmuş oluyor. Zekiyeler, Rahşanlar, Berivan ve Ronahilerle mücadelemizde ortaya çıkan kararlı, fedai kadınlar zincirinin en son ve büyük halkası Zilan hevalle, Kürt kadını dosta ve düşmana söyleyecek bir söz bırakmadan, artık evde ailesinin içinde değil, savaş cephesinde, siyasal ve sosyal mücadele sahalarında bir komutan, bir gerilla, bir savaşçı, bir politikacı ve bir eylemci olduğunu tarihe yazmış oluyor. Eylemiyle şekillenen Kürt kadınının, Zilan hevalin şahadeti ve eylemiyle bıraktığı mesajı gerektiği gibi kavrayıp daha da güçleneceğine, bağımsızlaşacağına ve kendi iradesine kavuşarak daha özgürce düşünüp, bunu özgürce uygulayacağına hiçbir kuşku yoktur.

Partili kadrolar, savaşçılar ve çalışanlar olarak böylesine soylu bir eylemden çıkarmamız gereken büyük dersler vardır. Parti Önderliği, *"yoldaşlarının şahadetinden gerekli sonuçları çıkarmayanlardan korkmak gerekir"* diyor. Gerekli sonuçları çıkarmayacak, kendilerindeki olumsuzluğu yok edip, olumluyu yaratmayanlardan korkmak gerekiyor. Artık korkulu birer insan olmaktan çıkmalıyız. Korku, partiye karşı olan yetmezliklerdir. Her birimiz bu tür eylemlerle, şahadetlerle her an ve her gün kendimizi sorgulamalı, yargılamalı ve denetlemeliyiz. Bu her partili için bir ilkedir. Acaba bunun ne kadar yakınındayız. Çok yakınında olmadığımız içindir ki, bilinen yetmezliklerde ısrar ediyoruz. O halde, öncelikle bu ilkeyi beynimize nakşetmemiz, ruhumuza yerleştirmemiz gerekiyor. Eğer bugün bazılarımız özel savaşın yüreğinde, beyninde **Zilanlar** gibi patlayacak güçte, irade de değilsek bile, bir şeye sahibiz; kendi kişilimizdeki düşmanı yok etmek.

Özel savaşa karşı büyük irade gerektiren eylemlerle cevap vermek ve sonuç almak için belirttiğimiz gibi önce kendimizdeki zayıflıkları ve yetmezlikleri yok etmek, onunla daha üstün bir mücadele içerisinde olmak gerekiyor. Bunu yapmadan başarıda seyretmek, kazanmak-kazandırmak ve yaşatmak zordur. Bu temelde bulunduğumuz her alanda ve koşulda kendimizle olan savaşımı geciktirmeden üstün bir ruh ve bilinçle başlatmak, çıkarmamız gereken öncelikli bir sonuç oluyor. Çünkü gecikmeli başlatılan bir savaş, büyük ölçüde kaybedilen bir savaştır. Şu an geliştireceğimiz en büyük savaşımla korkulu insanlar olmaktan kurtulacağımız kesindir. Zaten herkes fedai eylemi gerçekleştirecek diye bir şey yok. Önemli olan herkesin gerektiği an ve gerektiği yerde bu fedailiği göstermeye hazır olmasıdır. Ancak kendisiyle mücadele etmeden, adeta atlamak biçiminde "ben böyle bir eylem yapacağım" diyen kişinin kendisiyle olan mücadeledeki başarı ve eylemin başarısından tutalım ne kadar gelişebileceğine kadar üzerinde düşünmek gerekiyor.

Eğer Zilan heval bu fedai eyleminde, dört gün boyunca 30 kilo ağırlıkla, çok büyük bir iradeyle kendisini örgütleyip gizleyerek, özel savaş güçlerine ve çevreye hamile bir bayan dedirtecek kadar usta ve soğukkanlı bir şekilde sonuca gidebiliyorsa, bizim de öyle yoğunlaşmamız, öyle iradeleşmemiz gerekiyor. Nitekim bunu başarmadan kendimizle mücadeleyi sağlam bir noktaya getiremeyiz. Nasıl ki, Zilan heval o irade ve yoğunlaşmayı gösterebildiyse, bizde eğer kişilimizdeki düşmana karşı öyle bir yoğunlaşma ve irade ile savaşırsak zaferi kişiliğimizde gerçekleştirebiliriz ve bu bizi daha büyük zaferlere götürür. Yoksa Zilan hevalin "kahramandı, cesaretliydi" gibi övgülere ihtiyacı yoktur. Zaten tarih onu yazar. Zaten O, arkasında bir gelenek bıraktı. Bu anlamda yüceliği de tartışmasızdır. Ancak anlaşılmaz yaşam tarzı, anlaşılmaz kişilik özellikleri ve anlaşılmaz üslubumuzu ısrarla sürdürüp, ondan sonra da kalkıp bağlılık sözleri sıralamak çok anlamlı değildir. Çok şey söylemektense ne yapılıp, ne üretildiği önemlidir. Devrimi ve yaşamı, sınıf savaşımını ve dolayısıyla sömürgecilikle olan savaşımı kendimizde temsil etmek durumundayız.

Mücadelemizin genel yoğunlaşmasına bakıldığında önümüzdeki süreçte muhtemelen bu tür eylemler daha da gelişecektir. Özellikle partinin birliğinin, halkın partiye bağlılığının bir kanıtı olarak, kamuoyuna ve özel savaş rejimine bir mesaj bırakıyorsa, gereklerinin yerine getirilmesi açısından, eylemin büyük bir rolü ve etkisi vardır. Böyle bir eylem kararının yakın bir tarihte alınıp, hemen ardından da gerçekleştirilmiş olması, özel savaş rejiminin mücadelemizi çok daha ciddiye ve dikkate almasını da beraberinde getirecektir. Bu sadece özel savaş rejimine değil, bizimle savaş içerisinde olan bütün emperyalist ve gerici güçler üzerinde de böyle bir etki yapacaktır. Savaşın her düzeyde daha da tırmanacağı ve özellikle bu tür eylemlerle özel savaş güçlerinin epey zorlanacağı açıktır.

Bizlerin de bu temelde kişilik olarak, irade olarak kendimizi bütün mücadele alanlarında daha da büyüterek, yoğunlaştırarak, şehitlerimize, halkımıza ve bütün bu değerleri yaratan önderliğimize layık olmak gibi bir sorumluluğumuz vardır ki, bu da hepimizin boynunun borcudur.

WWW.ARSIV.COM

Zilan ya da Bir Önderlik Gerçekleşmesi

Tarihin ve savaşın doğasının da zorlaması sonucu, özgürlük savaşında yaratıcı yaklaşımların gelişmesi ve gerçekleşmesi için çok beklemenin gerekmeyeceği, bir süredir Başkan APO'nun söylemlerinden anlaşılıyor. Ve bu çerçevede günümüz, **yaratıcı gelişme dönemi** olarak vurgulanıyordu. Bu yaratıcı yaklaşım, dinsel gerçekleşmelerde tanrısal bir olay olarak ifade edilmişken, PKK'de bugün Başkan APO'nun askeri kuramı çerçevesinde yaratma eylemi, tanrının değil, ama bizzat insanın şahsında gerçek eylemcisini buluyor. Buna göre PKK ve PKK militanı için olanak ve koşullar, sınırlayıcı bir gerçeklikler bütünü olmaktan çok, anlaşılması ve PKK savaşının gereklerine göre düzenlenerek zafer hedefine giden bir yol haline getirilmesi gereken bir gerçeklikler bütünü olarak ele alınırlar. Sadece PKK militanının bulunduğu koşullarda değil, Kürt insanına ilişkin her koşulda, her durum bir savaş durumudur. Ve her hareket savaşa ilişkin bir harekettir. PKK militanı için esas, bütün bu durum ve hareketlerin özgürlük savaşının kazanma esaslarına göre düzenlenmesi oluyor. Bu türden bir düzenleme çalışması ise Başkan APO'nun çözümlemelerinde ortaya çıktığı üzere, askeri veya politik doktriner denklemde engel kabul etmiyor. En büyük düşman engeli bile, verimli bir katalizör durumuna getirilebiliyor. Ve bu türden radikal bir yaklaşım, nesnel temelini, düşmanın en çok tahkim ettiği yer veya zamanın, teorik olarak onun en zayıf noktası olması gerektiği doğrultusundaki oldukça objektif bir formülasyona dayanıyor. Bu durumda düşman, kendisine en çok güvendiği yerde, yanılma potansiyelini de en yüksek düzeyde taşıyor.

PKK tarihinde de görüldüğü üzere, partimiz düşmanın tarihsel suçlarını deşifre etmiştir. Deşifre etmekle kalmamış onu mahkum ederek ve tarih sahnesinden çekilmesini gerektirecek eylemlerini ve bunların sonuçlarını ortaya çıkarmıştır. Bütün bunları da çok gerçekçi olarak sömürgeciliğin zayıf noktaları olarak tesbit ettiği ölçüde, düşman tam bu tespit noktalarına yeniden ve göreceli olarak daha güçlü yığınaklar yapmaya başlamıştı. Doğal olarak da, her büyük temel güç, gerek devrim cephesinde ve gerekse de sömürgecilik veya karşı-devrim cephesinde, aynı zamanda büyük temel bir zayıflık noktası üzerinde konumlanıp yükseliyor. Ancak bu denklemde eşitsizliği sağlayan temel değişkenler olarak savaşan tarafların bu savaşa ilişkin hedefleri ve bununla bağlantılı olarak savaş içindeki harekat tarzları belirleyici olmaktadır. Nitekim devrim eğrisini oluşturan fonksiyona yön veya şekil veren de, temelini toplumsal yapılanmadan alan bu temel değişkenlerdir. Bu temel değişkenlerin devrimimiz cephesine ilişkin olanı, her şeyden önce önderlik tarzında ifadesini bulmaktadır. Nitekim bu da Kürdistan devriminde, gerek fiziki uygulamada ve gerekse de kuramsal olarak, bizim en temel avantajımızı oluşturmaktadır. Söz konusu savaş denkleminde eşitsizlikleri bizim yararımıza çeviren belli başlı faktör budur. Ve bunun işlerliğe koyduğu süreç giderek yoğunlaşan bir şiddetle gerçekleşmekte olan bir süreç oluyor.

Varoluşumuzun, bir halk olarak yaşamımızın savunulması ve bununla bağlantılı tarzda özgürleşme mücadelemize ilişkin temel bir problem olarak savaş, yukarıda bir giriş yapmaya çalıştığımız türden bir denklem oluşturuyor. Bunun klasik olmayan veya klasik bakışla aydınlatılamayan ayrıntılarında, günümüz Kürdistan devrimini tarihteki diğer benzerlerinden çok belirleyici hatlarla ayıran temel özellikler gizlidir. Bunlar daha çok Apocu askeri doktrinin teorik ve uygulama esasları olarak ortaya çıkmaktadır. Elbette bu ciltler alacak çok geniş bir çalışmanın konusudur ve içeriği gereği, yaşam ve savaşa ilişkin temel birkaç başlık altında çözümlenebilir. Biz bu sınırlı değinmemizde, bu kapsamda bir çalışmaya bir giriş yapabilmek için, ancak ve ancak temel nitelikte birkaç soru sorabileceğiz. Temel bir veri olarak da, **Zilan** arkadaşın Dersim'de gerçekleştirdiği eylemi bir model olarak ele almaya çalışacağız.

Sorularımız, eylemin zamanı, yeri, gerçekleşme biçimi ve hedefleri üzerinde yoğunlaşabilir. Bu soruların savaşımızla bağlantılı nitelikleri, bunların cevaplarının nitelikleri konusunda da belirleyici olacaktır. İşte bu çerçevede, Zilan arkadaşın eylemi, bütün bir Kürdistan ülkesinin Kürt halkından arındırılması doğrultusundaki düşman faaliyetinin doruğuna ulaştığı bir dönem ile uluslararası emperyalist ve sömürgeci ittifakların askeri ve ekonomik bütün düzeylerde partimizi cepheden karşısına aldığı ve bu anlamda çok yönlü birçok tedbiri uygulamaya koyduğu bir dönemle birleştiği bir zamanda gerçekleşti.

Partimize yönelik olarak bu dönemde gerçekleştirilen uluslararası operasyon, Avrupa'dan başlamak üzere Türkiye metropollerinde ve giderek Ortadoğu'da, legal veya illegal bütün kurumları başta olmak kaydıyla, mücadelemizin önderliği çevreleyen halk ve militan kuşağını ideolojik olarak aşınmaya uğratmak, psikolojik ve özel savaşla pasifize etmek, giderek onun önderlikle bağlarını kesmek, böylece hedefi daraltarak hareketi en güçlü olduğu yerinden vurduktan sonra tamamen kendi inisiyatifinde bir parti gerçekliğine ulaşmak amacındaydı. Bu amaç, çok özel ve kapsamlı bir operatif ustalıkla gerçekleştirilecek ve her halükarda yaşayan, ancak sömürgecilerin egemenliğinde ve onların istediği tarzda olan, yani "yaşayan ölü" bir hareket gerçekliği demekti. Bu demektir ki, uluslararası sömürgecilik kendisini son yirmi yıl içinde temelde PKK'nin dayatmasıyla öyle bir aşamaya getirdi ki, artık var olan konjonktürde PKK'siz bir düzenlenme en azından birdenbire mümkün olmamaktadır. Daha açıkçası, temel bir çıkmaza sahip olarak sistem PKK'siz yaşayamayacak bir duruma gelmiştir. Bu durum onu, "Bana göre bir PKK, dişime göre bir PKK" formülasyonuna zorunlu kılmıştı. Partimiz ile TC'nin savaşı, işte tam da bu nedenle, belli ölçülerde ve ancak belli düzeylerde TC için gerekli bir denklem değişkenidir ve yürütülen operasyonlar, "Benim inisiyatifimde bir PKK, istediğim tarzda savaşabileceğim bir PKK, bana hep başarılar kazandıran zayıf bir PKK" anlayışıyla veya en azından buna ulaşmak amacıyla gerçekleştirilmektedir. Parti Önderliği'ne karşı geliştirilen suikastin kendisi ve belki de başarısızlığı, doğrudan doğruya bu yönlü temel bir operasyonun en önemli gereği olarak yürürlüğe konulmuştu.

Bu türden bir operasyon nasıl boşa çıkarılabilir? Elbette onun yöneldiği mevzilerin en mükemmel tarzda tahkim edilmesiyle ancak boşa çıkarılabilir. Etkili bir savunma ve giderek etkili cevabın taktik gelişimiyle operasyonun başarısızlığı sağlanabilir ve hatta bu vesileyle yeni mevziler elde edilebilir. Düşmanın burada yönelimi, PKK ideolojisi ve buna bağlı olarak gelişen stratejisi ile bunun temsilinin en mükemmel kaynaklığını gerçekleştiren Başkan APO'nun kendisi ve giderek en kapsamlı tanımıyla PKK örgüt kişiliğidir. Bunun dışında Ortadoğu'daki herhangi bir siyasal-örgütsel oluşum, ne emperyalizm, ne de Türk sömürgeciliği için bir tehlike teşkil etmemektedir. TC'nin devlet örgütü gerçekten de tarihi boyunca yalnızca ve yalnızca PKK türünden bir örgüte ve PKK ideolojisi türünden bir ideolojiye bağışıklık göstermemiştir. Bunun herkes açısından tek bir anlamı vardır. TC devlet örgütü ve onun özel savaşı, tarihinde ilk kez Başkan APO'nun **yanılmayan** ve **denetlenemez bir önderlik** olarak kendini gerçekleştirme sürecine koymasını engelleyememiştir. Ve Başkan APO'nun kendisinde ve militanlarında vücut bulan gerçekleşmesiyle birlikte, kolay kolay kontrol edilemeyen bir Kürt hareketinin giderek geliştiğine tanıklık etmiştir. İşte sömürgeciliğin bu durumdan kurtulmak için bulduğu tek yol, böyle bir ideolojinin sahibi ve gerçekleşme kaynağı olarak bu önderlikten kurtulmaktır. Gerçekte sorun, suikast girişiminin içeriğine uygun bir biçimde, sadece PKK önderlik tarzı bir gerçekleşmenin temsil edildiği bir kişinin, Başkan APO'nun, fiziki olarak ortadan kaldırılması değildir. Temel sorun, herhangi bir biçimde bu önderlik gerçekleşmesinin durdurulmasıdır.

İşte tam da bu noktada, Zilan yoldaşın Dersim'deki eylemi ortaya çıkmıştır. Ve

" PKK'de gerçekleştirmek istediğimiz aşkın da yüce bir ifadesi oldu. Hiçbir yanlış yorumlamaya izin vermeksizin, ülkemizin içinde bulunduğu bu düşkünlük ve aynı zamanda kahramanlık koşullarında, nasıl sevilebileceği, büyük kavuşmanın nasıl gerçekleşebileceği konusunda temel yolu göstererek, eşsiz bir aşk örneği de sergiledi. "

bir **önderlik gerçekleşmesi** veya **önderliğin bir gerçekleşme biçimi** olarak tarihteki yerini almıştır. Gerek bu suikast girişimine ve gerekse de bu suikast girişiminin de içerik olduğu ve yukarıda ana hatlarıyla vermeye çalıştığımız uluslararası operatif komploya verilen en mükemmel cevap, işte bu eylemde ifadesini bulan önderlik gerçekleşmesidir. Üstelik bu gerçekleşme biçimi, onun düşman tarafından denetlenemezliğini ve düşmanı kesin bir başarısızlığa mahkum etme, onu bu konuda bütünüyle çaresiz bırakma özelliğini son derece pekiştirmiştir. Sömürgecilik, Zilan yoldaşın eylemiyle, PKK ideolojisinin ve Apocu doktrinin, Kürt halkının şahsında hangi biçimlerde sömürgeci ordunun karşısına çıkabileceğini açıkça görmüştür.

Elbette Zilan yoldaş bu türden bir eyleme karar verdiği sıralarda bu uluslararası yönelimlere karşı bu kapsamda bir içerik planlaması yapmamıştı. Ne var ki, sorunun böyle bireysel bir çerçevede ele alınması zaten çok dar bir yaklaşım olurdu. Söz konusu ve doğru olan, yukarıda da vurguladığımız gibi, gerek Zilan arkadaşın eyleminin, gerekse de parti militanlarına ait eylemlerin, hatta toplumun diğer kesimlerindeki çeşitli olay ve durumların, PKK diyalektiği veya PKK önderlik gerçekleşmesi çerçevesinde ele alınmasıdır.

Bunun dışında, Zilan yoldaşın eylemi, Başkan APO'nun askeri kuramının son derece ustalıklı bir taktik uygulaması olarak da ele almak gerekiyor. Onun asker tanımının mükemmel bir ifadesi olarak Zilan yoldaş, kendi varlığını bir bütün olarak, düşmanın bütün teknik üstünlüğüne karşın, çaresiz bırakarak imha eden bir silaha dönüştürmenin de adıdır. Askeri bir anlayış temelinde, temel silah olarak kendi bedenini ve bilincini kullanıyor. Varlık-yokluk savaşı verenler için, bütün maddi silahlardan arındırılmış bireysel varlık toplumsal varlığın yaşatılması uğrunda temel bir silah haline getirilmezse eğer, savaşın genel seyrinde inisiyatif kendiliğinden, esasta teknik üstünlüğü savaşın sonuna kadar sürekli elinde taşıyacak olan sömürgeci ordularına geçecektir. Sömürgeci ordunun savaşçılarının temel olarak halk kesimlerinden oluştuğu ve askerlerinin de bireysel olarak bu savaşta kendi varoluşlarını ilgilendiren bir yan olmadığı için, asla bu türden bir fedakarlık seviyesine ulaşamayacaklardır. Demek ki, Zilan'da gerçekleşen ve gerçekte Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi tarihinde daha birçok örnekleri bulunan, bütün maddi silahlardan arındırılmış biçimiyle, yönelimlerinin tam olarak düşman tarafından tespit edilmesi neredeyse imkansız olan bilinçli bir mekanizma olarak kendi bedenini temel bir savaş silahı haline getirmesi ve bunu son derece etkili bir tarzda savaştırmasıdır. Kişinin bireysel varlığını temel bir silah haline getirmesi, onun düşman tarafından denetlenmesi mümkün olmayan bilinçli bir mekanizma olarak savaşa sokması, düşmanı çaresiz bırakacak kadar etkilidir. Öte yandan, bütün silahların düşman eline geçmesi mümkün olabilir. Ancak böyle bir silahın düşman eline geçmesi de mümkün değildir. Geçse bile, onun elinde patlayacak bir bomba olarak geçecektir. Nitekim bu da düşman için bir kazanım değil, bir kaybı ifade eder. Böyle bir silahın etkisi de, asla küçümsenecek bir etki değildir. Öyle ki, düşmanın olduğu her yerde bu silah çok etkili işleyebilir. Elbette, yalnızca bu eylemde görülen pratik imha etkileriyle değil, aynı zamanda her düzeydeki askeri ve politik mevzilerde çok çeşitli etkileriyle bir anlayış ve hareket tarzı olarak gelişebilir.

Zilan yoldaşın eyleminde savaş Kürdistan'da ulaşabileceği en ileri mevziye, sömürgeci ordunun Kürdistan'daki kalbine ulaşıyor ve onu kendi hedefleri çerçevesi içinde darmadağın ediyordu. Bu, taktik olarak yaygın iç içe savaşın bir kişide ifadesini bulan çok ileri bir düzeyidir. Buna göre savaşın klasik mevzileri ortadan kalkıyor. Sömürgeciliğin insanlarımızın beyinlerine kazmış olduğu mevzilere karşı en doğru ve şiddetli bir cevabı oluşturuyor. Askeri düzenlenişin **her yerde olmak ve hiçbir yerde olmamak** ilkesini pratik olarak uyguluyor. Savaşın yoğunlaşma merkezlerini düşman inisiyatifinden kesinlikle çıkarmakla kalmıyor, düşmanın en çok inisiyatifli olduğuna inandığı yerde onu bu inancıyla birlikte imha ediyor.

Yine hedef olarak sömürgeci ordunun klasik anlamda çok ileri derecede tahkim edilmiş mevzilerine karşı ümitsiz bir saldırı geliştirmek gibi, sömürge insanının duygusallığının sık sık düşmekten kurtulamadığı bir yanılgıya düşmüyor. Başkan APO'nun çağdaş askeri anlayışını en ileri düzeyde deşifre ve temsil etmekle kalmayıp, mevzi imhasından daha etkili olan, düşmanın halklar nezdinde ulaşmış olduğu toplumsal düzeyi imha ederek, özgürlük hareketi yararına bir toplumsal düzeyin kazanılmasını hedefliyor ve **toplumsal düzeyin savunmasını** gerçekleştiriyor.

Öte yandan Zilan yoldaş bu eylemiyle tarihe, Kürt halkının tarihi öfkesinin en somut bir ifadesi olarak, bir ulusun intikam gücünü gösteriyor. Bir halkın kurtuluş yolunda hangi düzeyde yaratıcı olabileceğini dosta ve düşmana bildirerek, kendi halkı için yol gösterici olurken, sömürgeciliğe yenilgisinin kaçınılmazlığını bildiriyor.

Bütün bunlardan öteye Zilan yoldaşın eylemi, temelde bir önderlik eylemidir. Önderliğe bağlılığın en mükemmel bir biçimi olmaktan da öteye, bizzat onun sıcak savaş içindeki bir gerçekleşme biçimidir.

Savaşın genel gelişimi açısından Zilan arkadaşın hepimizi şaşırtan girişimi ve başarısı, elbette bu kadarla geçiştirilemez. Onun çizdiği savaş tablosunda başarı engel tanımamakla kalmıyor, zafer hedefine ulaşma konusunda bir hareket hattı da çiziyor. Yol göstericiliği ayrıca ele alınmak durumundadır. Hepimizin içinde bulunduğu dönem ve bunun gerekleri konusunda en üst düzeyde uyarıcı bir niteliğe sahiptir. Böylesine bir eylem karşısında, gerek sıcak mücadele içerisinde bulunan militanlar olarak, gerekse de yurtsever kesim olarak, ya dönemin mücadele gereklerinin hakkını veren bir hareketliliğe gireceğiz, veya onun eylemi önünde saygı ile eğilen başlarımız, bu kez utanç içinde yukarıya kalkamayacaktır. Gerek tarih içinde, gerekse de bugün, Türk sömürgeciliğinin halkımıza dayattığı onursuzluk karşısında dile getirdiği öfke ve bu öfkesini dile getirme tarzı, başvurulacak temel bir örnektir. Bir kadın olarak özellikle, böylesi bir eylemi Kürt kadınının onurunu korumak için uçurumlardan atladığı, sömürgecilere teslim olmaktansa yakılarak veya kurşunlanarak veya herhangi bir biçimde ölümü tercih etmesiyle tanınmış bu toprakları seçmesi, ayrıca ele alınmak gerekir. Dersim'de veya Kürdistan'ın bir başka yerinde, veya Kürt halkının savrulduğu Türkiye metropolleri ile dünyanın diğer alanlarında, özellikle gençlik içerisinde geliştirilmek istenen yaşam anlayışlarına karşı temel nitelikte, şiddetli bir cevap, bu eylem vesilesiyle, özgür yaşamın belki de en çok saldırı altında bulunduğu veya kaybedildiği bu yerden yükseldi.

Sömürgeciliğin bir halk olarak bizlere karşı geliştirdiği savaşın yalnızca fiziki bir imha temelinde gelişmediği bilinmektedir. O aynı zamanda onuru da silmek, halkımızın var olan bütün toplumsal ve ahlaki değerlerini de ayaklar altına almak istiyor. Başta topraklarımız pervasızca işgal edilerek, bu topraklar kemalist yaşam tarzının bir yaşam alanı haline getirilmek isteniliyor. Adeta kendi halkını kendi şahsında öldüren bir kuşak yaratıldı. Bunun acı ve utanç veren en korkunç örnekleri olarak, bedenlerinde sömürgecilerin uygulamalarının izlerini ve sonuçlarını taşıyan genç insanlarımız ve başta da genç kızlarımız birçok alanda karşımıza çıkarken ve birer ibret abidesi gibi aramızda dolaşırken, buna verilmesi gereken cevabın nasıl olması gerektiği konusunda da, **Zilan bir yaratıcı oldu.** O, bu eylemiyle Kürt kadınlarına yönelik düşmanın saldırılarını kendi şahsında yok etmekle kalmadı, aynı zamanda hiçleştirilen veya yok edilmek istenen bir kuşağın nasıl soylu bir kuşak haline getirilebileceğini, yeni ve onurlu bir kuşağın hangi pratikle yaratılabileceğini de gösterdi. Bu, aynı anda, özgür yaşam hedefine yönelik olarak PKK'de gerçekleştirmek istediğimiz **aşkın da yüce bir ifadesi oldu.** Hiçbir yanlış yorumlamaya izin vermeksizin, ülkemizin içinde bulunduğu bu düşkünlük ve aynı zamanda kahramanlık koşullarında, nasıl sevilebileceği, büyük kavuşmanın nasıl gerçekleşebileceği konusunda temel yolu göstererek, **eşsiz bir aşk örneği** de sergiledi. Yaşamın sürdürülmesinin, kadının bir yaşam kaynağı oluşunun nasıl ve hangi araçlarla gerçekleştirilebileceğini anlamak için, Zilan yoldaşın yaşamına, geride bıraktığı mesajlara ve eyleminin kendisi ile gerçekleşme tarzına bakmak yeterlidir.

www.arsivakurd

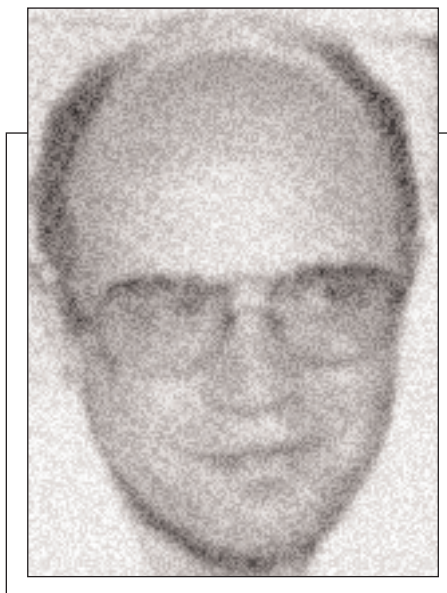

KİRLİ SAVAŞ VE TÜRK BURJUVAZİSİ

İsmail Beşikçi

Türkiye'de burjuvazinin egemen sınıf olduğu söylenir. Türkiye'nin yönetilmesinde belirleyici gücün burjuvazi olduğu söylenir. Hatta "Türkiye'yi Türk ve Kürt egemen sınıfları birlikte yönetiyor" denilir. Bu önermenin Kürt tarafı çok yanlış olduğu, olgular tarafından çürütüldüğü gibi, Türkiye'yi burjuvazinin yönettiği de doğru değildir. Türkiye'nin yönetilmesinde, burjuvazinin sanıldığı kadar büyük, etkili bir ağırlığı yoktur. Türkiye'nin yönetilmesinde söz sahibi olan güç Milli Güvenlik Kurulu'dur. Siyasal partilerin, hükümetin, Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin, yönetimle ilgili temel konularda, bu konularla ilgili temel politikaların saptanmasında ciddi bir ağırlıkları yoktur.

Kürt toprak ağalarının, aşiret reislerinin, şeyhlerin egemen sınıflar bloku içinde "Kürt" olarak yer almadıkları çok açıktır. Kürtlerin ulusal ve demokratik haklarıyla ilgili talepler ileri sürmedikçe bu gibi insanlara, yani geleneksel toplumun temsilcilerine hoşgörüyle bakıldığı, bu gibi kesimlerin maddi olanaklarının gelişmesinin teşvik edildiği bilinmektedir. Kaldı ki devlet tarafından, koruculuğun örgütlendirilmesinde rol sahibi olan bu kişilerin kendi öz benliklerini reddettikleri, resmi ideolojinin propagandasını yaptıkları da çok açıktır. Kürtlerin ulusal ve demokratik hakları için biraz çaba harcayan *Behçet Cantürk, Savaş Buldan* gibi Kürt işadamlarının kontrgerilla tarafından nasıl katledildiği biliniyor. Bu, çok açıktır. Burada önemli olan Türk burjuvazisinin düşüncesini ve tutumlarını irdelemektir.

Şöyle düşünelim: Örneğin siz, otomobil üreten, buzdolabı, elektrik fırını vs. üreten bir firmasınız. Veya tarım araç ve gereçleri, inşaat malzemesi üreten bir firmasınız. Doğal olarak ürettiğiniz malları pazarlamak istersiniz. Örneğin Kürdistan'ın önemli bir pazar olduğunu düşünebilirsiniz. Halbuki, Kürdistan'da 12 yıla yakın bir zamandır süren bir gerilla mücadelesi, bir savaş var. Bu, artık savaş boyutlarına ulaşmıştır. Bu savaşta yüzbinlerce asker kullanılıyor; jandarma, polis, özel tim, korucu kullanılıyor. Savaş uçakları, helikopterler, tanklar, toplar vs. her türlü savaş araç gereçleri kullanılıyor. Böyle bir ortam sizin ürettiğiniz mallara talebi sağlar mı? 2500 civarında köy yakılıp yıkılmış, boşaltılmıştır. Öteki yerleşim birimleri bombardımanlarla yıkılmıştır. Ormanlar yakılmış temel yaşam kaynakları tahrip edilmiştir. Aileler, insanlar, doğal çevrelerinden kopartılmıştır, evlerini barklarını terke zorlanmıştır. Bu şekilde mağdur edilmiş onbinlerce aile, yüzbinlerce insan vardır. Sık sık yapılan toplu köy aramalarında döviz, Türk lirası gibi değerli kağıtlara, altına, mücevhere, bileziğe el konulmakta, yağmalanmaktadır. Bunlar genel olarak arama tutanaklarına da yazılmamaktadır. Buzdolabı, televizyon, elektrik fırını, otomobil gibi dayanıklı tüketim malları kırılmakta, parçalanmakta, yakılmaktadır. Evler, köyler bombardımanlarla yıkılmaktadır. Böyle bir ortamda, aileler bu tür dayanıklı tüketim malları satın alabilirler mi? Kürdistan'da yürütülen savaş, çoğu zaman, devletin, ordu, polis, jandarma gibi legal güvenlik güçlerinin yanında, kontrgerilla gibi illegal güçlerin de etkin bir şekilde kullanıldığı bir savaştır. Savaşa "kirli" niteliğini veren daha çok illegal güçlerin bu operasyonlarıdır. Yurtsever Kürtlerin kaçırılıp yok edilmesi, gözaltına alınan insanların, birkaç gün, birkaç hafta veya birkaç ay sonra cesetlerinin bulunması sık sık rastlanan olaylardandır.

Halbuki, biz bu kirli savaşın Türk burjuvazisi tarafından hem maddi olarak, hem de ideolojik ve politik olarak desteklendiğini görüyoruz. Kirli savaşı ısrarlı bir şekilde yürütenlerin amacı ise, Kürt kimliğini ve Kürt kişiliğini dile getirenleri, Kürt kimliğini talep eden herkesi, bu arada geniş Kürt halk yığınlarını tamamen ortadan kaldırmaktır. Hükümetin, devletin bu niyetine ve amacına karşılık Kürtler de bu çok doğal haklarına kavuşmanın mücadelesi içinde olacaklardır. Böyle bir düşüncenin ve politikanın ise toplumda sürekli bir gerginlik ve çatışma yaratacağı kuşkusuzdur. Bu ortam, burjuva düşüncesine, burjuva çıkarlarına uygun mudur? Bugün Kürdistan'da evler yakılırken, yıkılırken, insanlar yeni evler yapabilirler mi? İnşaat malzemeleri için talep yaratabilirler mi? İnsanlar, aileler yarından bile emin değillerken, otomobil, buzdolabı, çamaşır makinası gibi tüketim malları için yatırım yapabilirler mi? Bu, rasyonel bir yatırım mıdır? Ekinler yakılırken, tarımda kullanılan bütün üretim araçları yakılırken, parçalanırken, kamyonlara, traktörlere sık sık el konulurken, insanlar tarım araç ve gereçleri için talep yaratabilirler mi? Bu durumda burjuvazi, Kürtlerin de ulusal ve demokratik birtakım hakları olabileceğini, bu hakların doğal olarak yaşanması gerektiğini, sorunun çözümü için devlet şiddetini ve kirli savaşı tırmandırmaktan başka bir yolu neden düşünemiyor?

> *"Türkiye'yi burjuvazinin yönettiği de doğru değildir. Türkiye'nin yönetilmesinde, burjuvazinin sanıldığı kadar büyük, etkili bir ağırlığı yoktur. Türkiye'nin yönetilmesinde söz sahibi olan güç Milli Güvenlik Kurulu'dur. Siyasal partilerin, hükümetin, Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin, yönetimle ilgili temel konularda, bu konularla ilgili temel politikaların saptanmasında ciddi bir ağırlıkları yoktur."*

Bugün Kürdistan'da tarım, hayvancılık durma noktasındadır. Ekinlerin hasat sırasında yakılması, tütün balyalarının, arı kovanlarının yakılması, meyve bahçelerinin, üzüm bağlarının yakılması; kırsal alanların durmadan bombalanması, ekili alanların tanklarla, toplarla, panzerlerle çiğnenmesi, bunlardan daha önemli olarak, kırsal alanların insansızlaştırılması, tarımı durma noktasına getirmiştir. Ağılların yakılması, yaylaların, sürülerin bombalanması, yayla yasakları hayvancılığı durma noktasına getirmiştir. Türkiye'nin son yıllarda et ithal etmesinin, buğday ithal etmesinin temel nedeni, devletin, Kürdistan'da, Kürt halk yığınları üzerinde sürdürdüğü baskı ve şiddet politikalarıdır. Burjuvazi, üretimi engelleyen, üretimi durduran politikaları nasıl teşvik edebilir, nasıl onaylayabilir? Kürdistan'da sanayi kuruluşları zaten yetersizdir. Ama on yılı aşkın bir zamandır, bu sanayi kuruluşlarının üretim yapmaları engellenmektedir. Bu kuruluşların binaları, özel timler, jandarmalar, korucular tarafından karakol olarak veya yatacak yer olarak kullanılmaktadır. Sanayinin, tarımın, hayvancılığın durduğu bir yerde, ticaretin de dinamizmini kaybedeceği açıktır.

Durmadan tırmandırılan kirli savaş, devlet bütçesinin çok büyük bir kısmını alıp götürmektedir. Devletin kirli savaş için yaptığı harcamaların yıllık 7 milyar dolar civarında olduğu söylenmektedir. Savaş hacamaları kuşkusuz verimsiz harcamalardır. Bu, bir tarafa, Kürdistan'ı yakan-yıkan, üretimi durduran, geniş halk kitlelerini yoksullaştıran harcamalar olduğu da bir gerçektir. Böyle bir süreci Türk burjuvazisi nasıl onaylıyor, nasıl teşvik ediyor? Bu sorunun cevabı çok açık: Gerçek bir burjuvazi olmadığı içindir. Türk burjuvazisi kişilikli bir burjuvazi gibi davranmamaktadır, Milli Güvenlik Kurulu'nun bir piyonu gibi hareket etmektedir. Bugün, Türkiye'nin yönetiminde, Milliyetçi Hareket Partisi ve bu partinin genel başkanı Alpaslan Türkeş, Sakıp Sabancı'dan çok daha fazla söz sahibidir. Alpaslan Türkeş'in, Milli Güvenlik Kurulu'na, bu kurum tarafından temsil edilen Türk egemenlik sistemine, bu sistemi ayakta tutan resmi ideolojiye daha yakın olduğu besbellidir. Ama Sabancı Center'lerin sahibi, Türkiye'de ve dünyada pek çok yatırımı olan, Türkiye'deki büyük burjuvazinin önemli bir temsilcisi olan Sakıp Sabancı, Türkiye'nin yönetiminde sanıldığı kadar söz ve karar sahibi değildir. Hele hele Türkiye'nin en önemli sorunu olan Kürdistan sorunu konusunda, Kürdistan sorununa ilişkin politikaların saptanmasında, hiçbir ağırlığı, hiçbir hükmü yoktur. Sakıp Sabancı'nın 1995 yılı Aralık ayında, Diyarbakır'da yaptığı ve Kürt sorunu konusunda çok küçük bir açılım sağlamayı amaçlayan konuşmasından sonra, Alpaslan Türkeş tarafından nasıl azarlandığı, bu azardan sonra da, Sakıp Sabancı'nın geri adım attığı her zaman hatırlanması gereken bir olaydır.

Burada, üzerinde durulması gereken önemli bir konu da, büyük burjuvazinin

Arşivakurd.org

ve taşra burjuvazisinin ilişkilerinin incelenmesidir. Taşra burjuvazisine göre, büyük burjuvazinin daha inisiyatifsiz olduğu görülmektedir. İki kesimin ekonomik ve mali konularda çatışma içinde olduğu da bir gerçektir. Bu çatışmada, MGK anlayışına daha yakın bir tavır ve davranış sergileyen, taşra burjuvazisinin, Türkiye'nin yönetimindeki ağırlığı, büyük burjuvazinin ağırlığına nazaran daha artabilir.

Sorunun, büyük şehirlerdeki boyutunun da ayrıca incelenmesi gerekir. Yerinden-yurdundan, doğal çevrelerinden kopartılan insanlar önce, Kürdistan'da yakın bir şehire, oradan da Türkiye'nin dört bir tarafına savrulmaktadır. Çukurova, İçel, Antalya, Aydın, İzmir, Bursa, Kocaeli, İstanbul... Kürt göçleriyle dolup taşmaktadır. Örneğin İstanbul'u ele alalım. İstanbul'da artık, hava kirliliği, deniz kirliliği çok önemli sorunlar olarak ortaya çıkmıştır. Kanalizasyon sorunu, trafik sorunu günden güne ağırlaşmaktadır. Hızlı ve yoğun nüfus birikimleri gecekondu sorununu, arsa mafyasını, arazi mafyasını ortaya çıkarmıştır. Yeşil alanlar günden güne azalmaktadır. Zaman zaman su kıtlığı başgöstermektedir, zaman zaman, yağmurlarda, caddelerde göller oluşmaktadır, evlerin bodrum katlarını su basmaktadır. Ölümler, yaralanmalar, milyarlarca liralık maddi zararlar meydana gelmektedir. Eğitim sorunu günden güne ağırlaşmaktadır. İstanbul'un, İzmir'in çevresinde, yolu, suyu, elektriği olmayan yeni yeni mahalleler, yeni yeni yerleşim birimleri oluşmaktadır. Bu nüfusa iş olanakları sağlanamadığı, nüfusun fonksiyonel bir hale getirilemediği besbellidir. Bu süreçte, arsa mafyasının, çek-senet mafyasının işlevselleşmeye başladığı da görülmektedir. Yine bu süreçte, hırsızlık, dolandırıcılık, cinayet, bireysel terör gibi suçlar artmaktadır. Yeni yeni yapılaşmalar şehrin tarihsel dokusunu yok etmektedir. Bu da örneğin İstanbul'un, İzmir'in turistik şehir olanaklarını gittikçe azaltmaktadır. Tarihsel doku, yeni yapılaşmalar arasında boğulmaktadır. Plansız programsız bu nüfus yığılmasının şehirleşme olmadığı besbellidir. İşsiz güçsüz bu yığınlar tortu işlerle uğraşanların sayısını durmadan artırmaktadır. Ayakkabı boyacıları, tablacılar, işportacılar... durmadan çoğalmaktadır. Dilencilerin sayısı da kabarmaktadır. İşsiz-güçsüz nüfus yeraltı dünyasını, arazi mafyasını, çek-senet mafyasını yönetenler tarafından gayrı meşru işlere yönlendirilmektedir. Şehir, esas özelliklerini her gün biraz daha kaybetmektedir. Beton yapılaşmalar kıyıları kapatmaktadır. Bu sürecin hiçbir plana ve programa dayanmadığı çok açıktır. Bu, sadece İstanbul'un, İzmir'in sorunu da değildir. Çarpık şehirleşme, kıyıların parsellenmesi, İçel, Antalya, Muğla, Bursa gibi bütün Akdeniz, Ege ve Marmara bölgesi şehirlerinde çarpıcı bir şekilde rastlanan olgulardır.

Böyle bir kent, sağlıklı, temiz ve güvenli değildir. Böyle bir kent insanlara, sürekli gıda, su, enerji, sağlık hizmeti sağlayamaz. İş, barınak, gelir, güvenlik ihtiyaçlarını sağlayamaz. Böyle bir anlayış insanların geçmişine değer vermez. Kentte yaşayan çeşitli etnik grupların kültürel özelliklerine ve miraslarına saygı duymaz. Böyle gelişigüzel yığılmaların gerçekleştiği bir kent vatandaşlara, etkileşim ve iletişim alanları, eğlence alanları, parklar, bahçeler yaratamaz. Bu kentlerde hizmetlerin kalitesini yükseltmek de mümkün değildir. Ciddi bir burjuvazinin, gerçek bir burjuvazinin sağlıklı bir şehirleme politikası olur. Türk burjuvazisi ise, Kürt sorununa hiç müdahale edemediği için, bu sorunla organik olarak ilişkili olan göç sorununa da müdahale edememektedir. Burjuva şehirli demektir. Şehirli olmak ise, şehirle ilgili yerleşik değerlere sahip olmak demektir. Şehrin nasıl, ne kadar büyüyeceği, şehrin iç alanlarının nasıl düzenleneceği, bu sürece yapılan dış müdahalelerin nasıl karşılanacağı, burjuvalar ve onların örgütleri tarafından dikkatle izlenmesi gereken bir konudur. Türk burjuvazisi ise bu bilinçten uzaktır. Onun için Türk siyasetinde, sanıldığı kadar ciddi bir pazarlık gücüne sahip değildir. Türk siyasal hayatında, temel konularda, özellikle Kürt sorunuyla ilgili politikaların saptanmasında belirleyici olan Milli Güvenlik Kurulu'dur.

Kirli savaşın ortaya çıkardığı en önemli gelişmelerden biri de **gelir dağılımı**nın hızla bozulmasıdır. Kirli savaş, Türkiye'de, özellikle Kürdistan'da gelir dağılımının bozulmasında en önemli etken olarak belirmektedir. Devlet, korucu-

> "Devlet Kürt sorununun çözümünde devlet terörünü daha da tırmandırmaktan başka hiçbir şey düşünmüyor. Devlet, gerilladan daha çok, gerillayı bağrından çıkaran geniş Kürt halk yığınlarını hedef almıştır. Halka karşı, zamana yayılmış sessiz bir soykırım sürdürmektedir."

lara, korucubaşlarına çok yüklü maaşlar, primler ödemektedir. Geniş Kürt halk kitlelerinin ise temel yaşam kaynakları tahrip edilmektedir. Evlerin, köylerin yakılması yıkılması, üretimin engellenmesi, insanların, ailelerin doğal çevrelerinden koparılmaları, göçe zorlanmaları, bunların gittikçe yoksullaşmalarını getirmektedir. Öte yandan savaşın devamından yarar uman bir sektör oluşmuştur. "PKK ile mücadele ediyoruz" zırhına bürünen özel timler, korucular, birtakım ordu ve polis mensupları silah kaçakçılığı ve uyuşturucu kaçakçılığı gibi gayrı meşru işlere girişmektedirler ve bu işlerden olağanüstü paralar kazanmaktadırlar. Korucuların paralarını Kürdistan'da tutmadıkları da ayrıca bir gerçektir. Bütün bunlar gelir dağılımını iyice bozmaktadır. Geniş halk yığınlarının gün geçtikçe daha da yoksullaşmaları burjuvazinin ürettiği mallara talebi de azaltmaktadır. İnsanların, ailelerin bu malları satın alabilmeleri belirli bir gelir düzeyine ulaşmalarını, bu düzeyi korumalarını, hatta gelir düzeyini gittikçe yükseltmelerini gerekli kılmaktadır. O halde, gelir dağılımının gittikçe bozulması da burjuvazinin karşı çıkması, engellemesi gereken bir süreçtir.

Kirli savaş Türkiye'nin sadece siyasi itibarını değil, ticari ve mali itibarını da düşürmektedir. Türkiye'de büyük burjuvazi Gümrük Birliği'ne katılmak için çok büyük çaba sarfetmiştir. Avrupa Birliği'ne tam üye olmak gibi bir amacı da vardır. Kirli savaş büyük burjuvazinin bu amaçlarının gerçekleşmesini engellemektedir. Büyük burjuvazinin bu yönden de böyle bir savaşı durdurma, Kürt sorununa siyasal çözümler arama yönünde çaba sarfetmesi gerekir. Fakat Türk büyük burjuvazisi bu konunun bilincinde bile değildir.

İnsanlar, aileler, burjuvazinin ürettiği malları satın alabilmeleri için, bazı mallarını, eşyalarını yenileyebilmeleri için belirli bir gelir düzeyinde olmaları, bu düzeyi korumaları, yükseltmeye çaba sarfetmeleri gerekir. İnsanlar, aileler, ancak böyle bir ortamda üretim yaparlar, üretimlerini artırırlar, bunların bir kısmını satıp paraya çevirerek çeşitli malları satın alırlar, refah düzeylerini yükseltmeye çalışırlar. Refah düzeyi yükselenler, burjuvazinin ürettiği çeşitli malları, dayanıklı tüketim mallarını, daha çok talep etmeye başlarlar. Çok önemli bir toplumsal ve kültürel sorun olan göçlerin durdurulması, kalkınmanın, insanların kendi bölgelerinde gerçekleştirilmesi ancak, böyle bir süreç içinde gerçekleşir. Buysa, Kürt sorununa devlet terörünün tırmandırılmasının dışında demokratik çözümler üretilmesini gerektirir.

Örneğin 10 milyonluk değil de 4-5 milyonluk bir İstanbul düşünelim. Böyle bir İstanbul'un deniz kirliliği, hava kirliliği gibi sorunları olmaz. Bu nüfusuyla trafik önemli bir sorun olarak kendini dayatmaz. 4-5 milyonluk bir İstanbul'da gecekondu sorunu olmaz. Böyle bir kentte arazi ve arsa mafyası, çek-senet mafyası oluşmaz, yeşil alanlar durmadan eksilmez. Deniz kıyılarında beton yapılaşmalar oluşmaz, deniz temizdir, denizlerde çeşitli balıklar yaşar, türleri eksilmez. Böyle bir İstanbul'un altyapısı sağlamdır, kanalizasyon sorunu olmaz. Yağmur yağdığı zaman caddeler, meydanlar göl gibi olmaz. 4-5 milyonluk bir kentte su sorunu, eğitim sorunu, sağlık sorunu gibi sorunlar ortaya çıkmaz. Gerek sağlık bakımından, gerek huzurun sağlanması bakımından güvenli bir şehir söz konusudur. Bu yapıdaki bir İstanbul'da şehrin tarihsel dokusu alabildiğine ortaya çıkarılır, korunur. Bu İstanbul, turizmden çok büyük gelir elde eden bir kent olur. Örneğin günümüzde, İstanbul'a yılda bir milyon turist geliyorsa, bu yapıdaki bir İstanbul'a 5-6 milyon turist gelir. Böyle güvenli, temiz, sağlıklı bir kentte turistler daha çok kalır, daha çok para bırakır. Bu, sadece İstanbul için değil, İzmir, Muğla, Antalya, İçel için de böyledir. Bu zihniyet, bu anlayış savaşı gerekli kılmadığı için, savaş için yapılacak masraf, kalkınma için, refahı büyütmek, çoğaltmak için yapılacaktır. Buysa, cumhuriyetin ilanından itibaren, 1940'lı, 1950'li yıllarda, demokratik bir Kürt politikasının yaşama geçirilmesiyle mümkün olabilirdi. Türkiye bu şansı çoktan kaybetmiştir. Yoğun ve sistematik bir şekilde sürdürülen bir asimilasyon politikası, Türkiye'de çarpık şehirleşmeyi meydana getirmiştir. Bu çarpılmış, büzülmüş Türk burjuvazisinin, büyük burjuvazinin, Türk siyasal hayatı üzerinde yeteri kadar ağırlık sahibi olamamasıyla yakından ilgilidir. Kürdistan geri kalmamıştır, özel olarak geri bırakılmıştır. Kürt nüfus geçimini Batı illerinde arasın ve bu süreçte asimile olsun diye Kürdistan'a yatırım yapılmamıştır.

Turizmle ilgili olarak yukarıdaki düşünceye, varsayıma bir kere daha dönmekte yarar vardır. 4-5 milyonluk bir İstanbul'un turizm bakımından çok büyük olanaklar sağlayacağı vurgulanmıştı. Günümüzdeyse kirli savaş için çok büyük harcamalar yapılmakta, hem bu harcamalarla Kürdistan yakılıp yıkılmakta, tarım, hayvancılık, sanayi, ticaret engellenmekte, hem de anormal nüfus yığılmalarıyla büyük şehirler yaşanamaz bir duruma getirilmektedir.

Bütün bunlar, Türk burjuvazisinin, gerçek bir burjuvazi olmadığının temel göstergeleridir. Bunun temelindeyse, burjuvazinin devletin koruyucu kanatları arasında yeşermesi olgusu vardır. Bu bakımdan Türk burjuvazisi, devletin değerlerine, yalana dayalı resmi ideolojinin değerlerine çok bağlı bir burjuvazidir. Bunun için, Şırnak, Cizre, Yüksekova, Lice, Kulp, Hani, Varto gibi Kürt şehirlerinin bombardımanlarla yıkılmasına, halkın kitleler halinde sürgün edilmesine karşı durmamıştır. Şehrin esas sakinleri kitleler halinde sürgün edildikten sonra, kalanların silahlı güçlerin baskısı altında yaşamalarına "huzur", "huzurlu ortam" deniliyor.

Son zamanlarda, büyük burjuvazinin Kürt sorunu konusunda çok küçük bazı kıpırdanmalar içinde olduğu gözlenmektedir.

İNSAN HAKLARI SAVUNUCULARI VE KÜRT SORUNU

Kürt sorunuyla ilgilenmek, Kürtlerin ulusal ve demokratik haklarını savunmak, ilgili kişileri ve kurumları çok büyük belalarla karşı karşıya getirmektedir. İnsan hakları savunucuları ve insan hakları kurumları bunun bilincindedir. Buna rağmen, Kürt sorunu konusunda önemli bir duyarlılık gösterildiği de gözlenmektedir. Fakat Türkiye'de bugünkü koşullarda, Kürt sorunu görmezden gelinerek, insan haklarıyla ilgili ciddi ve inandırıcı bir mücadele yürütülemeyeceği de açıktır. İnsan Hakları Derneği'nin Genel Merkez ve taşra örgütlerinin, Türkiye İnsan Hakları Vakfı'nın, Kürt sorunu konusunda belirli bir duyarlılığı vardır. Çeşitli olaylar, operasyonlar izlenmekte, raporlar hazırlanmakta ve kamuoyuna duyurulmaktadır. Bunun yanında insan haklarıyla ilgili çeşitli girişimler de yapılmaktadır. Örneğin 15 Ocak 1996 tarihinde Şırnak'ın Güçlükonak bölgesinde, Prider köyü yakınlarında meydana gelen katliamı incelemek amacıyla "Barış İçin biraraya Çalışma Grubu" oluşturuldu. Bu grup bölgeye iki kere gitti ve ikisinde de ayrı ayrı raporlar hazırladı.

İnsan hakları konusunda çaba sarfetmek, toplumda, demokratik duyarlılığı da geliştirmektedir, bu çaba, kişilerde "hak" bilincinin gelişmesinde önemli rol oynamaktadır.

Avrupa İnsan Hakları Komisyonu'na bireysel başvuru hakkının kullanılması sürecinde bu bilinç epeyce gelişmektedir. Köyleri, evleri yakılan yıkılan-yakınları gözaltında kaybedilen, evlerinin uçaklarla, helikopterlerle, tanklarla, toplarla bombardımanı sırasında yakınlarını kaybeden kişiler, İnsan Hakları Komisyonu'na bireysel başvuru yapmaktadırlar. Bu başvurular başlıca iki yönden irdelenebilir. Birincisi, devletin başvuruları engellemek için çok ağır, çok kapsamlı yeni yeni baskılar gerçekleştirdiğidir. Devlet ilgili kişiyi veya kişileri başvurudan vazgeçirmek için her türlü yöntemi kullanmaktadır. Başvuru yapan bazı kişilerin, kontrgerilla saldırılarıyla katledildikleri de bilinmektedir. Buna rağmen benzer başvuruların sayısında önemli bir artma olduğu da gözlenmektedir. Bu başvurularda devletin verdirdiği maddi zararlar da söz konusu edilmektedir. Bu konunun üzerinde durulması gereken ikinci yönüyse, evleri, köyleri yakılan yıkılan, bu operasyonlar sırasında yakınlarını kaybeden, doğal çevrelerinden koparılıp buraları terke zorlanan ailelerin, kişilerin sergiledikleri tavırları ve davranışlarıdır. Mağdur edilen, doğal çevrelerini terke zorlanan bu ailelerin büyük bir

> "Türkiye Cumhuriyeti devleti kompleksleri olan bir devlettir. Kürtlere karşı durmadan büyüklük kompleksi sergilenmektedir. 'Eşkıyayı muhatap alamayız', 'Eşkıyaya taviz vermeyiz', 'Teröristlerle masaya oturulmaz' gibi söylemlerle Kürt halkı dışlanmaya çalışılmaktadır.

yekün tuttuğu da bilinmektedir. Bunlar, Diyarbakır, Batman, Kızıltepe, İzmir, Bursa, Kocaeli, İstanbul gibi şehirlerin varoşlarına sığınmışlar, çok ağır bir mağduriyet içinde yaşam sürdürüyorlar. Buna rağmen, devlet aleyhine dava açmamışlar. Devletin keyfi operasyonlarıyla, bilinçli bir şekilde mağdur edilen Kürtlerin, evlerini, köylerini, mallarını mülklerini hiç düşünmemeleri ilgi çekicidir. Bu Kürtlerin yurtsever Kürtler olduğunun da ayrıca bilinmesi, saptanması gerekir. Zaten yurtsever oldukları için köyleri, evleri yakılıyor, yıkılıyor. Belirli bir moral ve direnç içinde olmalarına rağmen, "hak"larının peşinde koşturmuyorlar. Değişim derken, bu noktanın saptanmasında da yarar vardır. Özgürlük, eşitlik bilinci gelişiyor, ama her alanda, özellikle legal alanlarda, devletle mücadele etme, hakkını ısrarla arama, sorma anlayışı henüz köklü ve yaygın değil.

Devletin bilinçli bir şekilde verdiği bu mağduriyetin karşısında, başvuru yapanların sayısının, yapmayanlara göre çok çok az olduğu, fakat sayının her gün biraz daha arttığı bilinmektedir.

İki Kürt ailesi arasında, örneğin küçük bir toprak ihtilafının nasıl büyüdüğü, tarlaların sınırlarının her iki aile arasında nasıl ayrı ayrı çizildiği, tarlaların sınırlarını bir ağaç veya bir çalılık belirliyorsa, ağacın veya çalılığın yerlerinin bile değiştirildiği düşünülürse, bu Kürtlerin, devletin bilinçli bir şekilde verdiği mağduriyet karşısında nasıl atıl kaldıkları şaşırtıcıdır. Fakat bu durumun nedenleri de bilinmektedir. İşte insan hakları savunucularının çabaları, kitlelerde, "hak" bilincinin gelişmesini, devletin de verdiği mağduriyetlerden dolayı dava edilebileceği bilincinin gelişmesini sağlıyor.

Avrupa İnsan Hakları Komisyonu, Kürdistan'dan, Olağanüstü Hal Bölgesi'nden yapılan başvurularda, iç hukuk yollarının tüketilmesi koşulunu aramamaktadır. Benzer konularda, Olağanüstü Hal Bölgesi'nde dava yürütmenin olanaksız olduğunu bilmektedir. Bu, Türkiye'deki hukuk kurumlarının, uluslararası hukuk kurumları tarafından nasıl algılandığını gösteren önemli bir göstergedir.

TOPLUMSAL VE POLİTİK OLAYLARDA DÜŞÜNCENİN YÖNTEMİ

● Bu yazıda, PKK'yle ve Kürt toplumunda yaşanan süreçlerle ilgili bazı objektif değerlendirmeler yapılmaya çalışıldı. Benzer yazılar herhangi bir kitapta, dergide veya gazetede yayımlandığı zaman bu yayınlar, "terör örgütünü övmek", "terör örgütünü desteklemek", "terörü kışkırtmak" iddialarıyla toplatılıyor ve dağıtımı yasaklanıyor. Yazarlar ve yayıncılar hakkında, Terörle Mücadele Yasası'nın, Türk Ceza Yasası'nın, Atatürk'ü ve Eserlerini Koruma Yasası'nın çeşitli maddelerine göre çeşitli davalar açılıyor.

Halbuki, televizyonlarda, radyolarda, gazetelerde, her gün, PKK aleyhine çeşitli propagandalar yapılıyor. Haberlerde, çeşitli kişiler tarafından hazırlanan programlarda, PKK aleyhindeki propagandalar yoğun bir şekilde sürdürülüyor. Bunların tirajlarının milyonlarca olduğu da biliniyor. O zaman devlet, 3-4 bin civarındaki kitabın veya derginin, 10-15 bin civarındaki gazetenin etkisinden neden korkuyor, neden rahatsızlık duyuyor? Kendi televizyonları, radyoları ve gazeteleriyle, bu düşünceleri eleştirip yanlışlığını ortaya koyacağı yerde, neden yasaklıyor? Bu süreçte düşünce yasaklarının siyasal işlevi nedir? Özgür eleştiri neden yasaktır?

Herhangi bir örgütün veya kişinin suçlanmasının, aşağılanmasının serbest olduğu, bu sürecin ilgili insanlara maddi ve manevi ödüller bile getirdiği bir yerde, o örgüt veya kişi hakkında, değil övücü sözler etmek, bazı objektif değerlendirmelerin bile yasaklanması, suç sayılması, bizlere neyi düşündürmelidir?

15 Ocak 1996 günü, Şırnak'ın Güçlükonak beldesinin Prider köyü yakınlarında meydana gelen katliamla ilgili haberlerin nasıl geliştiğinin bu açıdan incelenmesi gerekir.

● Türkiye'de televizyonların, radyoların milyonlarca izleyicisi olduğu biliniyor. Devlet, televizyonlar, radyolar, gazeteler aracılığıyla kendi düşüncelerini, resmi görüşü yayıyor. İstediği olayın kamuoyunda duyulmasını sağlıyor, istemediğinin yayınına yasak koyuyor. Haberleri kamuoyuna kendi kavramlarıyla, kendi

www.serxwebun.org

terminolojisiyle duyuruyor. Devlet, kendisinin çok geniş bu olanaklarına rağmen, MED TV'nin yayınlarından çok büyük rahatsızlık duyuyor. MED TV'nin yayınını durdurmak için, ilgili devletler ve kurumlar nezdinde çok yoğun bir kampanya yürütüyor. MED TV'den, yayınlarından böylesine rahatsız olmanın nedenleri nelerdir?

Yukarıda sözü edilen ve 15 Ocak 1996 tarihinde Şırnak'ta meydana gelen katliam, yine Türk birlikleri tarafından 8 Nisan 1996 tarihinde başlatılan ve bir hafta kadar süren, Lice-Kulp-Genç üçgenindeki operasyonların Türk televizyonları ve MED TV tarafından çok çok farklı verilmesi, sürece ilişkin haberlerin, MED TV'den, gerçeğe daha sadık bir şekilde verilmesi bizlere neleri düşündürmelidir?

● Devlet Kürt sorununun çözümünde devlet terörünü, daha da tırmandırmaktan başka hiçbir şey düşünmüyor. Devlet, gerilladan daha çok, gerillayı bağrından çıkaran geniş Kürt halk yığınlarını hedef almıştır. Halka karşı, zamana yayılmış sessiz bir soykırım sürdürmektedir. Kürdistan'da bu askeri operasyonlar sürerken Türk iç siyaseti tıkanma noktasına gelmiştir. Siyasal kurumlar çözüm üretememektedir. Yolsuzluk, dolandırıcılık, rüşvet, nüfuz suistimali almış başını yürümüştür. TBMM'de temsil edilen, hükümet ortaklığı yapan ve ana muhalefet görevi yürüten siyasal partilerin liderleri birbirlerini yolsuzluk dosyalarıyla tehdit etmektedirler. Kirli savaş için yapılan olağanüstü harcamalar, sorulmayan, sorulamayan ve denetlenemeyen harcamalar Türk ekonomisinin dengelerini altüst etmiştir. Enflasyon bir türlü düşürülememektedir. Enflasyonun düşürülememesi, toplumsal huzursuzlukların tırmanmasını da getirmektedir.

Düşünce yasaklarının siyasal sistemin çok önemli bir parçası olduğu bir yerde, yolsuzluk, dolandırıcılık gibi yüzkızartıcı, gayrı meşru işlerin yoğunluk kazanması çok doğaldır.

Savaşın sürüp gitmesini isteyen, silahlı bir lobinin oluştuğu da gözlenmektedir. Bir kısım özel tim mensupları ve korucular, polisler ve askerler, "PKK ile savaşıyoruz" maskesi altında silah kaçakçılığını ve uyuşturucu kaçakçılığını bizzat yürütmektedirler. Kürtlerin çok doğal haklarını inkar etmenin, silahlı güçler ve devlet terörü yoluyla ulusal ve demokratik hakları baskı altında tutmanın ne boyutlara ulaştığı elbette düşünülmelidir.

● Türkiye Cumhuriyeti Devleti kompleksleri olan bir devlettir. Kürtlere karşı durmadan büyüklük kompleksi sergilenmektedir. "Eşkıyayı muhatap alamayız", "Eşkıyaya taviz vermeyiz", "Teröristlerle masaya oturulmaz" gibi söylemlerle Kürt halkı dışlanmaya çalışılmaktadır. Devlet, daha düne kadar, sarı, kırmızı, yeşil renkleriyle, bu renkleri taşıyan insanlarla, yoğun bir mücadele yürütüyordu. Demokrasi Partisi milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılmasını gerektiren en önemli olayın, milletvekillerinin TBMM'de, 6 Kasım 1991 tarihinde yapılan yemin töreninde, sarı, kırmızı, yeşil renkleri olan mendiller taşımaları olduğu hatırlardadır. Devlet bu renklere karşı yıllarca savaş yürüttü, ama buna rağmen bu renkleri kullananların, taşıyanların sayısı daha da artıyordu. Sonunda devlet, bu renkleri devletleştirdi. 1996 Newroz'una varan günlerde, devlet, sarı, kırmızı, yeşil renklerinin ilk defa, Selçuklular tarafından kullanıldığını açıkladı.

Sarı, kırmızı, yeşil renkleri gibi Newroz da devletleştirildi, Newroz'un kitlesel kutlanmasını, özgürlük mücadelesini simgeleyen bir bayram olarak kutlanmasını engelleyemeyen devlet, Newroz'u "Ergenekon'dan çıkış" bayramı olarak ilan etti. Newroz'u, "Nevruz" şeklinde yazmaya ve konuşmaya başladı.

Kürtlere karşı büyüklük kompleksi sergileyen devlet, Batı'ya karşı, durmadan aşağılık kompleksini açığa vurmaktadır. Kendisini, Avrupa Birliği'nin zirve toplantısına davet ettirmek için her yolu denemektedir. Buna rağmen, yalvar-yakar politikasında bir türlü başarılı olamamakta, bu sefer kendini yeni bir zirveye davet ettirmek için, araya yeni yeni gayrı resmi aracılar koymaktadır. İş görüşmesi için ABD'ye giden cumhurbaşkanına, ABD başkanı tarafından yemek verilmesini sağlamak için ayrı bir diplomasi yürütmektedir, buna rağmen başarılı olamamaktadır. "ABD başkanı cumhurbaşkanımızla yarım saat görüşecekti, halbuki görüşme 50 dakika sürdü, bu da Türkiye'nin ABD nezdindeki itibarını gösterir..." denerek övünülmektedir. ABD Başkanı Clinton'un İsviçre'de, Suriye Devlet Başkanı Hafız Esat'la 5 saat konuştuğu unutulmaktadır... Bunlar, küçüklük kompleksinin dışa vurumundan başka bir şey değildir. Kürtlere karşı durmadan büyüklük taslayan, Kürtleri dışlamayı sistematik bir şekilde sürdüren bir yönetimin, Batı karşısında, boynunun devamlı eğik kalması, aslında Kürt sorunuyla ilişkilendirilmesi gereken bir tutumdur.

● Ortadoğu'da 70 yılı aşkın bir zamandır, Türkiye, İran, Irak, Suriye devletleri arasında, nesnel olarak işbirliği, uyumlu bir politika vardı. Kürtler "müşterek düşman"dı, Kürtlere karşı müşterek karar almak ve uygulamak gereği vardı. İdeolojik tutumları ne olursa olsun "müşterek düşman" Kürtler, bunları birbirlerine yaklaştırıyordu. Sovyetler Birliği'ne bağımlı Irak ile, ABD'ye bağımlı Türkiye veya İran arasında, "müşterek düşman" Kürtler, nesnel olarak yapıştırıcı bir rol oynuyorlardı. Günümüzdeyse, Ortadoğu'daki bu blok içinde bazı çelişkilerin ortaya çıktığını, çelişkilerin gittikçe büyüdüğünü, derinleştiğini görüyoruz. Türkiye-Suriye, Türkiye-İran ilişkilerinde görülen soğumanın nedenleri neler olabilir? Bu gelişmede, Ortadoğu politikasında ortaya çıkan ve gittikçe güçlenen Kürt etkeninin rolü nedir? Daha doğrusu, Ortadoğu'da, PKK'nin düşüncesi ve eylemi doğrultusunda, politik ve askeri olarak güçlenen Kürt etkeninin rolü nedir?

Kürdistan'ın eski Kürdistan olmadığı, Kürtlerin eski Kürtler olmadığı, açık bir gerçektir. Kürdistan, Kürt toplumu, hızla değişmektedir. Hiç değişmeyen, kaskatı bir resmi ideolojiyle, çok hızlı bir şekilde değişen, dinamik bir toplumu yönetmek mümkün müdür?

● 1995 baharını ve yaz aylarını hatırlayalım. Türkiye'de medya, basın, coşkulu bir şekilde, petrol boru hatlarından bahsediyordu. Hazar petrolleri, petrol boru hatlarıyla, Bakü'den Ceyhan'a akıtılacaktı. Hazar petrolleri uluslararası piyasalara, Ceyhan'dan ulaştırılacaktı. Türkiye, petrole boğulacaktı. ABD, bu hattın gerçekleşmesi için, Türkiye'ye çok yoğun ekonomik ve siyasal destek veriyordu. 1995'in sonbahar aylarında, erken üretim Azeri petrolü kavramı ortaya atıldı. Erken üretim Azeri petrolünün, Bakü-Novorossisysk (Rusya) ve Bakü-Supsa (Gürcistan)'dan eş zamanlı ve eşit miktarda akıtılacağı konuşulmaya başlandı. Rusya Federasyonu'yla Türkiye'nin petrol boru hatları politikası birbirleriyle çelişiyordu. Rusya petrolün tamamının kendi toprakları üzerinden geçmesini istiyordu. Bakü-Supsa hattı, Bakü-Ceyhan ana petrol boru hattının devreye sokulmasının ön aşaması olarak değerlendiriliyordu.

1996 yılının Nisan ayındaysa, Türkiye'nin petrol boru hatları politikasının tamamen iflas ettiği, artık medya ve basın tarafından da ifade ediliyor. Erken üretim Azeri petrolünün tamamının Rusya üzerinden uluslararası pazarlara ulaştırılacağı söyleniyor. Bakü-Ceyhan hattının da gündemden düştüğü belirtiliyor.

Kürt sorunuyla petrol boru hatları politikası arasında ne gibi ilişki vardır? Türkiye PKK'yi "eşkıya örgütü", "terör örgütü" olarak değerlendirmekte, buna kendisi de inanmaktadır. Halbuki, Kürtler Ortadoğu'da PKK'nin düşüncesi ve eylemi doğrultusunda yükselen bir güçtür. Rusya Federasyonu, Ortadoğu'da yeni yeni yükselen bu gücü saptamış olamaz mı? Bu durumda, Rusya Federasyonu-Türkiye'nin petrol boru hatları-Kafkasya ilişkilerine, Kürtler yeni bir boyut, yeni bir etken olarak katılmış olamaz mı?

> "Kürtlere karşı büyüklük kompleksi sergileyen devlet, Batı'ya karşı durmadan aşağılık kompleksini açığa vurmaktadır. Kendisini, Avrupa Birliği'nin zirve toplantısına davet ettirmek için her yolu denemektedir. Buna rağmen, yalvar-yakar politikasında bir türlü başarılı olamamakta, bu sefer kendini yeni bir zirveye davet ettirmek için araya yeni yeni gayrı resmi aracılar koymaktadır.

1995 yılı sonbaharını hatırlayalım. Türkiye Gümrük Birliği'ne katılmak için, büyük bir çaba sarfediyor. Basın, medya, Türkiye'nin Gümrük Birliği'yle kazanacaklarını sayıp döküyor. Büyük bir heyecan var. Hükümeti, koalisyonu oluşturan partiler, 24 Aralık 1995 genel seçimlerinde, bunun propagandasını yapıyorlar. Bugün ise, Gümrük Birliği süreci de tıkanmış durumda. Gümrük Birliği süreciyle Türkiye'nin sağlayacağı kazançların hiçbirisi ufukta gözükmüyor. "Yunanistan, Avrupa Birliği'nin Türkiye'ye vermeyi vaat ettiği fonların verilmesini veto etti" deniyor. Burada önemli olan, geriye kalan 14 devletin, neden Türkiye'yi savunmadığı, neden Yunanistan'ı iknaya çalışmadıklarıdır. Kürdistan'da baskı ve zulümden başka hiçbir politika uygulamayan, devlet terörünü tırmandırmaktan başka hiçbir şey yapmayan, tek taraflı ateşkes sürecinde bile Kürt gerillalara 30 bin kişilik ordularla saldıran bir devleti, etkin bir şekilde savunmak mümkün müdür?

> "Türk halkı, kendi devletinin Kürdistan'da Müslüman Kürtlere karşı gerçekleştirdiği zulümleri görmezden, duymazdan, bilmezden gelmektedir. Hatta susarak bunu onaylamaktadır. Devlet de Kürtlerin, bu zulüm karşısında duygularını açıklamalarına, tepki göstermelerine, protesto geliştirmelerine şiddetle engel olmaktadır."

Türkiye'nin Ortadoğu, Kafkasya ve Balkanlar politikalarında, bu politikaların, uygulamaların şu veya bu yönde gelişmesinde Kürt sorununun rolü nedir? Türkiye'nin, Avrupa Birliği, Avrupa Konseyi, Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Teşkilatı, Türk İşbirliği ve Kalkınma Ajansı gibi kurumlarla ilişkilerinin şu veya bu yönde gelişmesinde Kürt sorununun ne gibi engelleyici veya geliştirici etkileri vardır?

● Türk kamuoyu, Çeçenistan'daki, Bosna-Hersek'deki, Filistin'deki, Lübnan'daki Müslümanlara yapılan baskılara karşı çok hassastır. Tepkiler hemen gösterilmektedir. Rus zulmü, Sırp zulmü, İsrail zulmü, Batılıların tepkisizliği hemen protesto edilmektedir. Devlet de bu tür protestoların gerçekleşmesini teşvik etmektedir. Türk halkı, kendi devletinin Kürdistan'da Müslüman Kürtlere karşı gerçekleştirdiği zulümleri, görmezden, duymazdan, bilmezden gelmektedir. Hatta susarak bunu onaylamaktadır. Devlet de Kürtlerin, bu zulüm karşısında, duygularını açıklamalarına, tepki göstermelerine, protesto geliştirmelerine şiddetle engel olmaktadır. Türk halkı, Türk devletinin bu düşüncesini, anlayışını iyi kavradığı için, Kürdistan'daki zulümler karşısında büyük bir duyarsızlık içindedir. Zaman zaman halkların kardeşliği gibi içi bomboş sloganlarla, duyarsızlığını gizlemeye çalışmaktadır.

Türkiye, baskı ve zulüm karşısında, Kürtlerin, duygularını açıklamalarını, protesto geliştirmelerini engelleme politikasını, Almanya'ya da empoze etmeye çalışmaktadır. 16 Mart 1996 günü Kürtler, Almanya'nın Dortmund şehirinde, Halepçe soykırımının yıldönümünü anmaya hazırlanıyorlardı. Alman hükümeti, Kürtlerin soykırımı, soykırıma uğratılan binlerce Kürt insanının anılmasını yasakladı, Kürtler anma programını gerçekleştirmede ısrar ettiler, polisle aralarında çatışma çıktı. Türkiye, Alman hükümetinden, Kürtlere, kendisinin reva gördüğü muamelenin aynen yapılmasını istemektedir. Yargısız infazlar, "faili meçhul" cinayetler vs...

● Doğayı, tarihi, toplumu, insanı kavramanın en önemli yolu şüphesiz bilim yöntemidir. Bilim yönteminin en temel özelliğiyse özgür eleştiridir. Özgür eleştiri bilim yönteminin vazgeçilmez bir koşuludur. Özgür eleştiri kurumunun dinamik bir şekilde işlemediği bir toplumda bilimin gelişmesi mümkün değildir. Özgürce ifade edilen her düşüncenin bilimsel bir önerme olmadığı açıktır, fakat bilim yönteminin temel koşulu özgür eleştiridir. Özgür eleştiri demokrasinin de temel koşuludur. Türkiye'de özgür eleştirinin yasak olduğu, düşünce yasaklarının da siyasal bir işlevinin olduğu yakından bilinen bir gerçektir. Bu yasaklara rağmen insanlar kendi zihinlerini özgürleştirmek, beyinlerindeki karakolları yıkmak durumundadırlar.

Herhangi bir düşünce eleştirilebiliyorsa, bu eleştiriden dolayı herhangi bir cezai yaptırımla karşılaşılmıyorsa, o toplumda, hem bilim ortamı güçlenir, hem de demokratik bir siyasal sistem gelişir.

PKK'yle ilgili haberler, yazılar, yorumlar konusunda da, özgür eleştiri esas olmalıdır. İlgili yazıların eleştirileceği, yanlışlarının gösterileceği yerde, yasaklanması, yazarlara, yayıncılara cezai yaptırımlar uygulanması, bir yerde, devletin haksızlığını, çaresizliğini, güçsüzlüğünü de ortaya koymaktadır.

Düşünce yasaklarının siyasal sistem içinde, çok önemli işlevlerinin olduğu besbellidir. En hafif deyimiyle "ayıplar"ı olanların, bunları yasaklar koyarak gizlemeye çalışmaları doğaldır. Demokratik sistemler ise, "ayıplar"ın oluşmasını, mümkün olduğu kadar engelleyen, oluşanları kısa zamanda deşifre eden, çok kısa zamanda, yargı organlarını devreye sokan sistemlerdir. Bütün bunların temel koşulu ise özgür eleştiri kurumunun etkili, dinamik bir şekilde çalışmasıdır.

www.serxwebun.org

Yeni dönem planlanmasında doğruların amansız savaşçısı olalım!

Başkan APO'nun PKK 4. Ulusal Konferans'a sunduğu Politik Rapor'dan

■ Ben öfkelerini en iyi intikama dönüştüren kişiyim. İmkansızın savaşını en iyi vermesini bilen benim. Bütün bunları da bir halk için, bir parti için dönüştürmeyi de bilen birisiyim. O zaman bu partide, bu önderlik geçerliyse, bazı şeyleri çok köklü anlayıp, uygulamanız gerekiyor.

● *Baştarafı 1. sayfada*

Böyle gelmiş, böyle gideriz" yaklaşımlarından başka bir şey değildir. Oldukça partinin dışında, parti anlayışı, çizgi ve imkanlarının çok üstünde, etkili ve yetkili sanarak en affedilmez tutumlara girmekte kendinizi özgür hissediyorsunuz. Hem de iyi niyetlice, sözde büyük başarılara sahip olduklarına kendilerini inandırarak, ne kadar anlı-şanlı komutan oldukları noktasında kendi kendilerini kandırarak bu tutuma girdiler. En tehlikeli kişilik kandırmacası burada ortaya çıkıyor. Bu sizlerin, kolayca etki altına almakta veya etki altına girmekte tereddüt edemeyeceğiniz bir tuzak mıdır? Bu PKK'nin bütün önemli taktik hamlelerine, planlarına karşı bir tuzaktır.

En son örneği tahlil eder ve çözersek, ne demek istediğimizi daha iyi anlarsınız. Çok iyi bildiğiniz, en stratejik olması gereken bir yerde düşmanın yıllardır en çok tahkim ettiği, korunmasını birinci planda sağlama aldığı, her türlü tekniği yerleştirdiği, sayı olarak da üstün kıldığı ve son derece hakim olduğu bir coğrafyaya; termal kameralardan aydınlatma tekniğine kadar, her türlü imkana kavuşturduğu bir garnizonuna veya bir merkezine sözde baskın düzenleniyor. Baskın hiç yapılmaz demiyorum, yapılır. Ama Kürdistan'da birinci sırada baskın yapılamayacak yer varsa, o da burasıdır. Çok iyi biliyoruz ki, burası düşmanın, özellikle bizim baskın tarzımızı çok iyi bildiği ve coğrafya itibariyle de çok iyi göz önüne getirebildiği için çok iyi konumlandırdığı bir üssüdür. Şu anda en iyi tahkim edilen, korumaya alınan üs burasıdır dediğimizde bu mübalağa olmasa gerek. Peki hangi gerilla kitabında buraya baskın düzenleme veya böyle konumlanmış bir üsse yönelim yapılır diye yazılır. Bütün ustalar, bütün askeri uzmanlar böyle yerlere düşmanın en zorlu olduğu, en tedbir aldığı, dolayısıyla en yönelinemeyecek yer diye tayin ettiği bir üstür. Bu çok açık.

Peki sözümona bizim askeri komutanlarımızın en bol olduğu ve sözde yine kendilerine en çok güvendikleri bir alanda, kimse bunların bilgisi dışında geliştiğini söyleyemez. Eğer siz değerlerinize, savaşçılarınıza saygılıysanız, moralini, sağlığını, hatta yemesini-içmesini bile değerlendirmek durumundasınız. Bunları değerlendiremeyen komutan olamaz. Peki bir birimi toptan tasfiyesine götürecek bir yaklaşıma, üst izin vermeden yürüme olur mu? Zaten görüşü olmadan, izni alınmadan, emri olmadan böyle eylemler yapılıyorsa o zaman orada, tek kelimeyle ordu yoktur. Herkes bildiğini yapıyorsa, yapılması gereken ilk iş, bu durumda olanları mahkemeye çıkarmaktır. Orduyu böyle komutasız, emir-talimatsız, her türlü tehlikeye açık tutan sorumluları hemen savaş mahkemesine çıkarmak gerekir. "Birimi neden başıboş bıraktın" diye hesap sormak gerekir. Yok eğer "başı boş bırakmadım, emir benden çıktı" diyorsa, o zaman bunlar, genel askeri teoriye olduğu kadar bize, gerilla tarzına veya somut savaş koşullarına uymayan bu emri nasıl verdiklerini izah etmelidirler. Bu hangi mantığın, hangi anlayışın ürünüdür? PKK'nin dönem taktiğinin bir gereği midir? Son geliştirilen planda bunun yeri

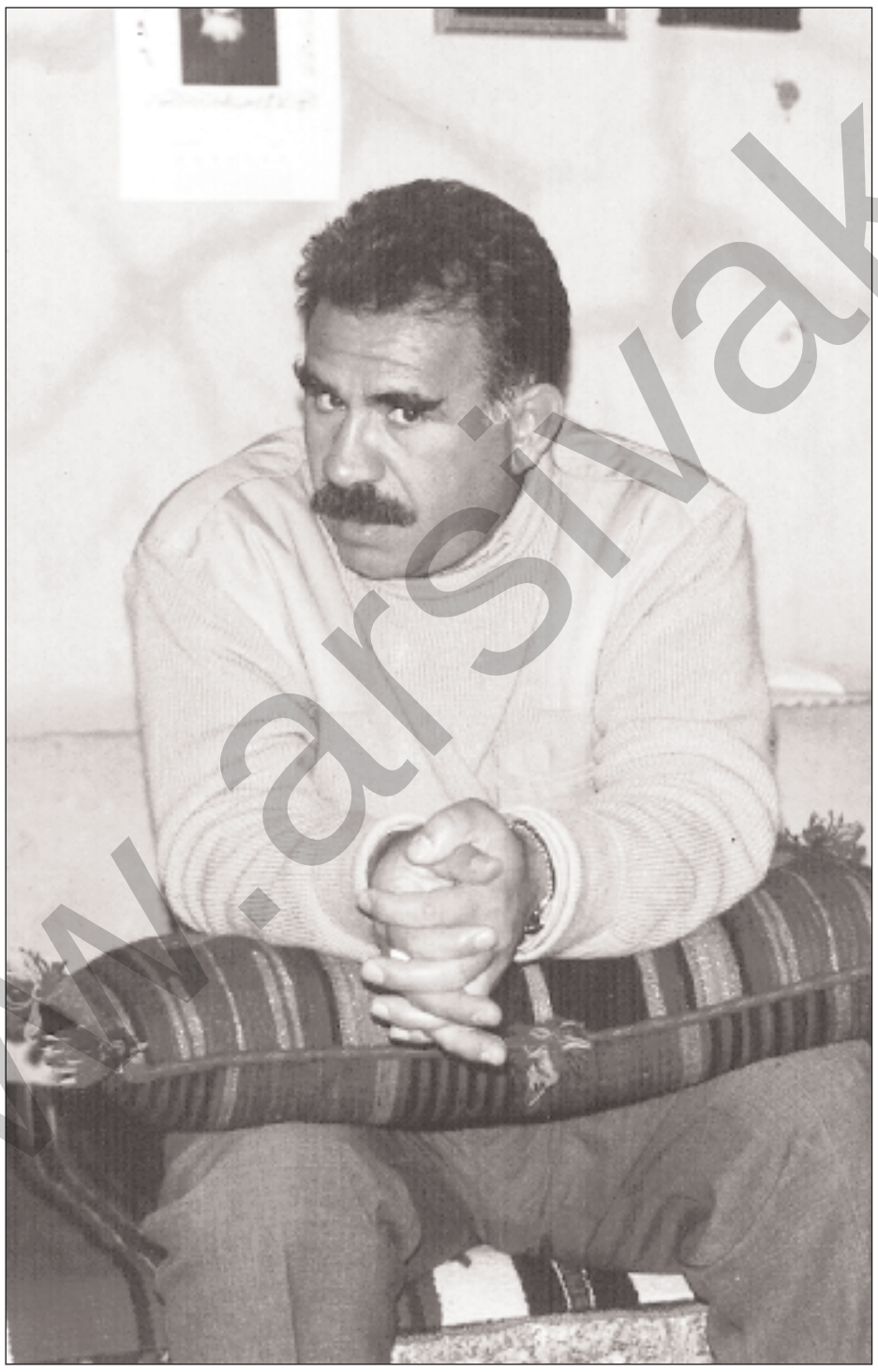

var mıdır? Önüne çıkmış, hemen değerlendirilmesi gereken bir fırsat mıydı? Hemen saldırman gereken önüne çok iyi çıkmış bir olanak mıydı? Hiçbirisi değildir. Dönem için geliştirdiğimiz taktiklerle hiç alakası yok. Çünkü dönem taktik planlamasında, bu tip yerlere, bu biçimde saldırı, suç görülerek yargılanmıştır. Nitekim genel askeri teoriye veya gerilla teorisine bakarsak, yine böyle yerlere yönelmek donkişotluktur ve bu da suçtur. Tesadüfen fırsat doğdu, inisiyatifi kullandın dersek, öyle bir şey de yok. Çünkü burası, en iyi korunan bir yer. Fırsatın, tesadüfün olmayacağı tek bir yer varsa, o da burasıdır. Peki o zaman bu emri niye verdin? Olsa olsa bu, "ben taktik plana karşıyım; ben PKK'nin geliştirdiği taktik planı ustaca boşa çıkarmak istiyorum ve hatta benim kendime göre bazı hesaplarım var" demektir. Bazı farklı parti hesaplarını, kariyer, kişilik, sınıf hesaplarını nasıl tahlil edebilirim? Muhtemelen oldukça sabır, inat, derin görüş, yurtsever, parti çizgisine inanmış, taktik planı anlamış ve bunun için sorumluluk istemiş olan bir girişime tepki duyuyor, onu boşa çıkarmanın çok ince ayarlaması içine giriyor. Bilinçli olmayabilir, ama hoşuna gitmiyor. Partinin taktik planlarını oturtmasından hesapları bozuluyor, komutanlığı zorlanıyor. Kendilerine göre, şimdiye kadar alışılagelen bir komutanlık anlayışları var. Binbir emekle kazandığımız gençleri, bütün gücümüzü ortaya koyarak gönderiyoruz. Bütün diplomatik faaliyetlerimizi, bütün maddi olanaklarımızı aktarıyoruz. İşte, kendine göre bunları ele geçiriyor ve ilkel dünyasında göremediği bir etkinliği yakalıyor. Bunları elde edince ilkin kariyerini yaşatmak istiyor. Partinin emek, yaratıcılık gerektiren derin plan ve uygulama esaslarına rest çekecek, diğer yandan parti dışında kaldı mı hesapları bitecek. Onun için bu duruma da düşmeyecektir. Demagojik olarak veya sözümona kendi kendine yakıştırdığı bazı marifetleriyle, ayarlamalarıyla neden kendinden vazgeçilemez, neden bir numaradır, neden o olmazsa alanda hiçbir şey olmaz, neden onayından geçmeyen hiçbir şey iflah olmaz veya yaşam hakkı bulmaz? "Bensiz hiçbir şey olmaz, her şey benden sorulur" hesabının bir gereği olarak bu temelde bir ayarlama; bağlayacak, örgütü, savaşçıyı ayarlayacak, dolayısıyla yerine göre bir çizgi ve bir önderlik oluşturacak. Bu, hiç de bilinçli olmayabilir. "Canı öyle istiyor, yetişmemiş veya partiyi kendine göre anlamış, hoşuna gidiyor. Bir gün paşalık etmenin tahlilini bazıları için çok önceden yaptık, çingene paşalığı dedik buna. Çünkü gücü ancak buna yetebiliyor. Kendisine göre en makulu budur. Ama bu durum objektif olarak, biraz da altını kazırsak, bilinçli olarak, parti ve askeri çizgiye, partinin en canalıcı kısmına oldukça tehlikeli bir dayatmadır. Aynı zamanda kendine göre bir politika ve önderlik oluşturmaktır. Örneğin dışımızda bazı örgütler var, kimisi Avrupa'da, kimisi Güney'de üslenmiştir, savaşılmaz ama politik olarak biz her türlü çözüme varız. Ve mutlaka bizim de yerimiz olmalıdır. Hiçbir ciddi siyasi çalışma yapmadan sadece gününü bekleme anlayışı, objektif olarak bu anlayışla çakışır.

Ayarlamayı, PKK tarihinde incelersek, parti taktiğine yatmayan, onun en önemli taktik özelliğini boşa çıkaran farklı bir politik konumu içerir. Parti içinde çok farklı yaşar. Partinin eğitimiyle, kadro-savaşçı eğitimiyle, lojistiğiyle, silahıyla fazla alakası yoktur. Çar çur olsun gitsin, hiç umurunda değildir. Onun için önemli olan bireysel etkinliğini sürdürmektir. Daha da mümkünse geliştirmektir. Mümkündür, parti içeride tamamen ezilir, ama kendisi dev gibi bir itibarı sağlamıştır. İleride bunu rahatlıkla bir hizip olarak kullanabilir. Hiç kullanmazsa yaşadığı yeterdir ona. Keyfine göre yaşamıştır. Lümpenizmin özelliği bilinir; lümpen biri bir hafta, hatta bir gün dahi keyfine göre yaşasa, onun için yeterlidir.

Çok yoğun, kapsamlı bir biçimde bu anlayışla karşı karşıyayız. Bu olayın tahlilini daha da geliştirirsek, bu değerlendirmenin olduğu gibi doğrulandığını görürüz. Doğrusu ne olabilirdi? Daha iyi anlaşılabilmesi için, doğrusunu da koymamız gerekiyor. O arazi sahasında kesinlikle düşmanın olmadığı bir boşluk sahası vardır. İçinizde bazılarınız, düşmanın denetiminin olmadığı, hatta çok boş alanlar olduğunu kalkıp söyleyebilir. Bizim dönem planlamamıza göre düşmanın asla doldu-

ramayacağı, maddi gücünün yetmeyeceği boş alanı ilkin görmek ve boş alan değerlendirmesini yapmaktır. İkincisi, boş alan üzerindeki bazı hazırlıkları geliştirmektir. Bunları çok gizlice ve başlangıçta düşmanın fark etmeyeceği bir biçimde ve savaşsız yapmak şarttır. Örneğin arazi keşfi, arazide ön hazırlıklar, korunma yerleri, gizlenme yerleri, yine ilk birkaç ay, kaç birim ne kadar yaşar, sorusundan hareketle silahların, diğer donanımların sağlanması gerekir. Olası düşman yönelimleri karşısında neler, nasıl yapılır? Bu temelde giderek derinleşen bir güven, taktik, plan çabası gereklidir. Birimlerimiz ülke içinde geceleri düşman karakollarının kenarından bile geçmeden, uygun arazi yollarını değerlendirip oraya ulaşmalı. Bir ay peş peşe birimler hızla oraya sızdırılmalı, daha sonra onları derinliğine, genişliğine güçlendirmeli. Lojistik mi gerekiyor; bir ay boyunca mümkünse çok gizli bir biçimde altı ay yetecek yiyecek de konulmalı. Kaldı ki, silahlar da sokulabilir. Bu plan anlayışı mümkündür ve buna yetecek sayıda çok değerli savaşçılarımız var, silahlarımız var. Yolları avuçlarımızın içi gibi biliyoruz. Bu hazırlık bir ay sürdü diyelim. Düşman daha sonra birden fark edecek ki, filan yerde epey üslenmişler. Düşman diyelim ki, o üslerini dağıtmak isteyecek. Bunun için havadan, karadan top atacak. Gereken tedbiri almıştık. Çok iyi kayalıklar, mağaralar, hatta sığınaklar yapılmıştır; o topların hepsi boşa gider. Top etkili olmadı mı muhtemelen piyadeleri sızdıracaktır. Piyadeler sızdırıldığında, senin öyle bir mevzilendirmen olacak ki, ele geçirse bile güçlerinin yarısını ölü verecektir. Bizim yollarımız zaten, güneye, doğuya, batıya açıktır. Baktık düşman tamamen hakim olacak, hemen bu işi bırakıyoruz. En az kayıpla, düşmana en fazla kayıbı verdirerek bu işi terk ederiz. Yani başımızda bir başka dağ, boş alan varsa, gider oraya üsleniriz. Çok sıkışırsak güney var, kuzeye doğru batının her tarafı var. Mükemmel yayılabilir. Yine yanıbaşımızda yedek üs vardır, ona kayarız. Bir yedek üsse daha girildi mi, orada da bir darbe yer ve bu, düşman ordusunu çökertmeye doğru götürür. Düşünün, bütün eyaletler bu planı uygulamaya çalışırsa, düşman 500 bin kişi de devreye soksa, o üs alanlarına iki-üç sefer düzenlese bile düşman ordusunun yarısı çözülür, çöker. Onbinlerce ölü bırakır gider. Eğer ısrarla o üslere giderse ve biz de buralarda mükemmel savaşırsak (çok iyi biliniyor ki, bizim savaşçılarımız bu tip üslerde mükemmel savaşırlar), yaptığı mesafeleri düşündüğümüzde, kendi sağlam üslerinden kopar. Etrafında tank yok, top yok, sadece piyade gücüyle kalır ve biz bu konuda çok üstünüz. Hem mevzilenmişiz, hem gizlenmişiz; o halde vur ha vur... Nitekim Amed'de 20-30 kişilik kayıbı verdiklerinde Türk genelkurmayı, "bu tip savaşlar en zordur, çünkü o mevzilenmiştir" dedi. Gerillanın üzerine giden her birlik daha fazla kaybeder. Nitekim bu doğru bir değerlendirmedir. Genelkurmayın kendisi bunu söylüyor. Düşünün, biz öyle üslenmemiştik, sonra öğrendik ki, tesadüfen öyle tutturulmuş. Aylarca önceden hazırlanan bir üs ve çok iyi mevzilendiğimiz bir yer değil. Demek ki olsa, Türk genelkurmayını daha da acı itiraflara zorlayacak. Kayıpları verdirmek işten bile değildir. Bu çok açık ortadadır.

www.arsivakur

Sizlere komutan diyoruz, kendinizi taktik önderler olarak buna hazır hissediyorsunuz. Sizler şimdiye kadar bu anlayışın yanından hiç geçtiniz mi? Aslında çok basit bir anlayış ve anlaşılması hiç de zor değil. Ama unutmayın ki, en ünlü komutanlarımız dahil, tek bir kişi bile bu plan üzerinde ısrarla durmamıştır. Hep teğet geçmiştir. Binbir emekle yetiştirip emirlerine verdiğimiz birlikler "gidin şu tepeyi ele geçirin, şu karakolu basın" diye gönderilmiş, düşmana yüzde yüz tepside hediye sunma biçiminde bir taktiğe gelinmiştir. Komutanın kendisi ise arkada hiçbir çaba sarfetmeden, sırf parti gücünü tüketmiştir. Kendi önünü ortaya çıkarmıştır.

Burada ya büyük gaflet vadır, ya da en değme haine taş çıkaran iflah olmaz bir oportünizm vardır. Ama maalesef buna alet olmayan tek bir kişi bile yoktur. Bu dağlarda yıllarca savaşçılık yaptınız, ama bu temelde tek bir plana bile kendini yatıran komutan yok. İçlerindeki en kurnazları, en bireysel hesapları olanları da böyle. Bu ilgili alanda bin beşyüze yakın pırlanta gibi gerilla vardır. Eğer doğru bir üs anlayışı etrafında bu güç örgütlenseydi, şimdi ülkede çığır açacak bir gelişmeyi çoktan yakalamıştık. Ama hayır, bunun tam tersi oluyor. Fitne-fesat hesaplar içinde olanlar veya sözde konumunu kurtarmak adı altında gösterişe yatanlar, bir-iki partiyi ayarlayacak çıkışlar yaparlar, yani idare ettiğini sanırlar, ondan ötesine varamazlar.

Benim en büyük kızgınlığım kendime, beni bu temelde uyutmaları oluyor. Ben bunlara nasıl aldandım. Aslında aldanmadım, ben yoldaşlar doğruyu anlar, doğruyu uygular dedim. Açıkça söylüyorum, askeri yetenekle, askeri komutanlıkla bu davranışların hiçbir ilişkisi olamaz. Bile bile kimse bu kadar yanlışa alet olmaz. Kendisine saygısı olmayan, hiçbir komutanlık yeteneği olmayan zavallı bir uzlaşmacıdır. Adı komutan, ama içeriğinde hiçbir şey yoktur. Komutan, doğruda ısrar etmeyi bilendir. Peki var olan komutanlarımız nasıl? Bu komutanlar ağlayıp sızlamaktan, problemi derinleştirmekten, kuyrukçuluk yapmaktan ya da intaharvari bir biçimde kendini tüketmekten başka ne yaptılar?

Bütün bunlardan sonra size yazık olmuyor mu? Kendinize, ailenize, sizi sevenlere acımıyor musunuz? Demek ki, saygı da kalmamış. Aslında bu kadar kötü de değilsiniz, eminim ki çok iyisiniz, iyi niyetlisiniz; bayağı iyi şeyler, doğru şeyler yapmak istiyorsunuz. Ama yetenek yok, işte kocakarılık buradadır.

Doğruların amansız savaşçılığı gereklidir.

Onun için çok yoğun düşünce ve irade gücü gerekir. Bunu gösteremiyorsunuz. Benim babam da iyi niyetliydi. Kürdistan halkından daha saf ve dürüst bir halk yoktur. Ama çok kötü bir biçimde köle olma durumları söz konusudur. Sizler bu köle gerçeğini temsil ediyorsunuz. Çok iyi bir entrikacı, bu enayilerin olduğu yerde ise, iyi bir köylü kurnazıdır. Komutanlığınız bundan öteye vardı mı? Çok basit bir taktik plan, bu temelde zor muydu? Hanginize sorsak, "evet Başkan'ım, çok doğru söylüyorsunuz" der ve çok rahatlıkla uygulayabilirsiniz. Peki şimdiye kadar neredeydiniz? Şimdiye kadar pek netleşemediniz, peki bundan sonra acaba bir doğruya güç yetirebilecek misiniz?

Kişilik yapınız kolay yıkılan, kolay uzlaşan, sorgulamayan, en çok da beynini çalıştırmayan bir kişiliktir. Kararın, ilkenin gereklerini ısrarla yürütme gücünde olmayan, yürütse de ilkel bir biçimde bunu yapan, kaba tarzda uygulayan bir gerçekliği sergiliyor. Elbette ki, bütün bunlar da kaybetmeye yol açıyor. Bir planı uygulamanın kararını bilince çıkarma olsun, en tutuculara karşı ustaca yürütme, bunun tarzını, üslubunu yaratma hep bu işin gerekleridir. Ama sizler sıradanlaşacaksınız ve yine başımıza bela olmaya geleceksiniz. Halbuki doğrulara ya da bazı önemli yanlarınıza saygınız yüksek olsaydı, ısrarı bu temelde sonuna kadar götürseydiniz, oldukça önemli başarılara imza atabilirdiniz. Bir arazi değerlendirmesini ve PKK'nin savaş olanaklarını böyle değerlendirip, "ben bu işe varım" demek zor mudur?

Halbuki siz en zoru yaptınız.

Yani savaştığınız tarz en zor ve içinden çıkılmaz tarzdır. Kör cesarettir. Düşman tuzakları, düşmanın ateşinin üzerine yürümektir. O kadar şehidimizin olması bu körce tarzın bir sonucudur. Kendinizi basit sanmaktan, basit savunmaktan, tepki tutumu içine girmekten başka bir şey yapamıyorsunuz.

Bilmeniz gereken bir diğer husus da, biz yaşadıkça kendi savaşımımızı doğru belledi̇klerimiz temelinde götüreceğiz. Bu anlayışlara karşı partiyi, parti çizgisini; diğer konularda da, gerillada da, cephede de; halk ilişkilerinde de, diplomaside de, kısaca her sahada ısrarla bunu uygulayacağım. Hatta şiddetle savunacağım ve hiç kimsenin ister altta, ister üstte bu kadar çizgi dışı, kendini ucuz yaşatmasına fırsat vermeyeceğim. Ben her zaman şunu söyledim; istediğiniz kadar bizi keyfi yorumlara tabi tutun, ne kadar yıpranıldığını ve kendi bireyselliğinizi ne kadar geliştirdiğinizi biliyorum, ama dünya alem en amansız bir biçimde kendimi mecbur hissediyorum. Söküp alma, hem de sonuna kadar düşünerek başarıyı sağlama esastır. Bende bu esas olduğuna göre, hanginiz keyfi bir tutumla kendi kendini kandırarak örgüt içinde yer yapabilir, belli bir saygınlık elde edebilir. Kendi kendinize biraz saygınız ve akılıysanız, bu önderlik gerçeği karşısında kim keyfi davranabilir?

Benim yanıma çaresiz gelinemez; köyün serserisi komutam altına alınamaz. Bazılarınız yanlış tercih yapmıştır. Ben söylemeden onlar belli bir yerde oturmayı bile bilmezler. Benim komutam altında savaşmak büyük zevktir. Heyecanı da, coşkusu da büyüktür, ama onun uğruna savaşımı da büyük olmak zorundadır. Yok "kullanacağız, üzerine yatacağız, PKK benim böyle hoşuma gidiyor" diyebilirsiniz, ama PKK içinde en yapmayacağınız şey savaş ve ordu gerçeğinde böyle yaşamaktır. Çünkü ordu ve partinin örgütsel ortamında böyle yaşamak, bu halka ve savaş gerçekliğimize yapılabilecek en büyük kötülüktür. Bazılarınızın kadro ile, yetki ile oynaması çok hoşuna gidiyor. PKK'nin onurlu ortamlarında kendine göre yaşamak asla kabul edilmez. Bu tarzda yaşanmayacak tek yer, PKK ortamı, engel mi koyan oldu? Ben az mı yardımcı oldum. Basit insanlarsınız, öyle ciddi yetenekleriniz de yok, hazırlıklı da değilsiniz. O zaman oturun, ne geziyorsunuz? Neden komutanlık sevdasındasınız? Yapamayacağınız şeyi neden istiyorsunuz? Belki yapacak olan var, ona yer bırakın. "Yok, biz lümpeniz. İlle bir yerleri ele geçireceğiz. Bir günlük paşalık çok hoşumuza gidiyor. Komutanlığın bu tarzı çok bayıltıcıdır. Onsuz edemiyoruz." Bunları artık terk edin. Her şeyi isteyin, ama en kutsal değerler için talepte bulunmayın. Çünkü şu anda komutanlık kademeleri, yetkiler, görevlere göre kendini ayarlamak ve başarmak için en vazgeçilmez esaslardır.

Komuta yaşamı ile basit yaşamı, basit güdülerinizle siyasetin ve askerliğin emrettiği yüce değerleri karıştırmayın. Sizler bu hatayı yapıyorsunuz. Komutanlık ve savaşçılık sözü, bu çerçeve dahilinde bir kez daha iyi verilebilir. Benim size bundan daha fazla yapabileceğim bir iyilik yoktur. Görüyorsunuz en tehlikeli bombalar yağıyor. Sizin hayatınızı da kendi etrafımda fazla tehlikeye sokmamın gereği yok. Savaşçılığı isteyen sizsiniz. Silah sevdasından vazgeçmeyen sizsiniz. O zaman bunun da doğruları vardır; benden tanıktır ki, hiç kimse insanı benim kadar değerlendirip kullanamaz. Kendinize en azından bir saygınız varsa veya bir kariyerist bile olmak istiyorsanız, benim gerçeğimi anlayarak bunu yaparsanız, daha iyi edersiniz. Yok "biraz saygıyla bağlı olmayı bileceğiz" diyorsanız, onu da doğru anlama gücünü göstermelisiniz.

■ **Kişilik yapınız kolay yıkılan, kolay uzlaşan, sorgulamayan, en çok da beynini çalıştırmayan bir kişiliktir. Kararın, ilkenin gereklerini ısrarla yürütme gücünde olmayan, yürütse de ilkel bir biçimde bunu yapan, kaba tarzda uygulayan bir gerçekliği sergiliyor. Elbette ki, bütün bunlar da kaybetmeye yol açıyor.**

Ben öfkelerini en iyi intikama dönüştüren kişiyim.

İmkansızın savaşını en iyi vermesini bilen benim. Bütün bunları da bir halk için, bir parti için dönüştürmeyi de bilen birisiyim. O zaman bu partide, bu önderlik gerçeliyse, bazı şeyleri çok köklü anlayıp, uygulamanız gerekiyor. Sizlere asla intihara gidin demiyoruz. Benden daha fazla yaşam, savaş ve zafer imkanına sahipsiniz. Bunda hiç tereddütüm yok. Ama çok büyük bir çalışmaya kendini yatırmadan, bir ekmek parasının bile yaratılamayacağını bizim çabalarımızda görüyorsunuz. Eğer keyfilikle yaşansaydı, belli bir ad-ün yapılarak yaşanmaya fırsat bulunsaydı, bunu en iyi ben yapardım. Benim kadar adı-ünü, keyfi ve ortamı, olanağı olan yoktur. Ama görüyorsunuz ki, yaratma işine, PKK'nin yetkileri, görev ve tutumudur.

Bu durumlarınızı hızla aşmak durumundasınız. Partinin komuta kademesine girdiniz mi, partinin yetkilerini elinize aldınız mı, bizden oldukça güç de aldınız mı, bunun tarihi sorumluluğunu iliklerinize kadar hissetmeniz gerekiyor. Yeteneklerimiz, başarma gücünüz yoksa, partinin kademelerine, yetkilerine yaklaşmayın. Benden ne isterseniz isteyin vereyim, ama yetkileri böyle kullanmak için gücü çalmayın. PKK ortamını bulandırmayın. Bunu bilmezseniz çok hırpalanırsınız. Ben bunu size zorla göstermek istemiyorum; saygıyla, derin anlayışla kavramanızı istiyorum. Bu en doğrusudur. Aksi tutumu gösterenler, yaptığım değerlendirmelere göre başlarına ne geleceğini göreceklerdir. Onlar tarih karşısında hesap vermemek için eğer ucuz bir ölümü kabul edeceklerse, bu da kötü bir durumdur. Ucuz bir ölüm hiçbirinize layık değildir. Ama görünen o ki, ucuz bir ölüme koşuyorsunuz. Önemli olan tarihe şerefle hesap vermektir.

Ben tarihi bir adımın sahibiyim.

Bunu yapmak istediniz de önünüze birtakım destekler istiyorsanız, onu da sonuna kadar veriyoruz.

Biz asla sözünün adamı olamama gibi bir düşkünlüğü kendimize yakıştırmak istemeyiz. Çok yoksul olabiliriz, bazı yönlerimiz zayıf olabilir, ama bizim için çok tarihi olması gereken bu söz değerleriyle oyun oynayamayız, boşa çıkaramayız. Bu da elden giderse hiçbir şeyin anlamı, değeri kalmaz. Kendinize ilişkin hiçbir saygınız ve de gelişme şansınız kalmaz. İyi niyetlisiniz, oldukça da bir şeyler yapmak istiyorsunuz. O zaman söylediğimiz çerçeveler dahilinde yapmak zorundasınız. Bunun için müthiş disiplin, bunun için olağanüstü yoğunlaşma, bunun savaşımını olağanüstü verme, olumlu yönlerinize işlerlik kazandıracak tek çaredir.

Bu çerçevedeki komutanlık sözüne bağlı kalabilirseniz, önümüzdeki mevcut bütün olumsuzlukları aşmakla yetinmeyeceksiniz, doğruların da mükemmel bir uygulayıcısı olacaksınız. Cephelerde peş peşe başarı oranı yükselecektir. Yalnız bu kadro çalışmalarımızda yer alanlar bile ülke geneline bunu taşırabilecek nitelikte ve niceliktėsinizdir. Bir talihsizlik olmazsa kısa süreler dahilinde gerillada, onunla bağlantılı diğer birçok çalışmada sıçrama işten bile değildir. Olumsuzluklar fazla yoktur. Üzerine bir çırpıda gidilir ve aşılır. Başarı için olanaklar oldukça fazladır.

Bu aldıklarınızın değerlendirilmesi halinde, askeri olarak da düşmanın çok övündüğü üstünlüğünü kırmak, askeri çıkmazını derinleştirmek, çok önemli bir yıpratmayla, hiç olmazsa umudunu kırmak bir dönem planlaması işidir. Herkes görevine bir anlam verirse, yıl planlamamız düşmanın askeri umutlarını yerle bir etmek için yeterlidir. Bir yıl bile fazladır. Bugün ülkedeki olanaklar birleştirilirse, düşmanın hâlâ ısrar ettiği "askeri olarak yok ederim. PKK dışı bir çözümü dayatırım" umudu gerçekten yok olacaktır. Düşünün, bunun tarihi önemi ne kadardır. Düşünün, bu, savaşımımızın en sonuç alıcı bir hamlesi olur. Tarihi anlamı oldukça büyüktür. Yine bölge üzerindeki etkisi oldukça büyüktür. İşte burada bazı cüce kişiliklerin oynadığı, bu büyük tarihsel gelişmelerin boğuntuya getirilmesidir. Düşman dönemin büyüklüğünü, bizim önderlik çabalarımızın da ne anlama geldiğini bildiği için bu kadar çıldırdı. Böylesi tarihi görevler karşısında bireycilik, keyfilik yapılır mı? Sıradan bir fırsatın bile değerlendirilememesi kördüğümüne düşülür mü? Buna gönül, irade, düşünce razı olur mu?

Plan gereği, düşman cephesi, halk cephesi değerlendirilmesi nasıl yapılırsa yapılsın varacağımız sonuç şudur: Askeri anlamda görevlerin üzerine bu çerçevede yürürsek, dönem planlamasını böyle hayata geçirirsek, hem şimdiye kadarki savaşımızın her türlü hatalarını, yanlışlıklarını arındırarak kesin başarı yoluna gidilmesi sağlanacaktır, hem de çok önemli olan, ama dikkat etmezsek her an elimizden kayabilecek olan bir dönemle karşı karşıyayız. Tarihin en kazanmamız gereken bir yerinde ve zamanında kaybedilecek bir duruma yol açarız. Eğer siz şimdiye kadar o kendi kendinize yakıştırdığınız yaklaşımlarınızla uzlaşırsanız, sıradanlığa, oldukça keyfiliğe itibar ederseniz böyle tarihi önemdeki bir aşamayı, korkunç çabalarla sağlanan bir durumu boşa çıkarmış olursunuz. Yok, doğruyu egemen kılmanın savaşını amansız yaparsanız, gerçekten herkes için hem amacına, hem kişiliğine çok uygun özlemlerini gerçekleştirecek kadar, onu sağlığına da kavuşturacak olan bir şansı değerlendirmiş olursunuz. Hem maddi, hem manevi bir gelişme imkanını kendinize sağlamış olursunuz. Bundan kaçınılır mı?

Pürdikkat kesilmek, koruma tedbirleri, imkan ve fırsatları değerlendirmek, sizin sadece ve sadece zenginleşmenizdir, özlemlerinizin hayata geçmesidir. Burada artık keyfi alışkanlıklardan bahsetmenin yeri var mı? Keyfi tutumlar dediğiniz bizim köle kalıntılarımızdır. Kölecilikten kalma zincirlerimizdir. Bundan hiç söz edilebilir mi?

Görülüyor ki, çizginin gerekleri doğrultusunda yürümenin anlamı, önemi ve olanakları oldukça büyüktür. Bir dönem biçiminde kendimizi versek başarı şansı oldukça yüksektir. Gereklerini yerine getirmezsek sonuçları da bir o kadar kötüdür. Bunun da hiçbir izahı, gerekçesi olamaz ve bu, tarihin en lanetli konumuna bir de kendi elimizle kendi kendimizi düşürmek anlamına gelir.

Gerçek kararla birinci yolu tercih edeceksiniz. Bunu da hepiniz yapabilirsiniz. Ufak bir düzeltme hareketi, bütün alanlarda doğruya gelmeye yeter de artar bile. Çünkü partinin etkinliği, üstünlüğü ezici bir kabul görmüştür. Gerilla olanakları son derece fazladır. Düşmanın yıpranma düzeyi gelişmiştir. Gerisini çizgi dahilinde, parti öncülüğünde yapmak hiç de zor değildir. Bu da öyle yıllara sığacak bir durum değil, çok kısa sürede, bir kaza-bela olmazsa alanlara ulaşıldığında, temel halkalar yakalanır yakalanmaz gerçekleştirilmesi imkan dahilinde olan bir çalışmadır. Döneme böyle yaklaşma şansınız da oldukça yüksektir.

18 Mayıs 1996

PKK 4. ULUSAL KONFERANSI'NDAN

PKK'DE ÖNDERLİK VE YÖNETİM SORUNLARI

4. Ulusal Konferansımız, bir bütünen partileşme gerçeğini ele alarak, bu konuda önderlik gerçeği, yönetim sorunu ve buna bağlı olarak merkezileşme çalışmalarını değerlendirmiştir.

Yaşanan pratik boyunca parti öncülüğü temelinde önderlik tarzı komple olarak bütün çalışmalara hakim kılınmamıştır. Ölçülerin oldukça keyfi yaklaşımlarla aşındığı, her yerde bireysel tarzların konuşturulduğu, eğitime, örgütlenmeye, eyleme gelmeyen tiplerin iç gericiliği, parti oportünizmi temelinde alınan bütün kararların uygulanmaması ile görülmüştür. Merkezileşmeyen, çekirdekleşmeyen bireylerin önderlik gerçeği karşısında barajlama rolü oynadıkları, böylece kendilerini kötü dayatarak ucuz üyelik, ucuz parti kadroluğu sıfatıyla öncülük ile oynadıkları açıktır.

Militanlaşmayarak kurumlaşmayan, laf PKK'ciliği ile PKK gölgesinde yaşayan tiplerin önderliğe karşı bir savaş içerisinde oldukları, bunun da parti birliğini bozduğunu, düşmanın politikalarına zemin hazırladığı, partiyi tehlikelerle karşı karşıya getirdiği, yaşanan bir gerçeklik olmaktadır. Parti karşıtlığı konumunu düşmana gitmeyerek yıllarca bir gelenek temelinde geliştiren tiplerin, giderek artan imkan ve fırsatlar üzerinde önderliğe dayanarak bireysel-kariyerist tutumlarında sinsice ısrar ettiği ve sınıf çıkarını koruma temelinde önderlikten aldığı gücü kötüye kullanarak çalışmaları boşa çıkardığı, ortamımızı muğlaklaştırarak ve öncülük tarzını bireysel temelde kullanarak kendini yaşatmanın geliştiği bilinmektedir.

PKK'nin gelişimini bilmeden, önderliği anlamadan PKK'li görünenler kadar, önderliği görüp de onun gerçekliğine gelemeyen tiplerin de kendilerini PKK'ye yatırmadıkları ve ittifak arayışı içinde oldukları bir gerçektir. Böylece herkesin "benim tarzım, benim kadrom" dediği yerde merkezi bir yapılanmanın da kendini buna zemin yapmaktan kurtarması gerektiği ertelenemez bir görevdir.

Konferansımız, 5. Kongre sürecinden bu yana yaşanan partileşme düzeyinde olumsuzluklara yol açan temel anlayış ve yaklaşımları ortaya çıkarmıştır. Kongrenin ulaştığı kararlarla, bunlara bağlı örgütlenme çabalarına rağmen, daha başından Başkanlık Konseyi ve Merkez Komite'de yaşanan yönetim sorunları olduğu gibi pratiğe yansımıştır. Pek çok arkadaş, sorunu bireysel ele alarak kendini geri çekmiş, ilgilenmeme temelinde uzaklaştırılırken, bazı arkadaşların da kendi üslubuyla sonuç almak için yüklendiği, bunun da dogmatik ve sekter temeldeki yaklaşımlarla kadro yapısını etkileyecek derecede hiçleştirdiği-dıştaladığı partiye karşı bir direnme, tepki-protesto tutumuna vesile olduğu görülmüştür.

Egemen sınıf anlayışından kaynaklanan kemalist mantık yapılanmasının kendini oldukça bireyselleştirerek yalnızlaştırdığı ve adeta mutlak doğrularında ısrarın parti yapısını gittikçe partiye karşı bir konuma ittiği, bunu fırsat bilen dar, köylü, lümpen kesimlerin de adeta partiden öç alırcasına kendilerini örgüte, savaşa yatırmadıkları ve alttan alta boşa çıkarıcı çabalar içerisine girdikleri, bütün bunların da partileşmeme anlamına geldiği gerçeği yaşanan somut bir pratiktir.

Görevlerine sahip çıkmayan konsey üyeleri başta olmak üzere merkezi kadrolarımızın pek çoğu kendi özelliklerini, amaçları ve gruplaşmalarıyla partiye hizmet etmedikleri ve sorunu Parti Genel Başkanlığı'na havale ederek, partiyle ittifak konumlarını sürdürdükleri açıkça görülen bir tutumdur. Parti tüzüğü, onun politik yönetim anlayışı ve tüm işleyişi bu kadar açık ve net olmasına, bizzat üyesince karar altına alınmasına rağmen üstten alta kadar bunun uygulanmaması önderliğe karşı bir savaştır. Bütün parti yapımızın hâlâ böyle oportünistçe bir tutum içinde kalması yapılacak en büyük kötülük olmaktadır.

Son dönemde yaşanan merkezileşme ve yönetim sorunları bunun farklı bir devamıdır. Başından beri mahalli, tekleştirici konumuyla bireyselliği esas alan, sorunlardan sıyrılarak kurtulmaya çalışan tarz ile sorunu kendisinde görmeyen, burjuvaliberal tarzının içine girdikleri ve önderliğe dayanarak aşmaya çalıştıkları durum aslında kariyerist tutumdan öteye gitmeyen, düşmanın böl-yönet politikasına hizmet eden, yapıyı ulusal birlik, bütünlük ve parti ruhundan uzaklaştıran bir iktidar olmama savaşı olduğu bellidir. Önderliği sadece yetki ve sorumluluk anlamında paylaşan, onun emredici yaşam ve çalışma tarzını esas almayan bireylerin temel merkezileşme çalışmalarını sabote ettikleri ve parti öncülüğünde ciddi aşınmalara yol açtıkları görünen bir sonuçtur. Yapıya dayatılan her türlü feodal, bireyci-bölücü, parti ruhunu, birliğini parçalayan yaklaşımları mahkum ederken, bunu kullanmaya çalışan her türlü lümpen, fitne-fesat, didiştirici, dedikoducu, yaranmacı, provokatif tiplerin de özel savaşa hizmet ettiklerinin bilincinde olunmalı. Böylece ortamı bulanıklaştıran, belirsizleştiren tiplerin aslında bunu bilinçlice yaparak hedef saptırmaları iyi bilinerek her türlü cezai yaptırımların gelişmesi de bir parti görevidir.

Genel çalışmalarımızın sevk ve idare edildiği merkez karargahımızın durumu; genel itibarıyla yıl boyunca değerlendirildiğinde bu rolünü oynamadığı, Parti Genel Başkanlığımızın üstün çabalarına rağmen görevlerinden uzaklaşarak tarihsel rolünün çok gerisinde işbirlikçi bir politikayı aşamadığıdır. Dışımızdaki işbirlikçi politikaya savaş açarken, içimizdeki geriliğin aynı politikayı önderliğe dayatarak kendilerini yaşatmaya çalıştıkları görülmüştür. Başkanlık Konseyi başta olmak üzere bütün merkezimizin yeniden göreve doğru temelde yaklaşması, temel ideolojik-politik aşınmanın giderilmesi, parti taktiğinin hayata geçirilmesi için tüzük ve yönetmenlik üsluplarının derin bir politik anlayışla işlerlik kazanmaları beklenilen temel görevdir.

Başta Başkanlık Konseyi olmak üzere bütün parti merkezi kadrolarımızı ulus ve parti birliği temelinde yeniden görevlere sahip çıkmaya davet ederken, konseyin konseye, merkezin merkeze, kadronun kadroya işlerlik kazandırması temel, zorunlu, ertelenmez öncülük şartıdır. Bir komite işlerliğe kavuşmuyor-çalışmıyorsa, bundan o komitenin kendisi sorumludur. Bir birey yanındakiyle çalışmıyor-yürüyemiyorsa bundan yine bireyin kendisi sorumludur. Ancak bu anlayış ve yaklaşımla sorunlarımızın aşılacağını bilmek gerekmektedir.

Kadrolarımızın gerçeği ise en temel sorunumuz olan ideolojik-politik gerilik karşısında ilgisiz kaldıkları, küçümsedikleri, partinin değil, şu veya bu bireysel tarzın tipik bir uzantısı, taklidi, kopyasını aşamadıklarıdır. Bu konuda üstten dayatılan her türlü feodal-bireyci, bölücü anlayışlara karşı kadroların kendilerine gelerek parti tüzüğünün, işleyişinin temel kamçılayıcı rolünü oynamaları kaçınılmazdır. PKK'nin üretkenliği karşısında kadroların tüketici konumunu aşmaları artık bir zorunluluktur. Bu temel doğrultu ile pozisyonlarını yeniden gözden geçirmeleri gerekmektedir. Muazzam PKK'lileşme olanaklarına rağmen hâlâ bu konuda tutuculukta ısrar etmenin düşmanca bir anlam taşıyacağı bilinmelidir. Önderliğin siyasal, sosyal, kültürel çözümleme düzeyini oldukça takip etmeyen bir kadro ancak engelleyici bir rol oynar. Kadronun yaşamı zaferin güvencesi olmadıkça sağlıklı bir partileşmeden bahsedilemez. Bir kadro siyasi olduğu kadar da askeridir. Parti öncülüğü kendisini siyasi-askeri ayrımlar, aldatmalarla yaşatamaz. Bütün çalışmaların esası parti öncülüğüdür. Bunu anlamamakta ısrar eden suçlu olup cezasını bulmak zorundadır. Doğru temelde partileşmek kadronun temel görevidir. Oldukça dürüst, iyi niyetli, akıllı, bilinçli-örgüt, yaşam, savaş ölçülerini dikkate alan, kendisine ve bütün çevresine partileşmeyi dayatan bir kadro veya parti üyeliği ancak anlam bulabilir.

"Başta Başkanlık Konseyi olmak üzere bütün parti merkezi kadrolarımızı ulus ve parti birliği temelinde yeniden görevlere sahip çıkmaya davet ederken, konseyin konseye, merkezin merkeze, kadronun kadroya işlerlik kazandırması temel, zorunlu, ertelenmez öncülük şartıdır. "

Ordulaşma ve askeri kişilik

Savaşımızın geldiği aşamada ordu örgütlemesinin daha da geliştirilmesi kaçınılmaz olan bir gerçekliktir. Ulusal tarihimizde ortaya çıkan gerçeklik, şimdiye kadar başarıya ulaşmamanın altında yatan tek gerçekliği, örgütlü bir ordu gücüne ulaşmama, orduyu sevk ve idare edebilecek komuta kişiliğini yaratmamaktır. Bunu çok iyi gören başta Parti Önderliğimiz olmak üzere partimiz, ideolojik-politik ve askeri kişiliği kendinde somutlaştıran komutanların yaratılması için yoğun bir çaba harcamıştır. Özellikle silahlı mücadele tarihimiz boyunca yaşanan komuta sorununa çözüm getirmek amacıyla 5Kongremiz güçlü kararlara ulaşmıştı.

Yalnız 5. Kongre sonrası pratik süreçte yaşanan durumlar, partinin bunca çabasına rağmen, komuta kademesi tarafından verilen cevapla boşa çıkarma pratiği olmuştur. Bir ordunun temel taşı olması gereken komutan bu rolünü yeterince yerine getirmemiştir. Özellikle parti yaşamında, çalışma tarzında, vuruş tarzında, üslupta, hitapta ve örgütlemede öncülük rolünü oynaması gereken komuta kadememiz bunun çok gerisinde bir seyir izlemiştir. Pratik sahada yaşanan gerçeklik, ordu disiplinine en fazla gelmeyen, yaşamda öncülüğü yapmayan komuta kademesi olmuştur. Yapısını koruyabilen, eğiten ve düzenleyen komutan bizde çok az görülmektedir. Bizdeki komuta, her koşulun komutanı değil de belli koşullarda görev yapabilen komutan olmuştur. Kimi alanlarda bürokratik çalışma tarzını esas alan komutan görülürken, kimi alanlarda da adeta savaş ağaları türemiştir. Bastıran, sekter, kendine göre kadro şekillendiren, keyfi, bireysel ve cihaz komutanlığı olmaktan çıkmamıştır.

Günümüz koşullarında böyle bir komuta tarzı ile özel savaş karşısında başarıya ulaşmak bir yana, tasfiye olmak işten bile değildir. Bu nedenle konferansımız tarafından varılan ortak görüş; dönemin komuta tarzına ulaşmak hem devrimci bir sorumluluktur, hem de tarihi bir görevdir. Buna ulaşmanın da tek yolu ve yöntemi; partileşmek, parti militan tarzını yakalamak ve parti yaşam tarzını kendi kişiliğinde somutlaştırmaktır.

Bir ordunun temel başarı nedeni; askeri kişiliğe ulaşmış komutanlar tarafından sevk ve idare edilmesidir. Askeri kişiliğe ulaşmayan komutan ve savaşçı başarıdan ziyade yenilginin gerekçesidir. Bu genel belirleme bizim açımızdan daha fazla geçerlilik kazanmaktadır. Toplumsal yanımız oldukça askerilikten uzaklaştırılmış, normal yaşamın daha gerisine itilmiştir. Böyle bir toplumsal gerçeklik temelinde, çağımızın en barbar düşmanı karşısında başarıya ulaşmak ancak askeri kişiliğe ulaşmış militanlarla mümkündür.

On iki yılı aşan silahlı mücadele tarihimizde ortaya çıkan gerçeklik, başta komuta kadememiz olmak üzere, yapımızın askeri bir kişilikten uzak olduğudur. Askeri bir kişiliğe ulaşmanın temel bir nedeni ideolojik-politik ve askeri eğitim yetersizliği olurken, asıl neden de özel savaşın yarattığı tahribat ve toplumsal geriliklerdir. Özellikle 1990 sonrası katılımlarla birlikte nicel bir büyümeyi yaşayan ordu saflarımız birçok sorunla da yüz yüze kalmıştır. Toplumun her kesiminden olan katılımlar, beraberinde bütün toplumsal hastalıkları ve özel savaş etkilerini saflarımıza taşırmışlardır. Bunun yanısıra komuta kadememizin yaşadığı sorunlar da buna eklenince, askeri kişilikten ziyade, askeri kişiliğe aykırı her türlü tutum ve davranış sergilenmiştir. Yapılan tespitlerde bu tehlikenin aşılmadığı taktirde ordunun her yönüyle bir yozlaşmayı ve aşınmayı yaşayacağı kesindir. Bunu aşmak ancak askeri kişiliğe ulaşmakla mümkündür. Her türlü toplumsal geriliği taşıyan tutum ve davranışların aşılması, her türden özel savaş etkilerinin bertaraf edilmesi her komutan ve savaşçının temel görevidir. Ordu saflarında bulunan her bireyin bunu devrimci bir görev bilip kendisinde başlatması hayati bir görevdir. Aksi taktirde geçmişte yaşanan olumsuzlukların tekrarı kaçınılmazdır.

Bugüne kadar özel savaş karşısında askeri kişiliğe ulaşamayan hiçbir birey veya halk başarıya ulaşamamıştır. Geçmiş pratiklerimiz bunu çok açık gösterdi ki, mahalli, dar, politikleşmeyen, ideolojik yoksunluğu yaşayan ve askeri kişilikten uzak yaklaşımlarla fazla başarılı olunamamıştır. Bu askeri kişiliğe ulaşmak için bir tarafta askeri eğitime ağırlık verilmesi gerekirken, diğer yandan kişi kendini tam savaşa yatırabilmelidir.

Askeri kişiliğe ulaşmak ve savaşta taktik üstünlüğü yakalamak ancak güçlü bir askeri eğitimle mümkündür. Askeri eğitimi sırf teknik yönüyle ele almak bir yanılgıdır. Hiç kuşkusuz bizdeki askeri eğitim ideolojik-politik ve askeri içeriklidir. Sadece savaşın temel taktiklerini öğretme değil, aynı zamanda yeni bir kişilik kazandırmaktır. Askeri kişilik toplumun en siyasal, en yoğunlaşmış ve en bilinçli kesimidir. Ancak bizde zaman zaman yaşanan bunun tersi olmuştur. Bazı tutum ve anlayışların dayattığı adeta "askerleşen ilkelleşir, sosyal yaşamdan kopar" olmuştur. Özellikle köylü kesimin eğitimden kaçması, siyasallaşmaya gelmemesi, kaba-saba bir savaşçı kişiliğini ortaya çıkarmıştır. Küçük-burjuva aydın kesimin de eğitimi laf düzeyinde bırakması, pratik yaşamla bütünleştirmemesi oportünizmi doğurmuştur. Saflarımızda teknik ve siyasal eğitimin iç içe ve ağırlıklı verilmesi adeta parti çabalarının başarıya ulaşmasını engellemiştir. Özellikle askeri teknik içeren eğitimin yadsınması, elimizdeki birçok tekniğin kullanılmamasını beraberinde getirdiği gibi, heba olmasına da neden olmuştur. Yine birçok silahın kimin tarafından ve nasıl kullanılacağı bir sorun olmuştur. Herkes istediği zaman istediği silahı kullanmış, bu da bir verimsizlik doğurmuştur. Diğer bir husus da düşman tekniğine karşı koruma amaçlı yeterince eğitim verilmediği gibi düşmandan alınan silahların kullanımının bilinmediğinden dolayı çürümeye terk edilmesidir. Diğer konularda da eğitim yüzeysel geçmiş ya da aksatılmıştır. En önemli bir yanlış yaklaşım da eski arkadaşların askeri eğitimi gereksiz görmesidir. Var olan gerçeklik askeri eğitimin hem de en güçlü bir şekilde verilmesi zorunluluğudur. "Eğitimsiz bir asker düşman için başarının bir gerekçesidir" ilkesinden hareket edilerek tek bir bireye kadar eğitimin verilmesi başarıyı getirecektir.

Hiç kuşkusuz savaşımızın geldiği aşamada askeri kişiliğe ulaşan komutan, başarıya giden ordu demektir. Geçmiş toplumsal kişilikte ısrar eden komutan ve savaşçı kayıp etmenin bir nedenidir. Başarılı bir komutana ulaşmak askeri bir kişilikle mümkün olur. Askeri bir kişiliğe ulaşmanın yolu da, güçlü bir askeri eğitimden geçer. Bir komutanın ilk görevi, askeri kişiliği esas alan, ideolojik-politik içerikli bir askeri eğitimi yaşamda oturtmasıdır.

Ordunun merkezileşmesi ve kurumlaşması

Bir gerilla ordusu, gücünün nitelik ve nicelik durumunu, üzerinde savaştığı coğrafya ve elindeki diğer imkanlara göre iyi örgütlendirir. Böyle yürüdüğü taktirde, onu dünyada durduracak hiçbir güç ve tekniğin olmadığı ispatlanmıştır. Düşman, günümüzde kullandığı teknikle ağırlıklı olarak bizi sınırlandırmayı hedeflerken, birliklerimizi imha eden birer silah haline dönüşmüştür.

Şimdiye kadar bizim ordulaşmamızda düzen, disiplin ve hareket yozluğu yaşanmıştır. Örgütlülük sisteminin tugaydan mangaya kadar sürekli değiştirilmesi, düzenlenerek uzun vadeli koşulların göz önünde bulundurulması bir karmaşa ve düzen dışılığa neden olduğu gibi, temel alınması gereken takım düzeninde oturtulması engellenmiştir. Kendini şişiren, karşısındaki düşman gerçekliğini hesaplamayan dar anlayış sahipleri ordulaşmayı kendi etraflarına yüzlerce kişilik güçleri biriktirmekte, bu güçleri siyasi ve ideolojik olarak beslemedikleri gibi, eylemsel yönüyle de savaştırmadıkları ve kendi keyfi yaklaşımlarıyla,

www.serxwebun.com

güçler üzerinde tasarruf kurdukları işlevsiz, amaçtan yoksun bırakıp yozlaşmayı, çürümeyi derinleştirdikleri vurgulanarak, bu tür yaklaşımların geçmişte savaşımımızın gelişimini engellediği belirtilmiştir.

Geçmişte hep büyük güçlerle hareket etmiş, eylemlerde ağırlıklı olarak tekniğin kullanılması, güçlerimizin küçük birlikler düzenine dönüştürülmesi, tekniği daha az kullanarak taktik yaratıcılığı ön plana çıkarmasının ilk etapta sancıları olacaktır. Yine yüzlerce kişinin olduğu birlikte sadece 15-20 kişilik kesimin savaştırılması ve diğer gücün eylemsel açıdan atıl bırakılması, her eylemde yüzlerce roket ve bomba kullanarak taktik yaratıcılık ve inceliğe fazla önem verilmeden, adeta tekniğin gücüyle eylemler gerçekleştirilmesi, alt komutanın bütün inisiyatifinin kırılarak yaratıcılığının köreltilmesi yaşanmıştır. Bu nedenle küçük birlik düzenlemesine geçilirken, rastgele bir düzenlemeye gidilmemeli, güçler eksiklikler temelinde eğitilerek hem askeri yetenekleri geliştirilmeli, hem de moral yönüyle onları ayakta tutabilecek ideolojik, politik bilinçlenmeye önem verilmelidir.

Gerilla, halk savaşı örgütlenmesinin temel tarzı olmasına rağmen, kurtarılmış alanların yaratılması durumunda daha düzenli ve ağır birliklerin oluşturulması da gerekebilir. Yine kapsamlı bazı hareketlerin düzenlemesi süreçlerinde veya alan koşulları duruma elverişli hale getirildiği ve takım sistemini aşan güçlere ihtiyaç duyulduğu zamanlarda bölük, tabur ve hatta daha büyük örtgütlenmelere gidilebilir. Ordumuzda düzenlemeler statik değildir ve koşulları somut değerlendirmek suretiyle düzenlemeler değişebilmelidir. Fakat temel alınması gerekenin takım düzeni olduğu ve herhangi bir olumsuzluk karşısında süratle büyük düzenlemelerin takıma dönüşebileceği göz önünde bulundurulmalıdır. Bu nedenle takım yönetimleri inisiyatifli, güçlerine ve coğrafyaya hakim, takımını siyasi ve askeri olarak yönetebilecek düzeyde bir yeterliliğe kavuşturmalıdır.

Geçmiş süreçte karargah sistemleri yanlış ele alınmış, gerek karargah kurumları, gerekse hareket ve işleyiş tarzları birçok olumsuzluk ve tahribata kaynaklık etmiştir. Karargah sistemleri tamamen sabitleştirilerek bir köy alanına çevrilmiş, öğretimden koparılıp birer tüketim merkezleri haline getirilmiştir. Yine işlevi olmayan bazı kurumlaşmalar oluşturulurken, gerekli olan kurumlar da savaşa ve yaşama gelmeyen, hantal güçler yerleştirilerek, bu kurumların işlevlerini görmesi engellenmiştir. Kurumlarda gereğinden fazla güçler biriktirilerek bir yandan tam bir bürokratik sistem uygulanmış, diğer yönüyle de sayısal olarak aşırı şişirmelerden dolayı yüzlerce güç bu mekanları çürüme ve yozlaşmanın temel alanı haline getirmiştir. Yine keyfiyetçilik, disiplinsizlik, ahbap-çavuşluk, eğitimsizlik ve başıboşluk eski tip karargah sistemlerinin çok tahripkar olmasının nedenleridir.

Günümüz koşullarında karargah güçleri uzun süreli savaş plan ve hazırlıklarını gerçekleştirmelidirler. Bunun için sağlıklı bir örgütlenmeye gidilmeli, kurumlar işinin ehli kişilerden oluşturulmalı, kurumlarda gereğinden fazla iş yapamaz durumdaki güçler biriktirilmemelidir. Bütün kurumlar, ordunun temel alt örgütlenme sistemi olan manga düzenine kavuşturularak, karargahlardaki hiçbir güç ordu düzenlemelerinin dışına bırakılmamalıdır. Kurumların verimliliğini artırmak için, kurum bünyesindeki çalışanlar eğitilerek uzmanlaştırılmalıdır. Yine karargahlar kurulurken işler bir durumda olmalarına, son derece verimli çalışma yürütmelerine özen gösterilmeli, işlevsiz karargahların kurulmasına izin verilmemelidir. Karargah güçlerini boş bırakmamak için, sağlıklı yeraltı sistemleri, planlı mayınlama, lojistik, cephane gibi savunma tedbirleri almalı ve hazırlıkları yapılmalıdır. Bu güçler pratik işlerde çalıştırılmadıkları taktirde, yine karargahlar hantal güçlerin merkezine dönüşecektir. Karargahlar işler durumdaki kurumları ve üretkenlikleri savaşımızın sevk ve idaresini yürütebilecek, koordine ve karar merkezlerine dönüştürülmelidir. Oluşturulacak güçlü işlerliliğe sahip sevk-idare sistemi ile güçlerin koordineli hareketi sağlanarak merkezileşme sağlanmalıdır. Planlama ve hareket dairesine bağlı, üstten alta kadar bir koordinasyon zinciri sağlanarak ordumuzun, gelişen durumlara hızla uyarlanabilecek düzenleme ve hareket değişikliğine gidebilmesi gerçekleştirilmeli, hantallıktan kurtarılıp çevikleştirilmelidir.

Halk savaşı

Uzun süreli halk savaşı stratejisine dayanan mücadelemiz bilindiği gibi temel taktik olarak gerilla savaş tarzını esas alan, dolayısıyla basitten karmaşığa doğru giden halk savaşımımız, askeri, siyasi, kültürel, sosyal ve ekonomik bir içeriğe sahiptir.

Mücadelemizin kitleselleşmesi, maddi bir güç haline gelmesiyle beraber sömürgeci güçler, 1994 yılında başarımızı engellemek için 1995-1996'da da sürdüreceği bir planı devreye soktu. Bu planla gerillayı etkin konumundan pasif konuma düşürmek, gerillayla kitleyi birbirinden ayırmak, lojistik kanallarını tıkamak, katılımları engellemek, gerillayı dar alanlara hapsetmek, kuşatmak ve imha etmek hedefini taşıyordu. İlk etepta halka yöneldi, köyleri yıktı ve göç ettirdi. Bununla halkı ezerek sindirmeyi ve uzun vadede kendine bağlamayı esas aldı. Düşman 1994'te aldığı sonuçlara dayanarak 1995'te de gerillayı tasfiye etmek istedi. Yer yer gerilla taktiğiyle sızmalar, gece baskınları gerçekleştirdi. Büyük operasyonlarla sonuç alma yoluna gitti. Buna karşılık Parti Önderliği'nin müdahaleleri sonucu, alınan tedbirlerin etkisiyle de düşmanın bu yönelimlerinin boşa çıkması sağlanmıştır. Yine de uygulanan alan tutma politikasının bir sonucu olarak; yaşanan daralmalar güçlerimizi yer yer zorlamıştır. Çok sayıda gücün de alanda üstlenmesi, geniş manevra alanlarının yaratılmaması, ideolojik eğitimin yetersizliği ve kitleden kopukluğun yarattığı moral bozukluğu ile birleşince, bu durumu yaşayan güçler adeta savaş dışı kalmıştır. Son olarak Amed'de yaşanan kayıplar, daha önce yaşanan daralmanın bir sonucu olduğu, zamanında buradaki gücün fazlalığı bilinmesine rağmen azaltılmamasının, kayıpların temelini oluşturduğu vurgulanmıştır.

Gerilla savaşının bugüne kadar netleşen bir savaş doktrinine sahip olmayışımızdan dolayı, düşmanın bu planı zamanında bilince çıkarılmadı. Buna denk düşecek taktikler geliştirilmedi. Hatta içine girilen tutumlarla Parti Önderliği'nin belirttiği temel taktikler boşa çıkarıldı. Ordulaşmaya keyfi yaklaşılması gerilla yaşamında önemli oranda aşınmayı getirdi. Genel olarak mücadelemize baktığımızda önemli gelişmeler önderliğin çabaları, partimizin yurt içi ve yurt dışı mevzilerinin kazanımlarının sonucudur. Ama gerillaya baktığımızda, partinin yarattığı bu değerleri tüketen bir konumdadır. Şimdiye kadarki savaş tarzımızda savaşı hep kadrolarla verdik. Şimdi ise kitleden kopuk bir savaşı yürütmeye çalışıyoruz. Olanakları başka yerden sağlanan gerillanın, gerçek bir savaşçılığa ulaşamayacağı geçmiş pratiğimizde ortaya çıkmıştır. Bundan dolayı başarılı savaşçılık esas alınmalıdır.

Halka karşı belli bir yabancılaşma yaşandı ve yer yer içine girilen yanlış yaklaşımlarla gerçekte halk için savaşan bir güç mü ya da halka karşı savaşan bir güç mü olduğumuz tartışılır duruma geldi. Ovaya, köye dayalı üs anlayışı geliştirilerek, dağdan belli bir uzaklaşma, arazinin tümünü kullanmama, aslında düşmanın istediği gibi dar alanlara hapis olma ve bununla temel üs anlayışımızda çoğu yerde sapma yaşanıyor.

1992'de Güney hatlarında işlenmeyen ve gerilla tarzına göre örgütlenmeyen gücümüz, Güney savaşında sonuç alamayınca bu sefer gerillayı salt politik uzlaştırıcı bir güç olarak görme anlayışını geliştirdi. Konferansımız bu anlayışın tehlikeli olduğunu, düşmanla diyalog yolu kadar, kurtarılmış alan yaratarak sonuca gitmenin gerekli olduğu belirtilmiştir.

Sorunun temelinde gerillayı gerilla olmaktan uzaklaştıran tutum, anlayış ve yaşam alışkanlıklarının ortaya çıkartılıp mahkum edilmesi gerekliliği vurgulanmıştır.

Halka güven verecek eylemselliklerin geliştirilmeyişi, kitleyle tekrar bağların kurulması için yeterli çabanın sarf edilmemesi, halktaki mevcut sinmenin biraz daha derinleşmesini sağladı. Özellikle 5. Kongre'den sonra aslında ne olduğu belli olmayan bir tarz yürütüldü. Gerillayı küçümseme anlayışları gelişti. Birkaç eylemden başarılı sonuçlar alındıktan sonra kendini abartma, hep aynı tarzla, yaratıcılıktan uzak eylem türlerinde ısrar edilmesi, yersiz kayıpların yaşanmasına sebep oldu. Yine üstten dayatmalarla sırf eylem olsun diye hazırlık yapılmadan eylemlerin yapılması, düşmanın sabit hedeflerine sık sık aynı tarzda yönelme sonuçta kayıplara ve başarısızlığa yol açtı. Yapının tümü savaştırılamayarak büyük bir kısmı atıl bırakıldı. Bunun sonucunda başta komuta kademesi olmak üzere üstten alta doğru inançsızlık ve kararsızlık yaşandı. Yine yapının ideolojik olarak doyurulmaması moralsizlik, isteksizlik yarattı. Ve birçok kaçışın olmasını beraberinde getirdi.

Gerillada yaşanan tıkanmanın giderilmesi için kesinlikle kitleyle güçlü bağların kurulması gerekiyor. Eylemliliklerle halka moral verme, doğru yaklaşma ve mücadeleyi tekrar kitleselleştirme hedeflenmelidir.

"Partileşelim-Ordulaşalım-Kitlelelleşelim" şiarı dönemin temel taktiğidir. Salt askeri eylemlilikle sınırlı olan siyasallıktan uzak kitle bağlantısı olmayan bir gerilla gelişme yaratamaz. Bu nedenle mutlaka kitleyle doğru yaratıcı ilişkiler geliştirmek, savaş tarzımızı parti çizgisine göre yürütmek gerekiyor. Düşmanın son dönemde kendisinin başarılı olduğunu iddia ettiği şeyler, asayiş ve güvenliği sağladığı şeklindeki propagandalarıdır. Bizim şehirlere yönelik etkili, doğru ve yaratıcı taktiklerle yaklaşımımız olmadığından dolayı, düşman kitleye yönelince birçok şehirde tamamen ilişkilerimiz koptu. Yoğun bir kitlemizin olmasına rağmen bunlara ulaşamayışımız bu kitleyi doğru değerlendirmemizi engellemektedir. Düşmanın bu iddialarını boşa çıkarmak için önümüzdeki dönemde şehir baskınları yoğunca geliştirilmelidir. Bu eylemler bazen tamamen şehiri ele geçirip işgal etme, lojistik alma, kitleyle bağlantı kurma, savaşçı alma amacını taşımalıdır. Yine düşmanın önemli hedeflerine yönelik, sabotaj ve intihar eylemleriyle düşmanın kararar ve irade gücünün kırılması hedeflenmelidir.

Hedef programımız çok yönlü olmalıdır. Geçmiş pratiğimize baktığımızda birçok eyalette ya salt askeri güçler vurulmuş, ya da salt eylemlilik adı altında halka yönelinmiştir. Savaşımızın politik bir mücadele olduğunu ve esas olarak düşmanın iradesini kırma amaçlı olduğunu göz önüne getirerek yönelmek gerekir. Böyle düşündüğümüzde hem hedeflerde daralma olmayacaktır, hem de eylemlerde anlamsız kayıplar verilmeyecektir. Birçok ekonomik ve siyasal hedef iyi vurulursa düşmanın daha fazla zorlanacağı ortaya çıkmıştır. Yine düşmanın geri cephesine savaşı taşırmalı, sürpriz eylemler de yapılabilmelidir. Halkı düşmana karşı koruma, deşifre etmeme, savaş tarzımızla güven verme sağlanmalıdır.

Düşmanın gücünü dağıtma, yönelip imha etme, ekonomik hedeflerine (petrol, doğalgaz, yüksek gerilim hatları, yolların ve köprülerin imha edilmesi) yönelinmeli, düşman her yönüyle zorlanmalıdır. İklim koşulları iyi değerlendirilmeli, düşmanın bu yönlü zayıflıklarından yararlanılmalı, tekniğe karşı etkili yaratıcı taktikler geliştirilmelidir. Ayrıca düşmanın sabit hedeflerine yönelmekten ziyade, düşmanı araziye çekerek veya operasyona çıktığında operasyon içinde, araziye gömerek vurma, yeraltını iyi döşeme ve yine savaşı kendi alanlarımızdan çıkarıp düşmanın sahasında sürdürme esas alınmalıdır. Teknikten ziyade yaratıcı taktiklere önem verilmeli, teknik de yadsınmamalıdır. Gücün tümü tam kapasiteyle koordineli bir şekilde savaştırılmalı, herkesin durumuna göre görevlendirme yapılmalıdır.

Savaşta teknik belirleyici olmasa bile dikkat edilmesi gereken husus olarak karşımıza çıkmaktadır. Özellikle düşmanın sınırda geliştirmek istediği yeni sistem, yine gerillanın hareketliliğini oldukça etkilemektedir. Bu nedenden dolayı bu tekniği aşacak tedbirler üzerinde durulmalı, bu konuda güçlerimiz eğitilmelidir. Her teknik sistemin bir zayıflığının olduğu bilinmeli, bunu ortaya çıkaracak yollar üzerinde durulmalıdır. Örneğin termal sistemi gece çalışıyorsa birçok alanda gündüz hareket ederek boşa çıkarılabilir.

Sırf eylem olsun diye eylem yapmaktan ziyade "savaşı savaştan önce kazanma" anlayışıyla hareket edilmelidir. Bunun için güçlerimiz her an savaşa tutuşacak tarzda hazır olmalıdır. Unutulmamalıdır ki, gerillada boş zaman yoktur. Çarpışma öncesi ve sonrası yürütülen bütün faaliyetler başarılı bir harekatın yürütülmesine hizmet edecek tarzda planlanmalıdır. Eğer savaş için kendisini sürekli tetikte tutmayan bir güç olursa düşman geldiğinde veya salt eylem zamanında yoğunlaşmak sonuç alıcı olmaz. Bu nedenden dolayı savaşmadan savaşı kazanma düzeyine ulaşmak, sürekli savaş ruhu, coşkusu ve günlük pratiğiyle yaşamakla mümkündür. İyi hazırlık yaparak, ölçüp-biçerek, en kötü olasılıkları da düşünerek savaşa girilmelidir. Ürkek, pasif davranmaktan ziyade savaş sanatı öğrenilmelidir. Riski de göze alarak, cesaretli adımlar atılmalı, kendini ve düşmanını tanıma ilke edinilmelidir. Mutlak anlamda doğru bir plan anlayışına ulaşılmalıdır.

Doğru üs anlayışıyla hareket edilmeli, dağ esas alınmalı ve dağ yaşanılır bir konuma getirilmelidir. Birçok alanda araziyi derinliğine kullanamadığımız görülmüştür. Bu nedenden dolayı her eyalet için yayılma temel bir sorun olarak ortaya konulmuştur. Bunun için gerillaya nefes aldırtmak ve düşmanın alan tutma taktiklerini boşa çıkarmak için yayılmanın mutlaka sağlanmasının gerekliliği savunulmuştur. Zaten yayılmayan güç dar alanlarda sıkıştırılıp tahakküm edilmiş hedeflere saldırmaktan başka hiçbir şey yapamayacaktır. Gerilla tarzına geçmenin, tasfiyeyi önlemenin ve kitlelere ulaşmanın en önemli yolu, doğru tarzda yayılmayı sağlamaktır. Dar alanlara hapsolmaktan ziyade arazinin tümü genişliğine, derinliğine kullanılmalıdır. Ayrıca ovaya, köye dayalı yozlaşmış yaşam, konferansımızda mahkum edilmiştir.

Gerillanın bütün taktikleri (pusu, baskın, sabotaj, sızma, mayınlama vb.) hassasiyetle uygulanmalı, hareketliliğe ve gizliliğe büyük önem verilmelidir.

Gerillayı tüketen durumdan çıkarıp savaşan ve başaran gerilla esas alınmalıdır.

Yeraltı sistemi geliştirilmelidir. İnisiyatif elimizde olmadıkça düşman açıktan karşılanmamalı ve her taktiğimizle, düşmanın iradesini kırmayı, yıpratmayı hedeflemeliyiz. Düşmanı kendi üs alanlarına hapsetmeli ve yine Güney'de hareketli savaş denemelerini koşullar el verdikçe uygulamalıyız. Güney sahasında kurtarılmış alan yaratılmalı, var olan kurtarılmış alanlar Botan ve Zağros'u da içine alacak tarzda genişletilmeli, Kuzey eyaletlerinde ise kızıl üsler oluşturulmalıdır. Gerilla gelişiminin bu üslere dayandırılmadan olamayacağı tekrardan vurgulanmıştır. Bütün alanlarda gerilla savaş tarzının, esas alınacağı, Güney sahasında çok gücün katılacağı kapsamlı hareketlerin planlanabileceği, böylelikle hem temel taktiğimize öncülük edecek hem de bu alanda gelişebilecek gelişmelerin sağlanabileceğidir. Diğer eyaletlerde yaygın gerillanın esas alınacağı, bu alanda da gerektiğinde kapsamlı eylemliliklerin yapılabileceği belirtilmiştir.

Önümüzdeki dönemin önemli bir savaş yılı olacağı göz önüne getirilerek geçmişte yaşadığımız yanılgıları bilince çıkarıp orduda bir savaş doktrini ile yaratıcı koşullara göre kendisini hızlı geliştirebilen, oldukça esnek, ama koparıcı savaş tarzının düşman için ölüm anlamına geldiği ortaya çıkmıştır. Ulusal konferansımız bu konuları kapsamlı tartışarak önemli sonuçlara varmıştır.

Sürecek

www.serxwebun.org

15 Ağustos Atılımı'nın 13. Yıldönümüne

ZENGİN TAKTİKLERLE GİRİYORUZ

ARGK Genel Karargah Komutanlarından Cemal (Murat Karayılan) yoldaşla sürece ilişkin yaptığımız röportaj

● ***Serxwebûn:*** *Yaklaşık 8 aydır partimizin tarafından ilan edilen bir ateşkes süreci var. Türk ordusu bu süreçte yoğun operasyonlara girişti. Hatta binlere varan rakamlarla gerillaların imha edildiği söylendi. Kısaca bu yoğun operasyonlar ortamında savaş nasıl gelişti.*

● ***Cemal yoldaş:*** Partimizin ve Parti Önderliğimizin ateşkes çağrısına rağmen denilebilir ki, Türk ordusu operasyon üstüne operasyon düzenliyor. Ateşkesi doğru kavramak gerekiyor. Halkımız ve halklarımız bu dayatılan yoğun savaş sürecine karşı savunma durumundadırlar. Silahlı mücadele bizim için bir amaç değil, bir araçtır. Ancak bu araçla kendimizi savunabiliyoruz. Eğer saldırıya uğramayacağımızı bilseydik bu araca başvurmazdık. İlan ettiğimiz ateşkesimizin özü de budur. Ateşkesin özü bu olduğundan dolayı süreç boyunca aktif savunma pozisyonumuzu sürdürdük. Hemen her gün saldırılar ve yoğun operasyonlar vardı. Tabii ki, biz de bu süreçte ülkemizi ve kendimizi korumayı esas aldık. Aslında savaş ve ateşkes iç içe yürütüldü. Zaten mevcut durumda da ateşkes ile savaş birlikte yürüyor. Her ne kadar ateşkes TC tarafından anlamsızlaştırılmış olsa da mevcut durumda yaşanan resmi düzeyde tek taraflı ateşkes hâlâ devam etmektedir.

Düşman bu süreçte kapsamlı hamlesini Nisan ayında başlatmıştı. Daha çok Botan, Mardin ve benzeri eyaletlerimizde yoğunlaşan bir operasyon süreciydi. Bu operasyonlar daha çok ANAYOL hükümetinin iktidara gelmesiyle başladı. Ardından başlatılan Nisan operasyonlarında fazla başarılı olamayınca, daha kapsamlı bir planla yine Parti Önderliğimizi de kapsayacak bir biçimde, uluslararası güçleride arkasına alarak 6 Mayıs tarihinde daha önce devrimcilerin katledildiği anlamlı bir günde oldukça kapsamlı bir operasyona giriştiler. Bu operasyon; Dersim'den, Güney Kürdistan'a kadar geniş bir alanı kapsıyordu. Ancak önderliğimize yönelik saldırı boşa çıkınca, bununla birlikte ülke içindeki operasyonlar da boşa çıktı. Düşman güçleri herhangi ciddi bir sonuç almadan çekilmek zorunda kaldılar ve böylece planları bozuldu. Bu sefer Mayıs ayından daha kapsamlı bir operasyonu Haziran ayında geliştirdiler. Ülke içinden birçok eyaletten başlayarak Güney Kürdistan'a kadar geniş bir saldırı harekatına giriştiler. Bu operasyonların yoğunlaştığı saha ise Garzan Eyaleti'ydi. Çeşitli çatışmalar, direnişler yaşandı. Kısacası yoğun bir savaş süreci gelişti.

Operasyonların devam ettiği süreç boyunca düşmanın belirttiği gibi çok fazla sayıda kayıplarımız olmadı. Denilebilir ki, son yılların en az kaybını yaşadığımız bir süreçti. Şu bir gerçek: Düşmanın tek taraflı saldırıları ve operasyonlarıyla biz geçmişte de öyle fazla kayıp vermedik. Fakat gerillayı doğru yürütemeyen, gerilla taktiğini tam olarak esas almayan, Parti Önderliğimizin talimatlarının gereklerini pratikte uygulamayan, eyaletlerimizde kayıplar yaşandı. Bu kayıplarımız sayısal olarak fazla olmasa da kayıplar oldu, hatta bazı sorumlu düzeydeki arkadaşlarımızın da şahadetleri oldu. Nitekim bu eyaletlerimiz Amed ve Garzan'dır. Buralarda gerilla taktiğinin, doğru savunma sisteminin, doğru hareket tarzının oturtulmamasından dolayı bir kısım kaybımız oldu. Ancak bu operasyonların yoğunluğu, genişliği ve uzun bir süreyi kapsamış olması göz önünde bulundurulursa kayıplarımızın toplamı oldukça azdır. Geçmiş yıllara göre sadece bir ay da yaşanan kayıplar kadardır.

Yine bu dönemde özel savaş rejimi bilinen psikolojik savaş gereği kayıplarımızı her zamankinden daha fazla göstermeye çalıştı. Bir kısım yerlerde köylüleri kurşuna dizerek bunları gerilla diye gösterdi. Birçok yerde ise temeli olmayan şeyleri haber diye verdi. Baştan sona yalan haberler olarak verildi. Düşmanın her bir araziye çıkışında, "işte şu kadar gerilayı vurduk" biçimindeki haberleri kesinlikle doğru değildir, yalandır. Aslında bu, düşmanın, özel savaş rejiminin çaresizliğini, kendi kayıplarını kapatmaya yöneliktir.

Rejim zorlanıyor ve bir çıkmazı yaşıyor. Zaten bunun için de rejim bu çıkmazlarını kapatmak için bir hükümeti işbaşına getirdiler. Hükümet kendisini güçlü göstermek için, hemen her alanda olduğu gibi bu alanda fazlasıyla yalana başvurdu. Zaten Parti Önderliğimizin de operasyon kapsamına alınmasının temel nedenlerinden biri de burada yatmaktadır. Özel savaş rejimi bir şeyleri kurtarmak için hemen her tedbire ve her yönteme baş vurma taktiğini bu süreçte de yoğun bir biçimde devrede tuttu. Rejim bu gerçeğinden dolayı bir taraftan operasyonlarını sınırsız bir biçimde hemen her alana yaydırırken, diğer taraftan da boşa çıkarılan bütün bu operasyon faaliyetlerini başarılıymış gibi göstermeye çalıştı. Bir de bu, özel savaş rejiminin bahsettiğimiz çaresizliğinden ileri gelmektedir. Nitekim bu çaresizliklerine cevap olamadılar ve bilindiği gibi hükümet düştü, başarısız kaldı. Aslında bu operasyonlarda çok ciddi darbeler aldılar. Bazı operasyonların sonuçlarını ister istemez yansıtmak zorunda kaldılar. Örneğin bir Amed'de 33 kayıplarının olduğunu verdiler, aslında kayıpları 33 değil, daha fazladır. Yine daha fazlasını Güney'de verdiler.

Aktif savunma pozisyonumuz hâlâ geçerli ve devam etmektedir. Biz bu konuda artık tek taraflı bir ateşkesin anlamsızlaştırıldığını da biliyoruz. Tabii ki, partimiz ve Parti Önderliğimiz bu hususu zaten değerlendirmeye gidiyor. Bir de bu yeni hükümet gerçeği var. Bu hükümet de izlenilmeye çalışılıyor. Bu konuda pratik gösterdi ki, tek taraflı bir ateşkes, ateşkes olmuyor. Yani savaşı durdurmuyor. Savaş durdurulmak isteniliyorsa ateşkes tek taraflı değil, iki taraflı olması gerçeği bir kez daha ortaya çıktı. Biz de bu temelde sürece yaklaşıyoruz. Bizim de sürece yönelik hazırlıklarımız var ve bunlar devam ediyor.

Ulusal çizginin etkinliği Güney'de gelişti!

● *İkinci 15 Ağustos Atılımı sonrası Güney Kürdistan'da nasıl bir devrimci durumdan sözedilebilir? Ulusal Demokratik Birlik ve Ulusal Kongre çalışmaları hangi düzeydedir?*

● ***Cemal yoldaş:*** Güney Kürdistan; mahalli, bölgesel ve uluslararası güçlerin çekişme sahası haline getirdikleri bir alan durumundadır. Aynı zamanda Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin de güçlendiği bir zemindir. Devrimci mücadelemiz açısından Güney Kürdistan'ın önemi daha da artmış bulunuyor. Mevcut durumda Kürt-Kürdistan probleminin çözümünün geçtiği bir saha durumundadır. Bu nedenle belli bir netleştirmeyi geliştirme temelinde, yurtsever çizgi yaklaşımını egemen kılmak, kördöğüşün son bulması için kardeşlik, birlik, eşitlik ve demokrasinin alanda yaşam bulması için partimiz tarafından gerçekleştirilen bir müdahale vardı. Bu tabii ki, İkinci 15 Ağustos Atılımı değerinde bir müdahaleydi. Bu müdahalemiz, o zamanki koşullarda partimiz ve halkımız aleyhine geliştirilmek istenilen uluslararası komplo planını bozdu. Dublin anlaşması ya da planı biçiminde dile getirebileceğimiz bu plan partimiz tarafından boşa çıkarıldı, geçersiz kılındı. Bunun ardından çeşitli eğilimler, yine hakim güçler bir yandan PKK'nin Güney Kürdistan sahası üzerinde gelişmekte olan ağırlığını hissederek, politikalarını yeniden gözden geçirme ve bu politikların uygulanabilmesi için yeni zeminlerin arayışına girdiler. Başta ABD olmak üzere, sömürgeci Türk devleti ve çeşitli çevreler böylesi bir arayışa girmek zorunda kaldılar. Çünkü mevcut politikaları ikinci 15 Ağustos müdahalesiyle boşa çıkarıldı. Aslında bu müdahale belli bir gelişmeyi de beraberinde getirdi. Yurtseverliğin, demokrasinin, halkın taleplerinin gözardı edilerek Güney Kürdistan'da herhangi bir politikanın geliştirilemeyeceği, geliştirilmesi halinde bu politikaların yaşam şansının zor olacağı ortaya çıktı. Ve bunu anlayan, kavrayan güçler daha fazla işbirlikçi politikalardan medet umama pozisyonuna getirildiler. Bununla birlikte bölge genelinde gelişen bir dayanışma, adeta bir bloklaşma süreci de daha net bir biçimde bu süreçte yoğunlaştı. Dolayısıyla hem bu bloklaşmanın etkisi, hem de PKK'nin direkt etkisiyle denilebilir ki, Güney Kürdistan'da yurtseverliğin, yurtsever çizginin yaşam bulma olanakları daha fazla artmış oldu. Bu temelde Güney Kürdistan'da bulunan yerel güçlerle birlikte birtakım dostane ilişkiler gelişti. Ve bunun zemini her geçen gün hızla olgunlaşmaktadır. Her şey önce halk, yaşanan süreci daha iyi kavradı. Halk, yurtsever çizgi ile daha yakından tanıştı. **Ulusal Demokratik Birlik** faaliyetleri bütün Güney Kürdistan sahasında ileri mesafeler katetti. Ulusal çizginin, yurtsever çizginin etkin-

● *Devamı 6. sayfada*